

LIBRO DE ORO

RONCESVALLES 2014

DAGBOEKEN VAN DE HOSPITALEROS

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord van voorzitter Tonny Willems	2
Voorwoord van de redactie	3
Welkom van Gerard Konings	5

Data	Hospitaleros	Pelgrims 2014 (2013)	
13/3-28/3	Gerard Konings, Martien van Diesen, Annemiek de Jongh, Annelies Ramakers, Wim Tomassen	595 (1.184)	6
28/3-11/4	Jan Nijhuis, Marja Nijhuis, John Fox, Harry Brandsen, Els Agricol, Jozef Majoor	1.355 (1.574)	10
11/4-25/4	Frans Beckers, Jan Veldhoen, Karlien Veldhoen-Symons, Antoon Kandelaars, Willem van de Wiel, Marian van de Wiel, William Blokdijk	2.992 (2.111)	16
25/4-9/5	Jan Cools, Janine Collet-Oosterhuis, Paul Beurs, Boy Verhagen, Jos Verhagen-Kloosterman, Ernst Berg, Marion de Been, Carl Heeswijk	3.649 (3.559)	23
9/5-23/5	Jan van de Goor, Martine Hortensius-Bakema, Henk Hortensius, Stef Lankveld, Afra Steenvoorde-Ursem, George Steenvoorde, Johanna van der Wees	3.212 (3.064)	28
23/5-6/6	Ingrid de Mulder, Alfons de Mulder, Ben Bunnink, Gerard van Drecht, Maud van Rooijen, Sjaak Sies, Martin van Rooijen	3.289 (2.984)	38
6/6-20/6	Ben Naardin, Pauline Baart, Hans Perik, Diana Quanjer, Rem Jonker, Yvonne Wijnands	2.725 (2.602)	46
20/6-4/7	Helmut Brouwer, Harry Rullmann, Lies Wooning, Joke Voskamp, Chris Strijbos, Dick Voskamp, Jacques Buurman	2.897 (2.895)	54
4/7-18/7	Inge Egmond, Gerard van der Werf, Irma Gommers, Hans Olthof, Piet van Vonderen, Wil Matti	2.903 (2.745)	60
18/7-1/8	Anita Askamp, Hans Askamp, Gerard Konings, Herman Holtmaat, Clariet Goedhart, Ans Tongeren	2.780 (3.066)	65
1/8-15/8	Nel Belt, Netty Collignon, Harry Collignon, Ellie Lochem, Irene Engelhard, Hanny Rennen, Jan Segers	4.359 (4.063)	69
15/8-29/8	Peter Gog, Cor Musch, Tonny Willems, Helmi van Ginneken, Lilian Warmenhoven, Annemieke Lameers-Lens	3.501 (3.365)	76
29/8-12/9	Jan Kamphorst, Kees Matthijssen, Rina Pluim, Tonie Lassauw, Peter Dormans, Marry Janmaat, Margriet Meewis	4.637 (4.459)	85
12/9-26/9	Henk Oude Elferink, An Pikker, Frans Hofstra, Henk Boender, Agnes Dubelaar, Mieke Trimbach, Henk Trimbach	3.236 (3.246)	92
26/9-10/10	Cor Rensen, Theo de Werd, Ellen de Vries, Marcel Sanders, Toine van Moorsel, Riek van Koeverdoren, Theo Bussink	2.312 (1.909)	98
10/10-24/10	Engel Zonneveld, Rieky Verstappen, Ans Zonneveld, Jan Schokker, Ger Groot, Wil Verstappen	1.114 (968)	100
24/10-9/11	Herman Rabbers, Tijmen Stoof, Noortje Spekman, Jos Spekman	537 (571)	108
Totaal	109 (2013: 104) hospitaleros	46.093 (44.365)	

Voorwoord Libro de Oro 2014

Mag ik allereerst de nieuwe redactie van “Libro de Oro”: Chris Strijbos, Harry Rullmann en Noortje Spekman bedanken voor het vele werk dat ze verricht hebben om het mooie naslagwerk “Libro de Oro 2014” samen te stellen.

De werkgroep hospitaleren Roncesvalles (WHR) is uitgebreid met Martien Diesen, secretaris. De andere leden zijn: Rina Pluim (penningmeester/handleiding), Gerard Konings (planner), Tonny Willems (veiligheid, voorzitter). Voor de portefeuille communicatie/website zoeken we nog iemand. Karlien Veldhoen Symons heeft bedankt als lid WHR.

Het is voor het vierde jaar dat de nieuwe albergue Aterpea geopend is geweest voor talrijke pelgrims vanuit alle werelddelen. In 2014, verdeeld over 17 periodes, hebben zich 113 hospitaleros ingezet. In totaal hebben 46.093 pelgrims overnacht in Roncesvalles. Hiervoor onze dank van de WHR.

Voor de tweede keer, op 21 augustus, heeft de voorzitter van het NGSJ Joost Bol een officieel werkbezoek gebracht aan het Colegiata van Roncesvalles. De Prior, Don Juan Carlos, met zijn staf waren uitermate tevreden over het werk van de Nederlandse hospitaleros. De samenwerking berust op wederzijds vertrouwen.

De aangekondigde veranderingen in Roncesvalles zullen ingrijpend zijn. Wat we als WHR tot nu toe met zekerheid weten is dat Itzandegia in 2015 niet meer open gaat. Dit is door het klooster medegedeeld in een mail van 2-12-2014. Van de verbouwing van het museum tot albergue en de verbetering van het kampement is nog niets bekend. Zodra het klooster dit weet wordt het ons meteen gemeld.

Er wordt door de moderne pelgrim veel geëist van de hospitalero, vooral de Spaanstaligen hebben vaak commentaar, dat ze niet in hun taal worden aangesproken. Maar van de andere kant zijn er onder onze hospitaleros velen die verschillende talen machtig zijn en hiermee andere nationaliteiten kunnen helpen. Er is een “dictionaire” in de maak met veelvoorkomende woorden in verschillende talen. Ook zijn er verschillende hospitaleros die een cursus Spaans volgen, een goed idee. Ik hoop, dat we het komende jaar betere recensies krijgen in “Eroski Consumer”, een Spaanse krant die informatie geeft over de caminos en albergues naar Santiago. Dit jaar waren er helaas wat negatieve reacties, vooral van de Spanjaarden. Met een paar woordjes Spaans verricht je wonderen.

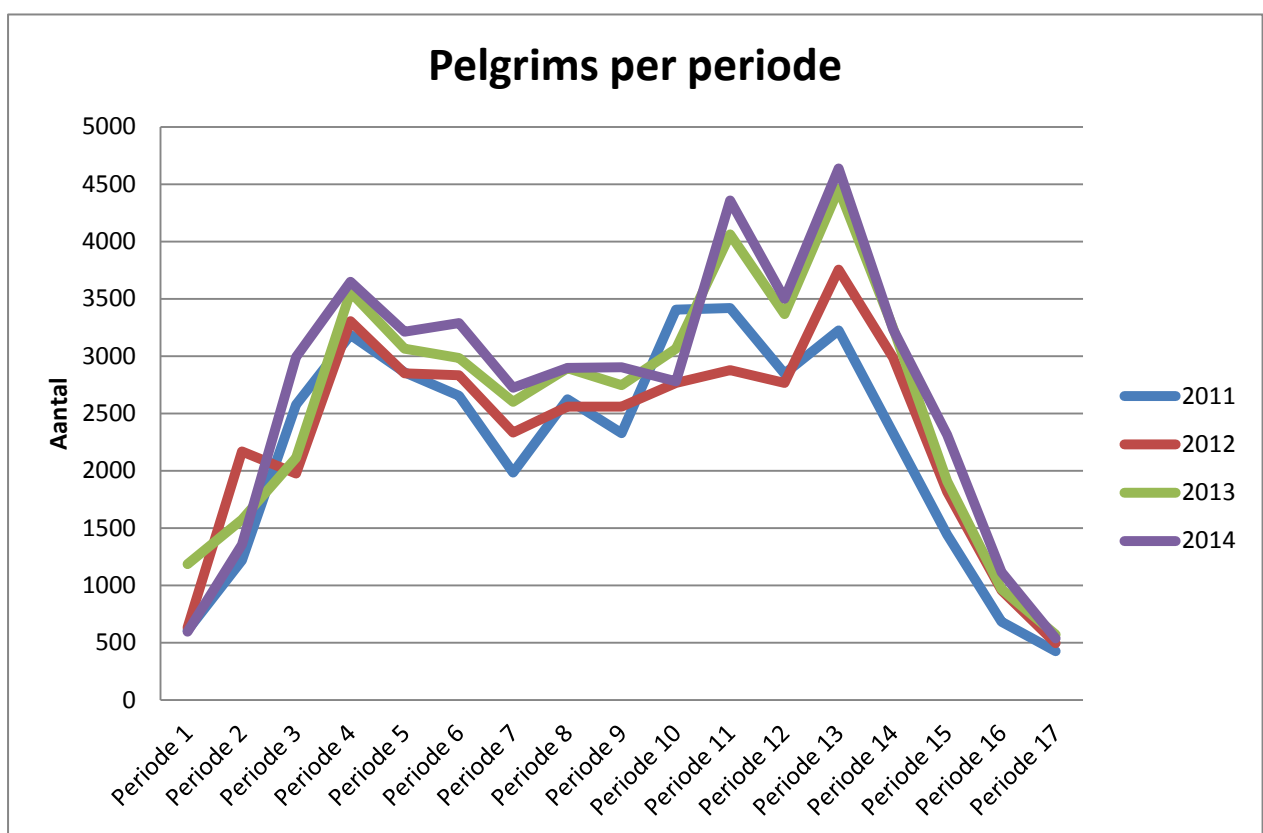
De komende hospitaleerperiode nadert met rasse schreden. Op 15 maart is het eerste team bestaande uit 5 personen in Roncesvalles. Zoals de meesten weten is het hard werken, zeker geen vakantie. Als de onderlinge verstandhouding goed is (waar ik geen enkele twijfel over heb), kun je een gezellige tijd hebben. Maak gebruik van de portofoons, dit scheelt een hoop loopwerk.

Verder wens ik jullie veel lees plezier met nuttige tips voor de ervaren en de beginnende hospitalero. Voor de hospitaleros van 2015 veel werkplezier in Roncesvalles.

De voorzitter WHR,
Tonny Willems.

Voorwoord van de redactiecommissie

Het aantal overnachtingen in de herbergen van Roncesvalles steeg van 44.365 in 2013 naar 46.093 in 2014, een plus van bijna 4%. Bijzonder is, dat volgens de statistieken van het pelgrimbureau in Santiago het aantal pelgrims op de Camino Francés in 2014 steeg met 6,7%. Hoe is dat te verklaren? De indruk bestaat dat we door toenemende commercialisering meer toeristen krijgen, die met bus en auto komen, zich de rolkoffers achter zich aanslepend melden bij de mostrador voor een credencial om zo een goedkope slaapplek te bemachtigen. Toch komen er meer aan in Santiago, beginnen dus ná Roncesvalles op de Camino Francés. Ligt dat aan onze aanpak, eisen toeristische pelgrims meer van ons? Hoe lang duurt het nog voor deze “pelgrims” ons vragen om roomservice, ontbijt op bed, of we hun auto kunnen parkeren? Lees in de verslagen wat onze hospitaleros in 2014 allemaal meemaakten. Onderstaande grafiek brengt het aantal overnachtende pelgrims in Roncesvalles over de afgelopen 4 jaren mooi in beeld per werkperiode.

Bijzonder in 2014 is ook, dat Itzandegia voor het laatst als pelgrimsherberg gefunctioneerd heeft. Deze mooie, oude herberg is voor vele pelgrims hun eerste echte ervaring met de pelgrimssfeer op de camino. Waarschijnlijk meer dan het hotelachtige Aterpea. Itzandegia heeft geschiedenis geschreven, niet alleen in de vele weblogs van pelgrims op deze route, maar recent vooral door films als *The Way*. Ik herinner me goed de oudere Duitse dame in de rij aan de mostrador, teleurgesteld toen ze hoorde dat ze in Aterpea moest overnachten. Eenmaal aan de beurt kreeg ze het eerste bed in Itzandegia, dolblij was ze, ze had Itzandegia in de film gezien. Menig hospitalero zal met pijn in het hart het bericht over de sluiting ontvangen hebben. Itzandegia zal na een verbouwing als museum verdergaan.

In het *Libro de Oro* kunnen de ervaren hospitaleros nog eens nalezen hoe hun werkperiode is verlopen, en in de andere verslagen lezen welke ervaringen hun collega's hebben opgedaan. Voor de

rookies is het samen met het Handboek Roncesvalles een geweldige informatiebron. Vrijwel alles waar je als hospitalero mee te maken krijgt kun je hierin terugvinden, hoewel soms vragen gesteld worden die je nooit verwacht had. Daarom geven we hierbij een samenvatting van door pelgrims gestelde vragen, de antwoorden mag u er zelf bij zoeken, het zou mooi zijn als u die antwoorden voor de volgende keer in het Spaans paraat hebt.

Wie vraagt, wil info:

- waar kan ik geld pinnen/geld wisselen
- gaat er een bus naar St. Jean Pied de Port/Pamplona
- waar kunnen we de was doen/eten kopen/pelgrimsmenu bestellen
- heeft u dekens/slaapzakken
- hoe laat is de mis/is er een pelgrimszegen
- heeft u gereedschap (voor mijn fiets/karretje)
- waar is de supermarkt/waar kan ik dan te eten/drinken kopen
- ik denk dat ik bedwantsen heb, kunt u mij helpen
- waar kan ik de tent opzetten/waar kan mijn hond slapen
- waar komt mijn bagage aan/hoe kan ik mijn rugzak laten vervoeren
- kunt u het slot van mijn kluisje maken
- heeft u wifi/wat is de code/waar is de beste ontvangst
- heeft u een pleister/paracetamol e.d.
- kan ik morgenochtend nog was centrifugeren
- kunt u voor mij een taxi bellen
- ik wil eerst boven kijken voordat ik een bed boek
- wij maken een film, mogen we naar boven lopen om te filmen
- de handdrogers in de sanitair ruimte werken niet
- waar kan ik mijn schoenen schoonmaken
- ik ben ziek en heb een dokter nodig
- ik kom over een week (?) terug, kan ik mijn spullen/schoenen hier laten staan
- er liggen allemaal vreemde spullen op mijn bed, maar er is niemand bij. Wat te doen.

Wij hopen dat u veel plezier met en profijt heeft van het lezen van dit Libro de Oro. Zonder uw medewerking in het schrijven van verslagen en maken van foto's hadden we dit niet kunnen produceren. Suggesties voor aanpassingen en verbeteringen van het Libro de Oro 2015 zijn welkom. Om alvast in te spelen op het volledig digitale Libro de Oro 2015 vind u hieronder voorbeelden van wat filmpjes. We zien graag dat u enthousiast aan het werk gaat, en uw verslagen 2015 opleukt met foto's én filmpjes.

De redactiecommissie:

Noortje Spekman, Chris Strijbos, Harry Rullmann

Enkele filmpjes

Avondstemming: <https://www.youtube.com/watch?v=Lo74myH7DLM>

Rondleiding kloosterbieb: <https://www.youtube.com/watch?v=9Jaxc66ugRo>

Vertrek priesterleerlingen: <https://www.youtube.com/watch?v=fZpyLx7xaKc>

Zingende pelgrims: <https://www.youtube.com/watch?v=6FN0SqwVCn4>

Welkom in Roncesvalles!

Koning Gerard heeft de eerste zetten van het jaarlijks schaakspel gezet en samen met zijn pioniersteam Aterpea bedrijfsklaar gemaakt. Ook Itzandegia is onder de loep genomen zodat deze herberg onmiddellijk open kan als de vloed van pelgrims stijgt. Gerard bracht kapstokken aan in de appartementen van de hospitaleros; een handige aanvulling!

Dit jaar geen bergen sneeuw waar het eerste team zich doorheen moest worstelen. Een mooi voorjaar in Roncesvalles met toch een paar witte dagen.

In de meeste teams zitten zowel nieuwkomers als mensen met – soms vele jaren – ervaring. We hopen dat deze mix goed werkt naar beide kanten. Met een open blik naar elkaar kunnen jullie een sterk en gezellig team vormen. Overleg, ruimte en respect voor ieders talenten en wensen is een prima basis om twee weken samen te werken. Loopt een of ander niet naar wens, bespreek het met elkaar. Het moet al gek zijn als er geen oplossing voor te vinden is. Goede afspraken en gezelligheid in het team zorgen dat het poetswerk met plezier gebeurt en de pelgrims hartelijk ontvangen worden en wegwijs gemaakt in Roncesvalles.

Natuurlijk willen we jullie verhalen horen in het dagboek. Verhalen over grappige, spannende, verbijsterende, bizarre gebeurtenissen die jullie meemaken of te horen krijgen. Verhalen over ontmoetingen met pelgrims, ontroerend of stoer. Maak van jullie hart geen moordkuil en laat horen hoe je het hospitaleren ervaren hebt. Dan wordt ons nieuwe Libro de Oro weer uniek en vooral lezenswaard.

Frans Brons en Jasper Koedam hebben drie jaar als redactieteam het Libro de Oro vorm gegeven. Daarvoor onze dank. Ze hebben in de voorjaarsvergadering een oproep gedaan om het stokje over te dragen. We zijn blij dat drie hospitaleros zich hebben gemeld om het Libro de Oro 2014 te redigeren.

Dus klim in de pen of de computer om het dagelijks reilen en zeilen van jullie team en de verrassende ontmoetingen te verslaan. Maak ook regelmatig foto's zodat we aan het einde van het seizoen weer een unieke Roncesvalles kroniek krijgen.

We wensen jullie een goed verblijf toe met veel energie, werkplezier, gezelligheid en hartverwarmende ontmoetingen zodat je aan het eind de twee weken voldaan en met fijne herinneringen naar huis gaat.

Periode 1: donderdag 13 maart t/m vrijdag 28 maart 2014

Hospitaleros: Gerard Konings, Martien van Diesen, Annemiek de Jongh, Annelies Ramakers, Wim Tomassen

Aantal pelgrims: 595 (2013: 1.184)

Gerard, Annemiek, Wim, Martin, Annelies, (Marisol)

Donderdag 13 maart

Met de vroegste vertrekkers werd ik gelukkig wakker. Waren er geen pelgrims geweest, dan zou ik uren later verijsd en verstijfd weggevoerd zijn door de bomberos, om een eenvoudig kruis te krijgen aan de voet van de Pyreneeën. Koud en somber sleepte ik mijn spullen naar buiten de donkere onderdoorgang naar de herberg in. En daar gebeurde het. Later bij mijn zaligverklaring zal dit als eerste wonder worden aangemerkt: een warm licht kwam mij tegemoet. De glans en de betoverende straling overrompelden me. Niemand minder dan Nuestra Sanctisima Señora de Roncesvalles verscheen aan mij.

“Hoi Annemiek, blij je te zien!” Zij bleek ook een dag eerder, maar reeds in de namiddag, gearriveerd te zijn, na een mislukte queeste naar een prachtig boek, dat zij bij een eerdere pelgrimstocht ergens bij Bordeaux begraven had. Het boek was weg. Zoeken was eigenlijk bij voorbaat zinloos geweest, want het was een boek over Zen. Daar ga je niet achteraan, dat komt naar je toe, aldus Zenmeester Tomassen.

Mijn koude ledematen kregen weer leven in haar armen. Je kunt beter in haar armen vallen beseft ik, dan in haar handen. Er stroomde weer leven in me, zeker na de diverse hartelijke momenten van weerzien met de verschillende vaste bewoners van Roncesvalles, wier aantal binnenkort zal toenemen dankzij Eburne.

Intussen was ook de auto van Gerard gearriveerd. Nadrukkelijk: de auto. Want van de chauffeur (Gerard) en zijn passagier (Wim) geen spoor van leven. Hadden we hier te doen met een moderne variant van de Vliegende Hollander, waarvan de bemanning als straf voor zijn zondig gedrag gedoemd was te zwerven over de wereldzeeën? Het zou best kunnen. Elke zoekbeweging onzerzijds was vruchteloos, zodat we anderhalf uur later alleen konden constateren, dat Gerard en Wim waarschijnlijk hier de auto hadden gestald en spoorvlagen teruggelift waren naar Nederland.

Op zaterdagavond arriveerde gelukkig Annelies... in de auto van Gerard.

Zaterdag 15 maart

Wij kijken uit op een enorme bulldozer, de laadbak gevuld met flinke balken. Wat heeft Gerard nu weer mee gebracht uit het verre Neede? Is ie er trouwens dan al? En waar? Rare fantasieën bedenken we. We zullen het afwachten.

Lang wordt ons geduld niet op de proef gesteld. Stoere kerels betreden het toneel. Druipend van het zweet slaan ze, zo te zien met plezier om hun wellicht gedurende de sombere wintermaanden opgehoopte agressie kwijt te raken, met geweld staven naast de neergevlijde balken in de grond. Nog steeds gissen we naar het uiteindelijke resultaat van hun noeste arbeid.

Na een verrukkelijke maaltijd wandelen we achterom naar de herberg. En dan zien we waar al het gedoe op uit zal draaien. EEN TRAP! Zomaar een escalera over de meest gladde heuvel naar het pad! Schamper lachen, zachtjes en besmukt, zal niet meer klinken in de vroege ochtend. Van leedvermaak door hospitaleros zal geen sprake meer zijn. Slechts de herinnering blijft, aan tuimelende pelgrims.

Hadden zij de ochtend rituelen met succes afgewerkt, braaf nog in het donker zich aan de verkwikkende nacht ontworstelend, geritsel van de zakjes van buurman/buurvrouw verdragen, de eigen spullen bij een gepakt, dan wachtte hen nu de stoutmoedige finale van de start.

Met nog ietwat geloken ogen zochten velen hun weg. Ze dromden voor de achterdeur, verdrongen elkaar bij de pomp om de bidons tot de rand te vullen. En dan kwam het erop aan. "Hoe kom ik zo snel mogelijk op het enig juiste pad. "Niks de met zoveel liefde ooit gemaakte kromme gele pijl volgen. Hup, de helling af en dan rechtuit af op de gewijde knekels van ons aller Heilige.

Haastige spoed is inderdaad zelden goed. Zo ervoeren ook onze een-nachts-gasten. Onverschrokkenheid kwam hen duur te staan. Maar wij hadden lol. Stiekem smiespelden we in ons vuistje! Hoewel een zekere snelle aftocht wellicht in de plannen paste, bleek deze uitvoering niet geheel de bedoeling. Nukkig veegden zij de besmeurde kleren schoon en vervolgden strompelend hun weg.

Saamhorigheid was gesmeed. Was de tirannie van 22 uur, etc. één ding, deze welhaast de laan uitschoppende tuinarchitectuur deed de deur dicht. Daarover bleek elke gebochelde het eens, zo deed hun gezamenlijk gekerm ons vermoeden.

Tandgeknars en meer is aangekomen bij de Hogere. " Een onvoldoende, jullie krijgen een her. " Daar konden ze het mee doen, zij die alles zo spic en span hadden ontworpen. En zo kwam de variant op de glijbaan tot stand.

Dinsdag 18 maart

Maar niet helemaal af, die glijbaan. Het hele weekend blijft het gissen. Een ultieme uitdaging?

Wij hebben echter andere muizenissen. De smartphone. Vol verwachting door menigeen aangeschaft, hoopvol mee naar verre landen gesjouwd. "We delen met het thuisfront, we houden ze op de hoogte, niks solo optredens "!

Allemaal goed en wel, totdat het ingenieuze ding in Spaans sferen belandt. Wonderlijke vragen krijgen de bezitters dan, over puck-code en wat al niet. Tijd voor een test. Hulp op afstand wordt ingeroepen! Moeizaam, echter uiteindelijk blijkt toch maar eens waartoe oprechter trouw kan leiden, waartoe de vrouw in staat is. Zij verlost haar hulpeloze man uit zijn ongewilde isolement. Een symbiose van formaat laat zich kennen. De vreugde waarmee de overwinning op phone wordt gemeld is hartverwarmend.

Ze hebben de krachten verzameld, hebben besloten van de ultieme uitdaging af te zien. Op de, voor ons noordelingen, late namiddag kiepen twee stoere kerels de overgebleven taluds vol met houtsnippers. Beduidend sneller dan hun voorgangers voor het weekend hebben ze de klus geklaard. Met voldoening kijken ze er op neer, zetten ze de bulldozer in de berm en smeren hem. Op naar tapas en andere versnaperingen. Zullen wel vloeibaar zijn.

Gerard heeft, geheel tegen zijn gewoonte in, vanochtend het bed gehouden. Stuurloos varen wij nu rond. Toch kunnen we hem, als hij fris en fruitig, aan het middagmaal verschijnt, een succesvolle stand van zaken melden.

Na de onmiskenbare rokjes-dag van gisteren, leden we vandaag onder koude en mist.

Jacobus mirakel:

Oh, Oh, Oh, roept een tengere Française. Wat is er mevrouw? Oh, on m'a vole mes pantoufles, on m'a vole mes pantoufles. Met rustige stem zeggen we tegen haar dat we gaan zoeken en verzekeren we haar, dat haar "pantoufles" niet ver weg kunnen zijn. We beginnen in de kamer, waar de wandelschoenen staan. Geen "pantoufles". We zoeken verder, gaan de trap op naar de slaapzaal en zoeken heel systematisch bij de bedden, tot we bij het bed van haar en haar echtgenoot aankomen. De deur van de kast is dicht, ze stapt er resoluut naar toe, doet de deur open en haalt er haar "pantoufles" uit. "qui a mis mes pantoufles ici? Vous peut etre? Vraagt ze aan een buurvrouw, die juist komt aanlopen en er niets van begrijpt. De echtgenoot reageert, alsof hij dit kent, praat met zijn vrouw mee en we zijn het er allemaal over eens MIRACLE DE SAINT JACQUES.

Donderdag 20 maart

Dat pad komt niet af. Welnee. Nou heeft een keurige heer vanmiddag nog meer stoere balken aangedragen. Hij telde nauwgezet of hij er toch vooral niet te veel legde. Zo, dacht ik, nou wordt het prachtig. Echter, daar kwam de kerel niet voor. Brengen, dat moest ie. Meer niet. Of het nu te betreuren valt, zo'n pad dat niet af is? Ik denk het niet. Geen pelgrim die erover heen komt. Aankomen doen ze - heel volgzzaam volgens de gele pijlen, clandestien gezet of niet- met een royale boog om La Posada heen via de voordeur. En al het gekerm van Puri ten spijt, vertrekken mag men tegenwoordig langs de voordeur. Beetje late actie van de responsabelen.

Vrijdag 21 maart

Als het regent in september, valt Kerstmis in december. De laatste dagen staan de gesprekken van de hospitaleros bol van de vooronderstellingen. Verhalen die gekoppeld worden aan Helena of de broer Pilar, aan Amerikaanse pelgrims of vrouwelijke wandelaars. Een in grijs habijt gehulde Kapucijner broeder, natuurlijk zogenaamd uit de Bronx, was al gauw een bedrieger, die op de portemonnee van medepelgrims en de inhoud van vuilnisbakken overleefde. Een Nederlandse vrouw zou wel achter die Nederlandse man aanzitten en vroeg vervolgens een ander bed omdat haar avances niet beantwoord werden. Die Amerikaanse student die 15 euro verloren was, kon je even slecht vertrouwen als de NSA. Wim's voorstel om zijn verlies te compenseren werd daarom onmiddellijk weggehoond. De Franse Bask die rondliep met een extra rugzak vol beeldhouwgereedschap (om van ruwe stukken hout gepolijste schelpen te maken) was zuiver commercieel bezig. En toen hij een dag

later nogmaals terugkeerde, was dat een teken van corruptie en een poging Paco uit te kleden. Alleen al het feit dat hij een paar spulletjes van de pelgrimstafel genomen had, waaronder een prachtige Noorse muts, was al een veeg teken geweest. Daar zijn die spulletjes op de tafel helemaal niet voor, om mee te nemen! En die Spanjaard wiens rugzak plotseling verdwenen was, zou wel een poging doen om gratis te overnachten. Alle ruimtes werden (tevergeefs) doorzocht. Zijn donativo, als dank voor het gebruik van de keuken, werd zelfs door Gerard slechts aarzelend geaccepteerd, in de overtuiging dat deze

penningen wel als afleidingsmanoeuvre bedoeld zouden zijn.

Er is geen pelgrim zo bont, of er zit wel een vlekje aan. De Duitser die naar de bus vraagt, is een zwakkeling, de Deense zonder slaapzak een aanstelster en wat zou er spelen tussen die oudere Engelsman en het jonge meisje waarvan hij beweert dat het zijn dochter is? Als hospitalero roer je in

de duistere soep van de mensheid. Maar één ding is zeker, één vooronderstelling biedt houvast in deze albergue: pelgrims zijn in beginsel niet te vertrouwen. Net zo min als hospitaleros.

Zaterdag 22 maart

Nou is het pad dan eindelijk af, kan ik ophouden erover te zaniken, echter zal al helemaal niemand het meer gebruiken! Slechts zij die over de steile boshelling af zouden dalen, hadden er iets aan. Maar het sneeuwt, en niet zo zuinig ook. Hele karrenvrachten komen omlaag. Dus gaat iedereen over de mildere afdaling, komen zo langs de container via de achterdeur binnen.

Rillend van koude en ellende grijpen ze naar de handdoek die we op de receptie hebben gelegd. Met moeite schrijven ze bibberend hun naam en meer feitelijkheden op het papier hetwelk Wim zo zorgvuldig onder, jawel onder!, de balpen heeft geposteerd. De volgende stap om zo'n begerlijk bed te bemachtigen is nog ingewikkelder: credencial en portemonnee. Vis die maar eens op, meestal in een geheim vakje van de rugzak. Het leven ener pelgrim gaat, voorzeker onder genoemde weersomstandigheden, niet over (kerst)rozen.

Mondjesmaat helaas beroert Wim zijn mondharmonica. Zo zal hij niet de roem van illustere voorgangers als Joseph en Carl oogsten. Nog immer wordt er naar die twee geïnformeerd. "Worden we morgen gewekt met live muziek?". Herinneringen aan zoete klanken, zowel Gregoriaanse als die welke "Wake up little Suzie" begeleidden, hebben hen op de been gehouden. De hele winter lang, deden hen de eerste schreden weeral zetten op weg naar dit ware herstellingsoord. Want dat er luxe heerst is genoegzaam bekend. Geen files voor douche of toilet, kastje en een zacht, schoon bed in zekere privacy. Laat ze maar genieten. Het wordt wel anders, verder op het pad.

Omdat het uploaden mislukt is, moet ik doorgaan met babbelen. Zou echter niet meer weten waarover. Dus wacht ik maar rustig op de digitueel.

Donderdag 27 maart

En toen scheen de zon. Hè hè. Onze aankomst werd met opmonterende zonnestrallen gevierd, evenals wellicht ons vertrek morgen. Wat er zich echter tussen die twee hoogtepunten heeft afgespeeld? Vreselijk, welke barre omstandigheden we het hoofd hebben moeten bieden. Optornend tegen sneeuwstormen begaven we ons naar de zo geliefde werkplek, elke dag maar weer. Een verademing dus hoe we ons vandaag kunnen warmen.

Ze hebben het geweten, de pelgrims. De Pyreneeën doe je niet zo maar even, trainingen thuis ten spijt. En wij ook. Meermalen hebben we onze bolides van de witte muts ontdaan, dachten "zo, dan kunnen we op stap ". Te vroeg echter voldaan achterover geleund. Want de volgende buien waren inmiddels in voorbereiding. Als het allemaal in regenvorm op ons was neergedaald, we hadden kunnen zwemmen!

Hoewel niet druk qua slapers, is periode één omgevlogen. Haken zijn gehangen, de werkkast naast de wasserette heeft een knol van een knop en wasknijpers zijn er nu in overvloed. Itzandegia is uit haar winterslaap gewekt. En last but not least, het parade paardje, de aloude wringer op statief, is gerepareerd.

Kortom, we kunnen gaan. Zij het met bloedend hart om de ruimhartige Roncesvallers vaarwel te moeten zeggen. Joseph neemt met zijn kornuiten het stokje over. Hij kwam gisteren aan, ons met zijn gulle lach verblijden.

Vanaf morgen zijn we, Annelies en ik, ondergrondse af. Ons wantrouwen jegens de manlijke was - vaardigheid, terecht of niet, veroordeelde ons tot sudoku en patience ondergronds. Zullen we het missen? In ieder geval wel de vrolijke onderonsjes daar in de diepte, het olijke gelal van onszelve. Maar alla, er is een tijd van komen en van gaan. En de tijd van gaan is nu gekomen. We kunnen echt niet blijven om Edurne's eersteling mede te verwelkomen.

Periode 2: vrijdag 28 maart t/m vrijdag 11 april 2014

Hospitaleros: Jan Nijhuis, Marja Nijhuis, John Fox, Harry Brandsen, Els Agricol, Jozef Majoor

Aantal pelgrims: 1.355 (2013: 1.574)

Jan, Marja, John, Harry, Els, Jozef, (Marisol)

Dag 1

Naast de doorgewinterde hospitaleros, te weten: Jozef, Jan en Marja en Els en Harrie was ik, John, de nieuweling in Periode 2 die nog alles moest leren en ondervinden. Na een vlucht met HOP via Lyon en Biarritz en een busreis naar St. Jean Pied de Port werd ik voor het station in St. Jean Pied de Port opgepikt door Gerard in zijn bolide. De auto vertoonde nogal wat kuren maar volgens Gerard kon je daar heel makkelijk nog mee naar Nederland rijden. Ik ben benieuwd of dat ook gelukt is. *En zonder problemen zijn we thuis gekomen. Om zeven uur in Frankrijk en de volgende dag om 4 uur in Nederland.* De eerste persoon in Roncesvalles die ik zag was Jozef, ijverig aan het sneeuwvrij maken van de paden. Na een rondleiding en kennisgemaakt te hebben met de andere hospitaleros en de vroegere prior en andere belangrijke personen voor ons, heb ik me alvast ingewerkt als "wasmachine/droger" man en werden mij de diepere betekenis van wasgeld en donativo 's onthuld. De eerste dag hoefden wij 's morgens nog niets te doen. Dus met Jozef naar de Spaanse enclave om wat drank voor thuis te kopen. De overdracht verliep tijdens de lunch vlotjes maar wat wil je met deze ploegmaten, oud en ervaren of is het ervaren en wat ouder?

Met Harry was ik het wasmachineteam. Om de aanwas wat te bespoedigen zochten wij de aangekomen pelgrims op hun slaappleats op en wezen wij hen op de mogelijkheden die wij hen konden bieden, een schoon en droog pelgrimsoutfit. Dit had als resultaat dat wij deze middag en avond net zoveel wassen deden als de vorige 4 dagen bij elkaar. Enkele zaken/gebeurtenissen die ons ten deel vielen c.q. opvielen: Een Japanner kwam met zijn wasgoed beneden bij ons en bij nader inzien vond hij dat hij ook al zijn kleren die hij aanhad in de was kan doen. Sta je dus met een naakte man in het washok. Vrouwen geven je de was maar niet nadat zij hun ondergoed onder het overige wasgoed gelegd hebben.

Onze maten hadden de bezetting van de "kist" verdeeld met telkens een goed Spaans sprekende "kist" bediende. Het ingespeelde team was een genot om te zien. Jozef heeft toch iets met sneeuw want hij ging in de avonduren toch nog een trap sneeuwvrij maken.

In periode 1 bleef het aantal pelgrims met 40% achter t.o.v. voorgaand jaar. Dit kwam waarschijnlijk door het mindere weer. Vandaag was het op dag 1 van periode 2 prima weer met goede vooruitzichten voor het week end. Dit vertaalde zich onmiddellijk in het aantal pelgrims. De 2e etage moesten wij dan ook gelijk opengooien.

Jozef moest helaas nog 's avonds met een vrouwelijke pelgrim naar het medisch centrum. Ze had hartklachten. Ook hiervoor ben je hospitalero.

Dag 2

De Spaanse televisie vond de sneeuwval in Roncesvalles een rechtstreekse reportage waard. Hierdoor aangelokt werd Roncesvalles een zeer druk weekend uitje voor gezinnen met kleine kinderen en langlaufers. Ook onze hospitalero Harry liet zich niet onbetuigd en had vanochtend in alle vroegte een tikkeltje moderne sneeuwpop vervaardigd.

Vermeldingswaard is natuurlijk ook dat er in de kloosterkerk een huwelijk voltrokken werd met waarlijk prachtige koorzang en alle aanwezigen, vooral de dames, waren prachtig uitgedost. Sommige hadden zo te zien een zeer warme dag verwacht.

Van de ongeveer 60 pelgrims vandaag was een groot gedeelte afkomstig uit Japan en de VS. Vooral de Japanners lieten hun kleren wassen terwijl de Amerikanen dit liever zelf deden.

Vannacht gaat de zomertijd in. Jozef die de pelgrims met ochtendgezag morgen wekt gaat wat eerder slapen en zal eerst morgenochtend zijn stem soepel maken om een groots gezang over de pelgrims uit te storten.

De kaarten werden uit een la gehaald en er werd door ons natuurlijk fanatiek geklaverjast, Amsterdams. De strijd ging gelijk op en met rode wangetjes en wat drank werd de zaterdag waardig afgesloten.

Dag 3

De zieke dame en haar vriendin namen afscheid van ons. Jozef werd door hen terecht als hun (bescherm)engel gezien en werd hartstochtelijk door beiden geknuffeld. Hij vond dit overigens de normaalste zaak van de wereld.

Daarna weer over tot de orde van de dag. Pelgrims uitzwaaien, schoonmaken, wassen vegen en kloppen en daarna aan de koffie. De dooi zet door en de sneeuwpop verdwijnt als sneeuw voor de

Harry is onze keukenprins. Van huis had hij al overheerlijke (paarden)worst en andere lekkernijen meegenomen maar vandaag, zondag, is hij niet uit de keuken weg te slaan. Naast een heerlijke kruidenboter heeft hij een fantastische Waldorff salade a la Harry gecreëerd. Een foto is natuurlijk op z'n plaats. Wat hebben wij het toch moeilijk hier.

In de wasserij hebben wij vandaag een Finse moeder, 66 jaar, en haar zoon van pakweg 30 jaar wegwijs gemaakt in de harde pelgrimspraktijk van het met de hand wassen van je spullen. De zoon heeft volgens ons nog spierpijn.

De voetbaluitslagen werden op de voet gevolgd. Een goede dag voor de Groningen- en Feyenoordfans onder ons.

Dag 4

De laatste dag van de maand maart heeft nogal wat verrassingen opgeleverd. Nadat wij de pelgrims met zachte hand en liederen hadden gewekt konden zij weer heerlijk uitgerust op pad. Zoals gebruikelijk lieten zij weer heel wat spullen achter, kleding en boekjes enz. Nu zelfs een paspoort. Door knap recherche werk kon Jozef de betreffende eigenaar, een mooie dame, nog achterhalen. Na de gedane ochtendarbeid togen drie mannelijke hospitaleros, samen 190 jaar oud, de bergen in om te kijken waarom de pas nog steeds afgesloten was. Na ruim een uur steil klimmen en ploeteren door sneeuw zagen zij met eigen ogen dat het onverantwoord was voor pelgrims om de pas over te steken. Zelf waren zij blij dat zij in het mooie weer deze klim hadden gemaakt. Terug in de herberg werden zij blij verrast door het aanwezige bezoek. Hubertha was uit St Jean Pied de Port met haar helpers Geesje en Ria gekomen om ons een heerlijke taart uit St Jean Pied de Port te brengen en gezellig wat bij te kletsen. Heel leuk.

Met Skype ondervonden wij diverse probleempjes. Gerard kon ons gelukkig weer snel op het juiste spoor zetten. Makkelijk zo een achtervanger.

Een Nederlandse pelgrim had een nare ervaring in St Jean Pied de Port gehad bij een Franse refugio/gite en wel door de eigenaresse. Ons aller Marisol gaat 1 april verhaal halen bij de betreffende herbergierster. Wij zullen de werkgroep die informatie geeft aan pelgrims informeren over deze herberg.

Natuurlijk werd de betreffende pelgrim door ons in de watten gelegd.

Vandaag hadden wij bezoek van een aantal Vlaamse vrienden die ook hospitaleren in Los Arcos. Zij wilden een verslag van onze werkzaamheden maken en op film vastleggen. Na interviews afgenomen te hebben werd er gefilmd. Ook het bijzondere wekken onzerzijds, met name het gezang van Jozef werd voor onze Vlaamse vrienden vastgelegd.

Dag 5

Vandaag 1 april is Els jarig, de echtgenote van onze Harry. Van harte. Na gedane arbeid is het goed rusten. In de ochtendzon ligt Harry als een hele grote baby op de bank voor de herberg. Is het geen schatje.

Na een zeer lekkere overvloedige Spaans lunch weer aan de arbeid. Opvallend veel Amerikanen vandaag. Een Nederlandse pelgrim of is het pelgrima was door een hond gebeten. Dat kreng van 5 km onder de top? Ze was al naar een arts geweest dus ze kon gerust hier uitrusten.

Het werd vandaag een zeer drukke wasdag. Wij waren tot bijna 22.00u bezig met vooral het droog krijgen van de

Is het geen schatje

wassen. Je staat versteld wat iedereen meeneemt en draagt als pelgrim. Een badjas is toch wel het minste wat je meeneemt.

Dag 6

Na de dagelijkse ochtendwerkzaamheden gingen wij met zijn vieren; Jan, Els, Marja en John naar onze Spaanse enclave Arnéguy. Dit om inkopen te doen/cadeautjes te kopen voor het thuisfront. Harry en Jozef gingen de benen strekken en wandelden naar het volgende dorp.

Na onze geslaagde tochten waren wij geheel compleet om 13.00u voor de lunch. Na een borrel en een overheerlijke salade werden wij vergast op paella of een karbonade. Morgen zouden wij forel krijgen werd Marja plechtig beloofd. Op de heen en terugweg naar Arnéguy hadden wij al veel pelgrims gezien. De pas was nog steeds afgesloten vanwege de grote hoeveelheid sneeuw die nog

steeds in de bergen lag. Het werd weer gezellig druk in de herberg. Om 4 uur sloeg het weer om en begon het te regenen. Dit was duidelijk in de wasserij te merken. Tot donker kwamen pelgrims binnen en velen deden daarna hun was in de wasserij.

Zo was er een dame uit Denemarken die 25 jaar geleden uit religieuze overwegingen besloten had om naar Santiago te wandelen. Ze had de route samen met haar zoon al jaren geheel uitgestippeld en pas dit jaar durfde ze het aan na wat tragische gebeurtenissen in haar familie. Of die Belgische jongen die pas om 21.00u binnenkwam, door en doornat en slechts een set kleding bij zich had. Alles moest gewassen en gedroogd worden. Of die Braziliaanse die gelukkig ook redelijk Duits sprak en haar voetbalenthousiasme niet onder stoelen of banken stak. Heel Brazilië wil nu revanche op Nederland voor het verlies in Zuid-Afrika. De Portugese familie die met 2 gezinnen de tocht maakte. De Nederlander die samen met zijn zoon loopt enz. enz. Je krijgt als wasbaas heel wat verhalen te horen.

De avondmaaltijd was laat vanavond. Harry had lekkere gehaktballetjes gemaakt. Het is wel heel plezierig om een slager bij je te hebben die ook graag bakt en kookt.

Dag 7

Een slechte dag voor de pelgrims wat betreft het weer. Harde wind en gestage regen van 's morgensvroeg tot 's avonds laat. De pas was vrijgegeven en de stroom pelgrims ging met dit weer de Napoleonroute volgen. Vanaf 2 uur in de middag kwamen de pelgrims door en door nat en koud binnen. Poncho's werden in de droogruimtes opgehangen en de schoenen volgestopt met kranten. Dat wij de was voor hen deden en droogden, voor een kleine vergoeding uiteraard, vonden zij geweldig. Zij die eerst het plan hadden om de was op de hand te wassen kwamen al gauw met alles wat zij maar hadden bij ons om te wassen en vooral om te drogen. Overal hing natte kledij. Jan kwam naar de wasserij en vroeg of ik meeding naar de bergkam want er zou een vrouw in problemen zijn. (onderkoeld en zij kon niet verder) Gelukkig bleek het achteraf reusachtig mee te vallen. Wij vonden deze onderbreking eigenlijk wel leuk, met dit hondenweer snel naar boven op de berg en weer snel terug maar dat konden wij natuurlijk niet zeggen.

Toen was er commotie aan de balie, de kist. Een Koreaans echtpaar was hun portefeuille met €1.500,- en de paspoorten en tickets kwijt. Je kunt wel stellen dat dit rijke pelgrims zijn of beter gezegd waren. Zij waren begrijpelijk volledig in paniek. Heel gek maar dan is ineens iedereen die daar staat verdacht en vooral de 2 jongens die naast het echtpaar sliepen in de vorige refugio. Net voordat de plaatselijke Sherlock Holmes werd gebeld meldde de echtgenoot dat hij de portefeuille onderin de bagage had gevonden. Duizend verontschuldiging. Wij blij dat ook dit met een sisser was afgelopen.

Terug naar de wasserij. Het bleef tot 23.00u erg druk. Als laatste hebben wij een jonge Belg geholpen die slechts een stel kleren bij zich had en deze weer droog moest hebben. Wij werden door onze mede hospitaleros goed gesteund door helpen met vouwen, eten en drinken. Vooral de drop die Els gaf, een kilo gemengde zachte drop vanuit de Lidl te Hilversum, deed ons en menige pelgrim goed.

Moe en voldaan ons bedje opgezocht.

Dag 8

In de ochtend regende het nog en gelukkig werd het aan het eind van de ochtend droog. Benieuwd wat deze dag ons zou brengen. De eerste verandering dat wij de rest van ons verblijf nu bij restaurant La Posada onze lunch gingen nuttigen.

Ik moet nog melding maken van de zwerver die tracht met steeds andere verhalen de herberg binnen te komen, andere kleding van de kleedtafel me te nemen en te overnachten. Als een hongerige leeuw houdt Marisol dit in de gaten.

Vandaag is het anders druk. Het blijft wel gestaag doorgaan maar niet grote groepen tegelijk en weer meer handwasjes. Dit geeft ons ook wat meer tijd om met de pelgrims te praten. Zoals de Australische die 3 jaar in Den Haag heeft gewerkt voor Shell en dit nu ook 3 jaar in Istanbul heeft gedaan. Zij loopt de camino om Shell af te sluiten en opnieuw te starten in Australië. Probleem is echter dat Shell overal in de vorm van de schelp aanwezig is. Zij vond het waarschijnlijk prettig om

met ons te praten want zij bleek in uiteindelijk 3 keer met een handwasje te komen. Jozef had ons een emmer gewezen met borstel voor de schoenen. Dit bleek een voltreffer. Er werd heel veel gebruik van gemaakt. Dat Japanners veel buigen om je te bedanken wisten wij wel. Maar een meisje met een soort Kerstsokken die bij ons te drogen hingen maakte het wel heel bont. Zij kwam wel 10 keer kijken of de was droog was en maar buigen. Zelfs wij gingen veel terug buigen. Dit bleek goed voor onze rug te zijn want Harry kreeg hiervan zelfs weer een soepele rug.

De laatste was werd gedaan voor een man met woest uiterlijk en heel veel vieze vuile was. Wij hadden net de wasmachine aan toen hij weer binnenstormde. Zijn vrouw had de oorringen in de jas zitten die in de was zat. Met pijn en moeite de machine gestopt en de jas eruit gehaald die vol met wasmiddel zat. Hem verzocht zelf maar te zoeken en inderdaad de oorbellen zaten er gelukkig onbeschadigd in. De volgende morgen kwam zijn vrouw. Wij herkenden haar aan de jas. Zij was de handschoenen kwijt of die in de was waren achtergebleven want die hadden volgens haar ook in de jas gezeten. Wij konden bevestigen dat dit niet waar was want alle jaszakken waren door haar man gecontroleerd voor die oorringen. Toen kregen wij een dikke zoen.

En zo hebben wij nog veel meer verhalen te vertellen maar dat kan niet. Ik moet weer naar de wasserij.

Dag 9

Al de 2^e zaterdag van ons verblijf te Roncesvalles. De pelgrims weten eigenlijk allemaal al dat zij met gezang van Jozef worden gewekt. En ja hoor, er was hiervoor weer een cameraploeg speciaal hiervoor gekomen. Niet 's ochtends om 6.00u maar in de loop van de ochtend en Jozef werd verzocht een demonstratie te geven. Gezien de zeer aantrekkelijke interviewster was Jozef hiertoe al te gaarne bereid en hebben wij hem ruim 2 uur niet meer gezien. Jozef heeft meerdere goede eigenschappen. Zo krijgen alle leuke pelgrims, vooral jongere vrouwen, persoonlijk thee van hem want ze zijn allemaal bijna uitgeput. Ook heeft hij thuis in de kringloopwinkel een centrifuge op de kop getikt voor € 8,- en meegenomen naar Roncesvalles. Deze komt de laatste dagen zeer goed van pas. De donativo-opbrengsten zijn mede hierdoor vrij hoog deze week.

Nog enige ervaringen met pelgrims/opmerkingen; Een Amerikaanse dame vond de was service zo goed dat zij steeds met andere pelgrims aankwam om de was te laten doen. Ze kwam de volgende dag zelfs om 10.00u terug om de was van haar vriendin op te halen die deze was vergeten. Volgens mij was ze zeer gecharmeerd van de wasbaas. Een Koreaanse vroeg of zij de was kon laten doen. Harry wees naar mij en zei "He is the boss". Gelijk bestond Harry niet meer voor haar. Er kwamen wat fietsers op de mountainbike aan. Onze kenner, Jan, taxeerde de meeste fietsen op minimaal € 7.000,- per stuk. Arme pelgrims. Bij een rondleiding voor geschiedenisstudenten uit Pamplona werd specifiek genoemd dat ons Genootschap de hospitaleros levert.

Een dame was aan de balie/kist een deel van haar rozenkrans verloren. Na enig speurwerk werd deze Française opgespoord en werd zelfs haar rozenkrans vakkundig hersteld.

De ontvangst door de hospitaleros wordt door haast alle pelgrims heel erg gewaardeerd. Dit blijkt uit de vele warme dankjes bij vertrek en wat in het gastenboek wordt geschreven waar een goed gebruik van wordt gemaakt.

Dag 10

Zondag vandaag. De dag doet zijn naam eer aan want het is een warme stralende dag. Veel pelgrims en sommige hospitaleros zijn zelfs door de zon aardig verkleurd. Na de kerkdienst eerst op het terrasje bij het restaurant gezeten waarna wij ons tegoed hebben gedaan aan de heerlijke linzensoep en aan de varkenswangetjes. Zo slecht hebben wij het hier niet.

De dag zelf verliep zeer rustig. Veel pelgrims lagen heerlijk te zonnen. De zwerver meldde zich weer aan de poort terwijl hij teveel aan Bacchus had geofferd. Dat kan natuurlijk niet en hij werd heengezonden.

Eigenlijk een rustdag. Zo hoort het ook.

Dag 11

We laten vandaag een zieke Amerikaan met zijn vrouw een dag extra logeren. Als hij zo zwak blijft brengen wij hem morgen wel naar de dokter die dan maar moet besluiten wat er verder moet gebeuren.

Wij hebben weer een mooie zonnige dag na een wat druilerig begin. Enkele hospitaleros reden met de auto de berg op maar konden vanwege de sneeuw niet helemaal de top bereiken. De andere gastheren liepen naar Burguete om wat inkopen te doen en ansichtkaarten te versturen.

Mijnheer pastoor was ook aan de wandel. Dat moest nu het mooi weer is, vond hij. 's Winters zaten zij als konijnen in hun hok in het klooster en nu konden zij de ren in, zoals hij het formuleerde.

Zoals gebruikelijk hebben wij weer veel pelgrims hun verhaal laten doen en indien nodig wat adviezen verstrekt. Wederom een rustige dag.

Dag 12 tot en met 14.

Dinsdag hebben wij de zieke Amerikaan naar de dokter in Burguete gebracht. Het weer blijft deze week mooi. De vrije uren brengen wij dan ook zoveel mogelijk buiten in het heerlijke zonnetje door. Jan is eigenlijk gelijk bruin. Is volgens mij vroeger in een pan bruinsel gevallen net als Obelix. Het is niet eerlijk.

De refugio wordt door ons blinkend achtergelaten voor onze opvolgers. Zelfs de bovenkant van de kastjes worden schoongemaakt en niet te vergeten de nieuwe buitenkraan wordt dagelijks gepoetst. Een weddenschap met Gerard wordt gewonnen. Zal wel over aantallen gaan.

Het waren 2 prachtige weken.

Bon Camino

Periode 3: vrijdag 11 april t/m vrijdag 25 april 2014

Hospitaleros: Frans Beckers, Jan Veldhoen, Karlien Veldhoen-Symons, Antoon Kandelaars, Willem van de Wiel, Marian van de Wiel, William Blokdijk

Aantal pelgrims: 2.992 (2013: 2.111)

Frans, Jan, Karlien, Antoon, (Marisol), Willem, Marian, William

Vrijdag 11 april

Op het busstation komen wij, Frans, Antoon en William elkaar weer tegen zoals we hadden afgesproken op de bijeenkomst in Driebergen. Na een kop koffie op zoek naar een taxi en richting Roncesvalles. Even buiten Pamplona zien we meteen de eerste pelgrims. Oude herinneringen komen boven en bepaalde plaatsen worden weer herkend. Om 10 uur komen we aan bij het klooster en toevallig wordt er een deur open gedaan door een werkster zodat we het klooster in kunnen. We zijn op zoek naar onze andere groepsleden maar komen al snel de oude groepsleden tegen die nog in volle gang zijn om de vertrekken spic en span te maken. Marian en Willem vinden we en we gaan richting Casa Sabina om daar koffie te drinken. We zijn dan niet tot last voor de oude groep. Als we uiteindelijk Karlien en Jan hebben getroffen is de ploeg compleet en worden de eerste aantastingen gemaakt om te kijken waar de specialiteiten van een ieder zitten en welke voorkeuren er zijn. We maken met Jan en Karlien een ronde door het klooster om de ins en outs te weten te komen. (als we dat allemaal kunnen onthouden). Om 13 uur schuiven we aan in La Posada bij de andere groep en we hebben daar een zeer gezellig samenzijn. Verhalen komen snel op tafel en de tijd vliegt. We worden daar getrakteerd op een heerlijk diner met vele gangen en smaakexplosie. Om 14 uur moeten 2 leden van de nieuwe groep al in actie komen en de oude groep wordt uitgezwaaid. Al snel zoeken we allen een plekje om te snuffelen aan de werkzaamheden die gedaan moeten worden. In onze evaluatie aan het eind van de dag wordt er opgemerkt dat er wel een rode brigade beneden stond te wachten. We zijn het daar allemaal mee eens maar het toont natuurlijk wel ons enthousiasme. Om 19.20 uur komt er nog een grote groep binnen met de bus en een groot aantal fietsers. Het totaal van de pelgrims die komen overnachten is 143. Veel meer dan dat de oude groep binnen heeft zien

komen. Wellicht zal het aankomende weekend een factor kunnen zijn met daarna een vakantieweek en Pasen. We zijn natuurlijk benieuwd wat ons te wachten zal staan de komende dagen. We hebben echter geen glazen bol dus geduld moeten we tonen. Over de gehele dag hadden we een paar opmerkelijke zaken.

Een fietsster uit Denemarken was vier dagen geleden begonnen in Irun met haar fietstocht naar Santiago. Haar fiets had ze helemaal binnenste buiten laten halen door de plaatselijke fietsmaker. Ze wilde er zeker van zijn dat er met de fiets geen problemen zouden komen. Het tegendeel werd echter waarheid. Problemen met de hydraulische remmen (Magura). De olie in het systeem was gedeeltelijk verdwenen zodat goed remmen niet meer mogelijk was. Een specialist moet gezocht worden om het probleem te verhelpen. Morgenochtend stapt ze met haar bagage en fiets op de bus naar Pamplona voor de reparatie. Als de fiets gerepareerd is wil ze weer terugkomen om haar tocht volledig af te maken. We wachten af.

Een aantal dames was bezorgd om een wat oudere loopster die ze onderweg waren tegengekomen. Ze was om 08.00 uur uit St. Jean Pied de Port vertrokken en om 18.30 uur was ze nog niet in het klooster verschenen. De dames hadden inmiddels wel haar pelgrimsdiner gereserveerd in La Posada. Kort voor 19.00 uur komt ze gelukkig binnen maar wel aan het einde van haar Latijn. Eten, slapen en een dag rusten zijn haar wensen maar het wordt toch anders. De volgende dag iets hersteld gaat ze weer op reis.

Een jonge jongen komt naar de receptie met een gezondheidsprobleem. Bij het inademen geeft hij aan dat hij pijn heeft in de linker borst. Na een globale anamnese blijkt dat hij een lichte vorm van astma heeft en nog niet zo lang aan het lopen is met bepakking. De jongeman krijgt ademhalingsoefeningen mee zodat het oppervlakkig ademen wordt omgezet in een buikademhaling. Afspraak is om na een uur terug te keren als de klacht blijft aanhouden. De volgende dag de jongeman weer gesproken en de klacht was verdwenen.

Om 22.00 uur worden de pelgrims naar hun slaapplekken verwezen. En onder het genot van een drankje evalueren we de dag. Daarna maken we afspraken over het opstarten van de volgende dag. Afspraak is dat om 06.30 uur de lichten aan gaan. Wellicht dat we volgende week iets eerder starten maar dat bepalen we volgende week.

Zaterdag 12 april

Zoals afspraak starten Antoon en William de dag en om 06.30 uur gaan de lichten aan. Om 08.00 uur is het klooster zonder problemen leeg. Na het ontbijt krijgen we allen de instructie over de dagelijkse schoonmaak en om 10.30 uur hebben we het voor elkaar. Alles schoon, wij aan de koffie en we kunnen vanmiddag de nieuwe groep pelgrims ontvangen.

Wat er van te voren al gedacht was werd toch werkelijkheid. Het werd meteen druk in middag en tegen de avond kwamen er ook nog twee bussen vanuit Pamplona. De oude herberg Itzandegia moet voor het eerst dit jaar open en onze club wordt opgedeeld. Het totaal van het aantal pelgrims voor deze dag komt op 245.

In de oude herberg wordt de kachel aangezet en de warmte komt er boven al vrij snel in. Het probleem komt echter van beneden. De vochtigheid komt los en komt naar boven. Het lijkt wel of de vloeren constant gedweild worden. Ramen en deuren open om het vocht te laten verdwijnen heeft geen zin in verband met de vochtigheid buiten. Wellicht dat we morgen (zondag) het wel kunnen doen. Antoon en Frans nemen Itzandegia onder hun hoede en hun nieuwe vriendschap stellen ze zelf aardig op de proef.

Zondag 13 april

De dag begint vroeg voor Jan en Karlien. Om 04.00 uur wordt er bij voordeur aangebeld en de bel op de 1e verdieping gaat af. Karlien naar beneden en daar treft zij bij de voordeur een Oosterse (mogelijk een Zuid Koreaanse) dame aan, die weer graag naar binnen wilde. Ze was naar buiten gegaan om een sigaret te roken maar toen ze weer naar binnen wilde lukte dat natuurlijk niet. Ze was zeer dankbaar dat ze de deur open zag gaan.

Om 06.20 uur werd er opnieuw aangebeld en Jan en Karlien worden wederom wakker gemaakt. Ook nu had er iemand zich weer buiten gesloten.

Om 08.00 uur precies hebben wel alle pelgrims zonder problemen weer op pad geholpen. We verbazen ons niet wat er zo af en toe achter gelaten wordt, maar vanochtend blijven er twee paar schoenen achter. Het ene paar valt in de categorie modieuze schoen (zwart), dat gedragen kan worden onder een net pak, maar de andere valt in de categorie bergschoen. Na inspectie kunnen we opmaken dat er gisteren iemand hierop naar Roncesvalles is gelopen. We verbazen ons allemaal.

Een groot aantal overnachtingen brengt dus ook extra schoonmaak met zich mee, zodat we hiermee op tijd beginnen. Iets later aan de koffie dan normaal (maar wel voldaan) maken we afspraken over de dagindeling.

Waar we gisteren niet aan toe kwamen was het testen van de nieuwe portofoons. In eerste instantie krijgen we het niet voor elkaar om ze aan de gang te krijgen. De ene zendt en komt binnen bij de andere maar dat gaat niet vice versa. We proberen alle kanalen maar nog steeds zonder resultaat. Wordt dus vervolgd. De oplossing is echter snel gevonden. Je dient beide apparaten wel onder spanning te hebben, anders lukt het natuurlijk niet. Antoon gaat met een opgeladen portofoon richting oude herberg en tot onder in het gebouw hebben en we prima contact. We hadden de portofoons afgestemd op kanaal 15. Op de dag zelf was het gezellig druk en Aterpea liep tegen de avond langzaam vol. Om 20.30 uur kwam er opeens een tussensprint en waren we vol. De oplossing die we kozen was de overloop. Daar gingen er 7 personen heen. De 8e, een Braziliaanse meldde zich om 21.50 uur bij de balie.

Opmerkelijke zaken van de dag:

Een oudere man was aan de achterzijde van het gebouw van de trap gevallen en toen we bij hem kwamen lag hij op zijn rug op de trap en had hij pijn in de borst. Hij was goed aanspreekbaar en wilde snel opstaan. Eerst wat testen gedaan en daarna hem weer op zijn hoeven gezet. Hij wilde geen ondersteuning om naar beneden te lopen. Dat was zijn eer te na. Een echte Spaanse haan.

De tweede patiënt lag op een bed op de tweede verdieping en kon zijn linkerbeen bijna niet meer optillen. Onderweg was dat steeds moeilijker geworden en nu hij eenmaal lag, zat er bijna geen beweging meer in. Hem aan de paracetamol gezet om een bepaald level te krijgen voor de pijnbestrijding. Een uur later ging het al weer wat beter. 112 hoefden we niet te bellen. De volgende ochtend stond hij weer aan de start en ging hij het toch proberen. Wanneer het niet meer zou gaan dan zou hij de bus of taxi nemen.

Een Spaanse heer kwam bij Marisol met de vraag of zijn schoenen er nog waren die hij vanochtend had laten staan. Hij had gekeken in het rek maar had ze niet gevonden. We hebben hem toch blij kunnen maken met de nette zwarte schoenen want ze stonden er natuurlijk wel.

Maandag 14 april

Een rustige nacht zonder bellende pelgrims en om 08:00 uur was iedereen op pad met uitzondering van een jongeman op de derde verdieping. Deze man werd door ons vakkundig naar beneden en buiten begeleid.

Na de eieren met spek van Jan met z'n allen aan de grote schoonmaak en om 11 uur konden we op het zonnige terras van Casa Sabina aan de koffie. Onder de lunch een werkverdeling gemaakt en ook een kleine weddenschap over het aantal pelgrims dat mogelijk zou komen. Wie zal er winnen?

Na de lunch Itzandegia open gezet om het vocht er een klein beetje uit te krijgen. De geur binnen was al weer een stuk beter.

Om 18.00 uur was de stand van de binnengekomen pelgrims 165.

Even na 18.00 uur kwam het telefoontje van de buschauffeur uit Pamplona dat er een bus met vijftig pelgrims onder weg waren. Besloten werd dat Itzandegia voorbereid zou worden om geopend te worden. We moesten wel lang wachten want na 19.30 uur kwam de bus en was het even wachten geblazen. Uiteindelijk werden er 20 pelgrims naar Itzandegia gestuurd zodat we een juiste keuze gemaakt hadden. Degene die binnen kwamen waren enorm blij dat ze in deze locatie mochten overnachten. De volgende ochtend was deze groep om 07.30 uur al op pad.

Dinsdag 15 april

We kregen iedereen weer op tijd op pad. Op alle locaties begon de schoonmaak maar dit duurde tot een uur of negen. Opeens was er een totale stroomuitval. In verband met werkzaamheden aan een transformator was heel Roncesvalles zonder stroom. Tegen 10.15 uur was er weer elektriciteit zodat we onze werkzaamheden goed konden afronden. Mooi weer, dus het terras van Casa Sabina werd weer even bezocht.

Tussen de middag tijdens de lunch weer een werkbijeenkomst en niemand wilde zich aan een voorspelling wagen. We hielden wel rekening met het wederom openstellen van Itzandegia.

Woensdag 16 april

Op voorhand zijn er al meer dan 60 boekingen zodat we een grote menigte pelgrims verwachten. Marisol ging er zelfs vanuit, dat de cabines buiten in gebruik genomen moesten worden. Dit werd het uiteindelijk niet.

Het totaal voor deze dag kwam op 287 pelgrims. Een record voor onze groep. De pelgrims kwamen met regelmaat binnen en dat werd als zeer aangenaam ervaren. De klap op de vuurpijl kwam na het telefoontje van de chauffeur. Er waren 3 bussen onderweg met in totaal 130 inzittenden. Door de hulp van onder andere Patxi en zijn dochter werd alles in goede banen geleid en kreeg iedereen snel zijn bednummer. Enkele vermoeide pelgrims wederom persoonlijk bijgestaan en dat werd zeer gewaardeerd. Geen extra bijzondere verhalen deze dag.

Marian en Willem zaten aan de overkant en het bed van Willem werd ook nog verkocht zodat ze beiden in de afgeschermdde ruimte moesten overnachten.

Donderdag 17 april

Veel gasten betekent weer veel schoonmaken. De bestelling die we vanochtend hadden samengesteld was er al om 10 uur. Pasen gaan we zeker goed doorkomen. Vandaag staan er weer 73 pelgrims op de voorboeking. Vandaag en morgen komen er echter geen bussen. Witte Donderdag en Goede Vrijdag zijn hier feestdagen. Zaterdag weer wel en dan zondag en maandag, 1e en 2e paasdag, weer niet. Om 17 uur zitten er al weer 40 pelgrims in Itzandegia.

De 118 plekken raken al snel vol en zowaar gaan we het kamp openen. Uiteindelijk zijn er 6 portocabins geopend. Het totaal komt vandaag op 343 pelgrims.

In de loop van de middag kwam de Nederlandse Marike (een dorpsgenote van de voorzitter Tonny). We hebben haar met alle allure ontvangen en een plaatsje op de derde etage gegeven. Ze voelde zich zeer vereerd met deze behandeling.

Bijzonderheden van vandaag:

- pelgrims met 3 honden. Een daarvan was een blindengeleidehond.
- wederom een blinde man maar die werd vervoerd op een tandem.
- in de loop van de avond kwam er iemand uit de oude herberg met het verhaal dat zijn spullen weggenomen waren. We hebben hem naar de nieuwe herberg gestuurd zodat hij wat kleding kon meenemen van de tafel met de achtergebleven spullen van de pelgrims, zodat ook hij "gered" was. Het zat Antoon niet lekker en hij was aan het rechercheren geslagen. Hij vond het vreemd dat juist van deze pelgrim 5 kledingstukken weg waren. Antoon kwam met de oplossing. De pelgrim had aan de andere zijde van de herberg zijn was opgehangen. Hij had dus verkeerd gekeken. Probleem opgelost.
- een pelgrim had een gebroken vinger opgelopen en was naar het ziekenhuis in Pamplona gegaan. Daar was hij geholpen en ons werd verteld dat hij om 21.00 uur met de auto vanuit Pamplona naar ons was vertrokken. Hij kwam om 22.20 uur aan en werd opgewacht door vrienden die nog wat eten voor hem hadden klaargemaakt.
- om 22.30 uur werd er gebeld. Er stond een jongeman uit Litouwen voor de deur met een apart verhaal. Hij was naar Leon gekomen en zat daar op zijn fiets te wachten die een transportbedrijf daar naartoe zou verzenden. Hij wilde vanuit Leon op de fiets naar Santiago. 6 dagen gewacht maar geen fiets. Hij bellen met het bedrijf en wat bleek: zijn fiets was aangekomen in Corsica. Dat

was niet de bedoeling maar het vervolg was dat zijn fiets eerst werd teruggestuurd naar Litouwen en dan weer werd opgezonden naar Leon. Om de tijd te doden was de jongeman maar aan het wandelen geslagen met aan zijn rugzak een fietshelm. Dat gaf een vreemd gezicht. De jongeman was een militair en kon zich aardig redden. We hebben hem in de warme bibliotheek gelegd en hij was ons daarvoor erg dankbaar.

- op de 2e verdieping was er vannacht wat irritatie over een groep Spanjaarden. Er lag daar een groep van 15 (ze hadden gereserveerd) die nogal geluid had gemaakt en een daarvan had ook wat gedronken. Het geeft toch wel irritatie over deze toeristenpelgrims die aankomen met de auto. Vervolgens wordt hun koffertje op wielen te voorschijn gehaald. De volgende ochtend gaan ze weer met hun koffertje naar de auto en vertrekken dan. Ze nemen de plekken in van de echte pelgrims die uiteindelijk na een lange wandeldag geplaatst moeten worden in de portocabins. Wellicht een oplossing: geef ze een bovenbed in Itzandegia. Dan weten ze dat ze pelgrimeren.

Vrijdag 18 april

In Itzandegia zijn alle pelgrims om 07.45 uur op pad. Klokslag 08.00 uur verlaat de laatste pelgrim het hoofdgebouw.

We vinden veel achtergebleven spullen waaronder een slaapmatje en een slaapzak. Het idee is om deze spullen in een kast te verzamelen. Het totaal van slaapzakken is nu drie. Wellicht kunnen we daarmee pelgrims bedienen die op de een of andere wijze hun slaapzak zijn vergeten.

In een achtergebleven spijkerbroek vinden we in totaal 27 euro. Jammer voor de pelgrim maar een mooie aanvulling voor de donativo.

Veel pelgrims gisteren en dus veel schoonmaak. Wij zijn benieuwd naar het aantal van vandaag, Goede Vrijdag. Niemand wil meer een voorspelling doen. We weten wel dat we de zaak onder controle hebben en het aankunnen.

De meest opvallende club is een Duitse vader en moeder met een tiener, een meisje van 1,5 jaar oud en een ezel. Ze hebben veel bekijks en worden heel veel op de foto gezet. Antoon begeleidt de stoet achter de oude herberg waar de ezel in het weiland gestald wordt. Op de ezel zijn twee grote leren tassen bevestigd, een zadelgedeelte, waarop het jonge meisje zit. De vrouw gaf aan dat de ezel zeer gehoorzaam is. Ze kent het pad waarover ze lopen. Denken ze linksaf te moeten en dat blijkt niet goed te zijn dan gaat de ezel automatisch de goede kant op: rechtsaf. In de ochtend wordt alles weer opgetuigd en vertrekken ze. Het blijft een mooi gezicht maar ik weet niet of het plezierig is nu. Het is aardig koud, er staat een windje, en het gaat niet zo snel, dus ik vraag me af of je je wel warm loopt.

In Itzandegia zitten opvallend veel Zuid-Koreanen en Chinezen. Hele vriendelijke en gedisciplineerde mensen.

Zaterdag 19 april (Paaszaterdag)

Zoals al aangegeven is het een ander weertype. Iets kouder dan voorheen en wat meer wind. Ook is de zon niet veel te zien en de wolken drijven voorbij. De verwachting is dat het overdag droog zal zijn en dat in de avond / nacht het gaat regenen. Morgen is het helemaal anders. Verwachting: 100% regen.

Een echtpaar, kennissen van Frans, hadden hem een sms'je gestuurd en komen vanochtend langs. Frans leidt ze rond door de gebouwen en sluit af met koffie bij Casa Sabina. Wij volgen zijn voorbeeld.

Vanavond is er om 22.00 uur de paasviering en we wisten niet van te voren wie er van de pelgrims daar naar toe wilden gaan. 's Ochtends bleek dat er niemand vanuit de nieuwe herberg naar de mis is gegaan en vanuit de oude herberg vier. Deze kwamen om 00.30 uur heel stilletjes weer naar hun slaapplek.

Ons was opgevallen dat er wel enkele gestreste pelgrims hier rondlopen.

Zondag 20 april (Paaszondag)

We moeten de pelgrims helaas uitzwaaien in de regen. Het humeur is nog steeds goed en we zien meteen welke pelgrims zich goed hebben voorbereid. De een compleet in het regenpak met een

poncho over de rugzak en het andere uiterste was een Koreaan die in een T-shirtje en rugzak de regen inliep.

Vele poncho's werden vanochtend verkocht. Ook werden er twee aluminium stokken verkocht. Een man kocht een rugzak en leverde zijn oude, zag er wel knap uit, in. Deze wordt weer gewassen en komt in de voorraadkast. Wellicht kunnen we deze t.z.t. weer verkopen.

Om 08.00 uur hadden we nog een feestelijk gebeuren. Onze Willem was een jaartje ouder geworden en werd door de groep toegezongen.

Op deze paaszondag kunnen we allen om de beurt naar de paasmis. Een van de missen was er een met vier heren. De eerste mis werd bezocht door slechts 14 mensen waaronder 6 pelgrims en 2 hospitaleros.

Bijzonderheden van deze dag waren de volgende:

- we kregen 146 pelgrims in huis en dat betekende dat we geen derde verdieping hoefde te openen.
- Marisol was vanmiddag vrij.
- Er was een exclusieve rondleiding voor de hospitaleros.
- Er was een Nederlandse fietser, die de weg vroeg naar Casa Sabina. Antoon moest hem drie keer op pad sturen voordat hij daar wist aan te komen. De volgende ochtend moest de man wederom op het goede spoor gezet worden, omdat hij zijn fiets niet meer kon terugvinden.
- Om 21.35 uur kwamen er nog twee mannen uit Rusland. Ze waren om 14.00 uur op de fiets uit Frankrijk vertrokken. Nadat ze waren ingeboekt kwamen we ze weer tegen in de keuken. Ze hadden eten opgewarmd en een van hen was dit met zijn handen aan het opeten. We hebben hem gewezen op het bestek dat daar lag. De mannen hadden ook geen slaapzak bij zich. Ze gingen douchen, trokken dezelfde kleren aan en gingen zo op het bed liggen. Ze gaven de volgende morgen aan, dat ze goed hadden geslapen.
- Om 22.10 uur werd er aan de voordeur gebeld en er stonden vier jonge mannen die zeiden dat ze de tijd hadden vergeten. Hun even opvoedkundig toegesproken zodat ze in het vervolg van hun reis wel op tijd zullen zijn.
- Om 22.30 uur wederom iemand die aanbelde. Dit was een jonge Braziliaan die bij ons was aangekomen. Hem ook het een en ander uitgelegd hoe het allemaal werkt en die ging op zijn sokken naar boven. Het bed was het einde voor hem.

Maandag 21 april (2^e Paasdag)

Een relatief kleine groep die moest vertrekken maar er was er een die het zeer langzaam deed. Het leek wel of hij niet wilde vertrekken.

Het zou toch een slopende dag worden. Het begin om 14.00 uur ging nog wel maar om 14.30 uur keken we elkaar al aan. Waar blijven ze?

We sloten de dag af met maar 112 pelgrims in Aterpea. Dit waren allen wandelaars. Toch heel opvallend dat we geen enkele fietser in huis hadden.

De dames waren in de avond bezig met het herstellen van de lakens. Elk gaatje, groter dan een euro, is dichtgestopt.

Om 20.00 uur zaten er wel ongeveer 100 pelgrims in de kerk.

Dinsdag 22 april

Droog weer bij de start (06.00 uur) maar om 08.00 uur begon het iets te motregen. Hopelijk krijgen de lopers vanmiddag de zon weer te zien.

De opvallendste pelgrims waren twee zussen uit Nederland. Zij waren al een tijdje onderweg en hadden overall commentaar op. Ze gingen eerst op onderzoek uit en wilden ook boven kijken. Dit werd niet toegestaan maar uiteindelijk wilden de dames toch bij ons overnachten. Ze weten nog niet wat ze in de toekomst kunnen meemaken.

In de namiddag kwam er een vrouw die in het bos was gevallen en had haar vinger opengehaald aan een rots. Karlien heeft haar met de auto meegenomen naar Burguete. De snee was nogal diep en

werd goed schoongemaakt. Er kwamen zelfs steentjes uit. Met drie draadjes is de wond gedicht. Vervolgens een tetanus injectie en ze kreeg zelfs antibiotica.

Woensdag 23 april

Om acht uur moesten we nog vijf pelgrims de deur uit zien te krijgen. Het waren allen Nederlanders. Een gezin met een tiener, wandelaars, en (natuurlijk) onze twee zussen. (fietsers)

Het gezin wilde nog wel buiten thee drinken en de kopjes voor de deur neerzetten. Toen ze allen op pad waren (dachten we) en we aan het ontbijt zaten, ging de voordeurbel. Het waren weer de beide zussen. Het hok waar de fietsen in stonden was op slot. Ik ging met hun mee en tot mijn verbazing stonden ze voor een heel andere deur. Met hun doorgelopen naar de juiste ingang en laten zien dat de deuren geopend waren en dat hun fietsen er stonden. Ik hoop dat ze Santiago gaan vinden.

In de loop van de middag liep de eerste en tweede verdieping al snel vol. We begrepen het al en waren klaar om Itzandegia te openen.

Op de was afdeling was het zeer hectisch. Dit had te maken met de onverwachte regen die er kwam terwijl de lijnen buiten al aardig vol hingen.

Tegen 22.00 uur kwamen er twee Portugese vrouwen die ons uitlegde dat ze was hadden ingeleverd en dat ze die nog niet hadden. Er werd gezegd dat die op bed waren neergelegd maar even later kwamen ze weer beneden. Niet gevonden dus. Willem ging met hun mee naar boven en wat bleek: de was stond niet op bed maar naast het bed. Tunnelvisie?

Daarna wederom een vrouw die haar was nog niet had. Willem mee naar boven en de was werd gevonden. Ze had opgegeven dat ze op 214 sliep, en daar stond ook haar kleding, maar ze sliep echter op 224. Ze had het verkeerd doorgegeven. Opgelost.

22.45 uur werden we verrast door een late gast. De man uit Estland wel binnengelaten. Was letterlijk en figuurlijk de weg kwijt. In de ochtend is hij weer gedoucht en wel op pad gegaan.

Donderdag 24 april

Voor dat de klok acht uur sloeg waren alle pelgrims weer op pad.

In de middag was het een drukte van belang en de regen kwam met bakken uit de hemel. De pelgrims kwamen nat en vies binnen en dit gaf ook super drukte bij de was afdeling. Deze kwamen aan het einde van de dag op 55 wassen.

De laatste van ons kon pas ver na 20.30 uur nog even een hapje eten.

Over eten gesproken: we hebben de laatste twee weken enorm genoten van het kokswerk van Jan. Zijn salades was voortreffelijk en zeker restaurant waardig.

De kokshulp van Jan, onze Willem, heeft een aantal keren gekookt en ook daar hebben we veel plezier van gehad. Risotto met garnalen met een klein beetje Martini, een tortilla, smullen maar.

Om 20.50 uur werden we nog verrast door een groep van 7 Italianen. Een daarvan was een blinde dame en haar partner lag de hele nacht aan het zuurstofapparaat.

Vrijdag 25 april

Om zes uur regende het pijpenstelen. De pelgrims waren over het algemeen afwachtend met hun vertrek. Ze moesten er toch aan geloven, want om 08.00 uur was er nog geen verandering.

De pelgrims gaan weer een zware dag tegemoet. Onder de middag krijgen we de wisseling van de wacht en de nieuwe club zullen alle zeilen bij moeten zetten. De was afdeling zal zeker op volle toeren moeten draaien en we hebben nog niet in onze glazen bol gekeken hoeveel pelgrims er binnen komen lopen/fietsen.

Periode 4: vrijdag 25 april t/m vrijdag 9 mei 2014

Hospitaleros: Jan Cools, Janine Collet-Oosterhuis, Paul Beurs, Boy Verhagen, Jos Verhagen-Kloosterman, Ernst Berg, Marion de Been, Carl Heeswijk

Aantal pelgrims: 3.649 (2013: 3.559)

Jan, Janine, Paul, (Marisol), Boy, Jos, Ernst, Marion, Carl

25 April dag van Aankomst:

Wij zijn binnen gekomen van St. Jean Pied de Port 28 km verwijderd van Roncesvalles. De watjes overnachten nog een keer bij Valcarlos maar de meeste halen het wel tot het klooster. Wij hebben eerst even koffie gedronken bij Hostella La Posada en zijn om 11.00 uur gegaan naar Casa Sabina. Daar hebben we onze voorgangers ontmoet, die gelijk met bemoedigende tips kwamen. Gelukkig waren er bij onze lichte 5 man met zeer veel ervaring en 3 man of 1 man en 2 vrouwen Jos en Boy, Paul, Ernst en Carl de ervaren Robben. Wij Jannine, Marion en Jan ik dus. Eerst hebben we daar gegeten Ikea ballen met friet????? Beetje vreemd weinig Spaans maar ja, was zeer voedzaam. Tijdens de rondgang werd ik gelijk gebombardeerd naar hoofd wasbaas. Mmmmmmm?!!!! Dat heb ik geweten. Het goot namelijk pijpenstelen en dan maak je borst maar nat, maar dat ondervond ik later, pas om 14.00 uur begon onze dienst en na een kwartier kon ik naar het washok en was gelijk in functie. Heb ervaring met een Droger maar wassen zat niet bij mijn ervaringen. Nu waren er in een keer 3 wasmachines en 2 drogers. Een industrie wasser met nog een grotere droger. Samen met Jannine stond ik voor deze uitdaging. PS: deze laatste als vrouw met ook niet zo heel veel ervaring met zo een batterij aan machines. In no time stonden er wel 20 kratjes te wachten. Wasje en drogen kost een uur. En heet dat het was en dan alle talen?? En ik alleen op mijn beste Tilburgs. Vrijwillig nog wel potverdikke lang geleden dat ik zo hard moest werken jaja vrijwillig. Maar ze bleven binnen stromen en de meeste waren zeer verrast over de verleende service. Je mag van mij weten ik heb nog nooit zo veel zweetsokken en dito slippes in mijn handen gehad. Maar ook oortelefoons, geld, afstand bedieningen enz. werden net zo makkelijk mee gewassen. En de kratten stapelden zich maar op. We zouden tot 20.00 open zijn maar in dit tempo zou het wel nachtwerk worden. Gelukkig kwam Marion even orde op zaken stellen. Eerst wassen zo kort mogelijk dan in de centrifuge, ik zei

refrituator op zijn Engels heb toen uiteraard wat vreemde blikken gekregen.

Dan de droger in. Na 4 uur kregen we de routine te pakken. Maar het liep steeds beter en kregen we er weer plezier in. Tussen 18.00 en 19.00 uur hebben we een opname stop ingelast en mochten ze alleen nog maar met de hand zelf wassen. Ernst en Marion hebben bij gesprongen en afwisselend hebben we gegeten met een lekker meegebracht Roseetje.

De tweede dag 26 april:

Marion en ik zijn om 5.30 opgestaan en voor mij begon het nu zeer leuk te worden hier heb ik naar uit gekeken. Iedereen op jouw verdieping wakker gemaakt mmmmmm das pas leuk was weer even een kind. Muziekje opgezet, Carl Kraayhof en ik heb nog met menige dame de tango gedanst en dat om 6.30 in de morgen.

In de morgen is het rustig en gaan de pelgrims op stap het weer zou weer zeer slecht worden 21 mm neerslag maar het is wonderwel toch lang droog gebleven. We hebben een ieder die vertrok een buen caminogo gewenst. Je ziet ook mensen vertrekken waarvan je denkt die halen samen de eindstrijd niet zonder de nodige strubbels maar er zijn er ook die zo vrolijk vertrekken. Heel veel mensen bedanken je voor de goede opvang en daar doen we het toch voor tenslotte. Iedereen is uiterlijk om 8.00 vertrokken en dan hebben we tijd voor een uitgebreid ontbijt. 11.00 uur gereed en een lekker bakkie koffie bij Sabina genoten. Daarna vrij tot het middag eten. Deze keer was het eten beter en het wijntje heerlijk. We krijgen het hospitaleren onder de knie.

Na het eten weer aan de slag als was meester maar nu met ervaring. Het heeft niet zo hard gegoten de wasjes gingen beter en het liep als een trein. Er was zelfs tijd voor een kopje thee en een echte Santiago taart. Marion vindt het heel leuk om de pelgrims hun bed te wijzen in alle talen praat ze met hun en steekt ze een hart onder de riem.

Alle taken worden nu goed verdeeld en een ieder wisselt elkaar goed af. Eten en drinken krijgen we meer dan voldoende zelf een kist met heerlijke aardbeien staat voor ons klaar. Ondertussen stromen de slaapzalen weer vol en vind een ieder weer een plaats voor de nacht. Ziet ernaar uit dat we het zelfde aantal gaan krijgen als gisteren we zullen zien. Met het wassen moeten we nog een lange avond door. We weten ook nu hoeveel handwas de Koreanen kunnen hebben, een berg die ze nauwelijks kunnen dragen. Ook de centrifuge vinden ze fantastisch daar gaan ze gehurkt voor zitten en slaken allerlei kreten waar wij geen touw aan vast kunnen knopen. Nog even doorbijten en het zit er voor vandaag weer op, even een kwik borreltje voor het avondeten. We hebben er een ras artiest Jannine bij, die heeft in de hal opgetreden voor de gasten. Het is een succes dat ze van ons moet herhalen. Iedereen krijgt er goede zin van.

Marion heeft vanavond voor het eerst in de kist de gasten ontvangen. Ikzelf was weer de wasmeester liep toch weer op waren pas om 21.15 uur klaar. Heb wel uitstekende hulp gehad van een meisje van 8 jaar. Zij heeft haar broek gewassen en was met haar moeder op stap. Haar broer van 13 jaar kwam later terug en zij gaf instructie hoe hij zijn broek moest wassen. Ze wilde graag helpen en heeft heel de wasserij aangedweild. Uiteindelijk ga ik naar boven en moest ik met 3 Russische pelgrims naar de oude Herberg. Op mijn open air Nikes zonder jas in de regen, je moet er wat voor over hebben. Denk drink daar lekker rood wijntje wat denk je alles was op. Ik ben weer terug gegaan rondje gemaakt alles is weer rustig. Om 22.00 uur gaat het licht uit en gaat iedereen weer slapen. Einde dienst voor ons dag weer geëvalueerd. Allerlei gesprekken en onderwerpen des levens worden dan besproken iedereen beleeft deze dagen op zijn eigen manier. Weer valt op hoe dankbaar de mensen zijn als je ze goed opvangt en een woordje met ze wisselt.

27 april:

Dag begint regenachtig Carl en Jannine wekken de gasten met gitaarspel en gezang, de gasten vonden dat heel prettig. Marion en ik hebben wat uitgeslapen. We voelen ons al ervaren hospitaleros we hebben lekker ontbeten en zijn toen aan de slag gegaan. Het gaat steeds sneller we waren al om 10.45 klaar en zijn om 11.00 uur koffie gaan drinken. Daarna hebben we een bezoek gebracht aan de shop en kaaswinkel en de graftombes van het klooster. Daar voelde je echt de middeleeuwen herleven. Op een brand

geschilderd raam staat een compleet slagveld uitgebeeld. Moord en doodslag tussen de moren en christenen was heel gewoon in de middeleeuwen; er is niet veel veranderd. Alleen zijn het nu andere geloofsgroepen.

Schaakbord Karel de Grote, museum Roncesvalles

Later op de dag klaarde het op en de zon staat hoog aan de hemel wij kunnen het echt op onze sloffen aan. Alles druppelt langzaam binnen en het gaat heel gemoedelijk. Deze keer minder aantal gasten de laatste gezin uit Nederland man vrouw 3 kinderen en opa erbij. Gingen 3 weken op pad. Avond eten lekker gemengde sla met vis en lekkers klaargemaakt door de dames.

Maandag 28 april

Maandag morgen weer vroeg op. Licht aangedaan om 6.00 uur. Carl was er al met zijn gitaar. We zijn met ze allen zingend langs de zalen gegaan. Ze waren allemaal zeer verrast we hebben een hele serenade gebracht op alle verdiepingen daarna zijn we toen bij de buiten deur gaan staan en hebben een compleet repertoire ten gehore gebracht ook ik heb uit volle borst meegezongen sommige pelgrims zijn gewoon bij de deur gebleven en wilde niet vertrekken. Buiten regende het pijpenstelen binnen was het bere gezellig. Uiteindelijk denk ik dat we op Facebook terecht zijn gekomen zoveel zijn we gefilmd en gefotografeerd. Om 8.00 uur moesten we de laatste gasten buiten werken. Daarna begon voor ons het normale corvee werk. Het gaat steeds sneller en beter.

We houden nu voldoende tijd over om tussendoor te rusten. Dat is ook hard nodig want we maken best lange dagen. Het eten tussen de middag was heel lekker en wordt steeds beter.

We wisselen elkaar goed af maar deze keer hebben we niet geborreld en zijn deze keer op tijd gaan slapen. Ernst heeft als onze ouderling ook wat meer rust nodig dus dat kan.

Dinsdag 29 april

Vandaag zijn we weer vroeg opgestaan Carl en Jannine hebben beide op de gitaar gespeeld om onze pelgrims te laten ontwaken, het was weer zeer gezellig bij de deur. Marion heeft oma uit Brazilië moeten troosten. Ze was zo verdrietig. Opa die er bij was stond erbij en keek ernaar. Carl heeft nog een mooi liedje voor haar ten behoren gebracht. Ze heeft huilend afscheid van ons genomen ook wij waren ontroerd van zoveel emotie.

Ook dit keer hebben de pelgrims meegedaan soms gezongen uit volle borst een enkele keer hebben ze meegespeeld met de mondharmonica. Ook hebben we gezongen voor een pasgetrouwd echtpaar. Die waren op huwelijks reis.

Vandaag was het heerlijk weer tussen de middag en hebben we een wandeling gemaakt, alvast wennen voor de volgende keer dat we gaan even weer snuiven aan de camino. Het eten was weer heerlijk volgens mij sturen wij meer pelgrims naar Casa Sabina dan onze voorgangers. Zij vonden het eten niet geweldig, wat wij krijgen wordt steeds beter.

Ook zijn we wezen kijken bij het campamento. Er staan 8 bedden in een soort container. Er staan er ook een stuk of 20 voor het geval dat er slaapplekken te kort zijn. Dan wordt hiernaar uitgeweken. Vandaag ben ik weer opperwachtmeester baas ondersteund door Marion en Ernst. Rond half vijf is het weer gaan gieten. We verwachten weer een toeloop op de laundry. Uiteindelijk is meegevallen. Ernst nam het initiatief en sloot om 18.00 uur en de laatste was ging er om 19.30 eruit. Wel hebben dit keer nog een afzakkertje genomen en zijn rond 23.00 uur gaan slapen.

Woensdag 30 april

Gisteren een prachtige wandeling met Ernst gemaakt. Een stukje Camino naar Burguete.

Vanmorgen om 6 uur met Carl en ons team op de zalen gezongen. Vandaag weer veel regen en af en toe gelukkig wat zon. Werkelijk een ongelooflijk gevoel van saamhorigheid, over verbinding gesproken! Elke ochtend toch weer bijzonder. Ik ben nog nooit van mijn leven zoveel gekust, en dat in vele nationaliteiten. Lijken de kussen op elkaar? Ja maar toch ook weer anders, met een beetje meer gevoel van betrokkenheid. Ik had onderweg in de camper van Paul, samen met Carl een lied gecomponeerd. We hebben er wat af gezongen. De reis verliep hierdoor veel te snel voor mij en ik geloof dat de pelgrims dit lied niet snel meer vergeten.

We hebben vanmorgen gezellig samen ontbeten. Het was een zeer drukke dag, maar gezellig.

Ik hoorde een verhaal aan, van een vrouw die haar kind had verloren door de drugs, ze wist niet meer waar hij was, en wilde op de Camino een weg vinden om er mee om te gaan, ze was erg verdrietig en ik had met haar te doen. Ik omhelsde haar en hoopte dat ze de rust zou vinden.

Alles zit vol. Wat een belevenis en wat mooi dat je hier echt iets voor je medemens kunt betekenen.

We zijn moe maar voldaan! Om 22:30 uur als Paul weer teruggaat naar zijn oude herberg komt hij terug met de leuke mededeling dat er nog een familie Italianen voor de deur staan. Ook maar naar het campamento.

Donderdag 1 mei

Feestdag voor half Europa, uitgezonderd Nederland, het is dus weer erg levendig. Tot onze verassing komt de processie met "de beulskappen en zwarte kruizen" nu naar de kerk; welke normaal op een zondag gehouden wordt. De processie ziet er alweer luxueuzer uit; de burgemeester en de gemeenteraad waren geheel in klederdracht uitgedost alsmede de bijbehorende dames. Beide herbergen liepen al snel vol; de bus moest meteen naar het campamento waarbij de portofoons veel heen en weer geloop bespaarden.

De wasserij draaide op volle toeren en kon de vraag maar net bijbenen.

Zondag 4 mei

Een dag met problemen; eerst een pelgrim met migraine die niet te bewegen was en na veel aspirine op de been werd geholpen. Vervolgens een Franse moeder met 2 dochters die bij het bruggetje gevallen was en niet meer kon lopen. Naar de Casa de salud gebracht waar werd vastgesteld; gebroken of verzwikt: exit camino. Repatriëring naar Frankrijk geregeld en in afwachting van de uitkomst in de oude herberg ondergebracht omdat de nieuwe al vol was.

Dinsdag 6 mei

Gelukkig een paar dagen al geen regen meer; de pelgrims gaan al weer met veel meer zin op pad en de schoonmaak werkzaamheden gaan wat sneller omdat het wel wat uitmaakt of het regent of niet.

In de loop van de middag landt een Franse helikopter van de gendarmerie bij La Posada, een Franse ambulance meldt zich bij Marisol. Er zou een vrouw op de pas hartproblemen hebben. De melding was op de Franse 112 ontvangen maar het incident bleek aan de Spaanse kant van de grens, plaats

gevonden te hebben. De bomberos werden ook ingeschakeld. Al het zoek leverde niets op. Was het een "lolletje"? Twee verdachte personen die als het laatste werden geboekt voor de oude herberg werden om hun telefoonnummer gevraagd, maar deze bleken niet te matchen met de melding. Carl kwam er toevallig achter dat Jeanine jarig was; wat natuurlijk 's avonds op gepaste wijze gevierd moest worden.

Donderdag 8 mei

Over pelgrims kun je eindeloos blijven schrijven, maar nu over de hospitalero en hospitalera, want is ook een groep apart. Zij proberen op hun eigen manier de pelgrims naar de zin te maken ondanks de slechte weeromstandigheden: de eerste twee, Marion en Jan, de wasploeg, werken of het hun eigen bedrijf is. Werken en verbeteren hun eigen systeem en spekken de donativo pot, geweldig. Marion was op meerdere plaatsen inzetbaar en deed tot 's avonds laat nog de kist. Jan kreeg slaaparmen maar werd door Paul weer bruikbaar gemaakt. Zijn lichaam neemt met de dag grotere vormen aan, hij is klein maar taai.

Dan Boy en Jos: Boy weet voor alles een oplossing en spreekt zijn talen: voor ons heel geruststellend. Is op meerdere plaatsen te vinden incl. sigaar. Jos werkt veel in de kist op een geweldige geconcentreerde wijze snel en zeker als het druk was en het was soms heel druk, echt een bezige bij. Jeanine nog onzeker over de weg die ze gaat lopen, na afloop naar Santiago; geven haar duizend en een raad meerdere malen, maar haar vertrouwen gaat met sprongen vooruit. Samen met Carl en hun gitaren maken ze voor dag en dauw muziek over de slaapzalen tot grote vreugde van de pelgrims en het ontbreekt ook niet aan applaus voor de liedjes die ze ten gehore brengen. Verder is ook Jeanine overal inzetbaar; de derde verdieping is haar heilig en ook de werkzaamheden in de kist zijn haar niet vreemd meer.

Paul continu druk met het verbeteren van zijn smokkel route en met succes. Ingewijden weten waar we het over hebben en we gaan verder niet in detail. Zo mager als wat en eten voor tien. Werkt in de oude herberg op zijn eigen manier en spreekt een ieder aan, meestal vrouw volk.

Carl, zijn maatje van Paul, nog net niet van het zelfde laken en pak, daar hebben wij hen van kunnen sparen; was een zonnetje in huis. Samen met zijn gitaar een ronde doen over de slaapzalen was een lust om te zien. Vele pelgrims hebben hiervan genoten en wij vonden het zeker fijn om hem erbij te hebben. Over mezelf mogen andere oordelen; ik heb een fijne tijd gehad en denk daar nog met veel plezier aan terug.

Gracias, Ernesto.

Periode 5: vrijdag 9 mei t/m vrijdag 23 mei 2014

Hospitaleros: Jan van de Goor, Martine Hortensius-Bakema, Henk Hortensius, Stef Lankveld, Afra Steenvoorde-Ursem, George Steenvoorde, Johanna van der Wees

Aantal pelgrims: 3.212 (2013: 3.064)

Jan, Martine, Henk, Stef, Afra, George, Johanna, (Marisol)

Vrijdag 9 mei

Vandaag gaat het voor ons beginnen. (Stef, Jan, Martine, Joke, Henk, Afra en George). Om 11.00 uur worden we hartelijk ontvangen door de zeven mensen die er nu 14 dagen op hebben zitten. Eigenlijk met een beetje teveel enthousiasme! We drinken gezamenlijk bij Casa Sabina en de overdracht volgt. We zijn allemaal lichtelijk nerveus voor datgene wat komen gaat. We zijn allen voor de eerste keer, alhoewel Jan is hier 5 jaren terug in de oude herberg is geweest. We krijgen per persoon een gedegen rondleiding met de nodige humor. Heerlijk dat maakt ons nog meer gemotiveerd om te gaan starten. Paul en Ernst blijven ons nog een etmaal ondersteunen voor het geval we nog vragen hebben. Super, wat een kanjers! Om 14.00 mogen we starten. De werkverdeling is gemaakt en we waaieren uit naar de diverse verdiepingen. We lijken wel een stel "jonge honden". Voor de voordeur staan al diverse pelgrims te trappelen om naar binnen te gaan. Marisol schrijft de peregrinos in en wij begeleiden ze naar hun slaapplek. We beantwoorden de diverse vragen. Je kunt het zo gek niet bedenken maar iedereen heeft wel een vraag. Waar kan ik eten, hoe laat worden we gewekt, waar kan ik de was doen, is hier WIFI, kan ik mijn bagage laten vervoeren, is meneer ... ook al gearriveerd, etc.? De meeste peregrinos zijn dolenthousiast over de mooie slaapplekken. Beneden draait de was op volle toeren. Het is vandaag trouwens een prachtige zonnige en droge dag. De meeste peregrinos willen hier hun vuile was eens helemaal laten doen. Na hun lange tocht hebben een aantal nog voldoende energie om al hun spullen nog eens te reorganiseren of een handwasje te doen. Dat is gratis. En alles wat gratis is daar 'houden' ze van. Anderen strompelen hier naar binnen en zijn blij dat ze de zware tocht achter de rug hebben. We zien mensen met dikke opgezette benen, voeten met blaren, bezwete lijven en wat opvalt de grote gevulde rugzakken. Rugzakken met een gewicht

van boven de 14 kilo en dat is veel voor de dagelijkse wandelingen van bergje op en bergje af. De diversiteit van mensen is groot. 's Avonds tijdens de viering worden alle nationaliteiten opgenoemd die in de herberg blijven slapen. De dienst van 20.00 uur wordt druk bezocht. Als na 19.30 uur de bus uit Pamplona is gearriveerd begeleiden we de laatste gasten naar hun slaapplekken. Om 22.00 uur mogen we de deuren voor vandaag definitief sluiten en na een laatste ronde door de herberg Aterpea sluiten we de eerste dag af. We zijn allen best moe van deze eerste werkdag. De vele indrukken en het onthouden van de vele regels gaat ons niet in de "koude kleren" zitten. Ha. Ha. Het blijft bij één glaasje wijn want morgen begint voor een aantal van ons de dag alweer vóór 06.00 uur.

Zaterdag 10 mei

Al voor de wekker zijn Joke, George en Afra op. De anderen mogen "uitslapen". De eerste nacht is voor een aantal van ons onrustig verlopen. We zijn nog niet gewend aan alle geluiden en het hoofd zit vol van alle eerste indrukken. Dat zal allengs beter worden. Goed 'gemutst' begeven we ons naar de slaapplekken en in de diverse talen begroeten wij de peregrinos. Good morning, buenos dias, gute morgen, Goeie morgen, bon jour, bokertof, bon giorno. Ook Jan en Stef zijn al vroeg uit de veren. Zij slapen in de oude herberg, Itzandegia, maar daar zijn geen pelgrims. Op de slaapzalen is het al een drukte van belang. Alles wordt weer zoveel mogelijk bij elkaar gezocht en in de rugzakken gepropt. Beneden kunnen zij zelf hun ontbijt nuttigen en/of drinken kopen. Echter meerdere kiezen ervoor om eerst drie kilometer te gaan wandelen en in Burguete hun ontbijt te nemen. Het wordt steeds drukker in de hal. De wandelschoenen worden aangetrokken en vol goede moed gaat men weer op pad. Om 08.00 uur sluiten we de herberg en we gaan met elkaar ontbijten. De schoonmaakwerkzaamheden verdeeld. Bedden, kastjes, vloeren en sanitair worden schoongepoetst en tot slot wordt de spuitbus voor de frisse lucht nog even kwistig door de ruimten gebruikt. Rond 10.30 uur beginnen we allen trek te krijgen in een lekker bakje koffie. We wandelen naar Casa Sabina en zetten ons neer op het terras. Ook vandaag opnieuw een zonnige dag en een temperatuur van ongeveer 22 graden. Onder het genot van ons kopje koffie of thee bespreken, wisselen we onze eerste ervaringen uit. Wat is het bijzonder om zo vroeg in de ochtend de vele peregrinos uit te zwaaien op weg naar hun volgend avontuur. In de herberg is het stil en wij komen even op adem om straks de volgende peregrinos weer te ontvangen. Rond 14.00 uur staan er reeds meer dan 25 mensen te wachten voor de deur. Het is dringen geblazen en voor we er erg in hebben lopen ze met schoenen en al naar boven. Hier steken wij een "stokje" voor. We zijn door de vorige groep goed geïnstrueerd, de wandelschoenen uit en niet mee naar de slaapzalen. Rugzakken niet op de bedden, want wij houden niet van vieze bedden en allerlei andere narigheid. Soms is het weleens een klein beetje gemopper dat we ze op de regels van de herberg wijzen. Over het algemeen is een ieder super tevreden. In de wasserij is het ook vandaag weer een drukte van belang. Vele wasjes worden er gedraaid en tussendoor komen de verhalen van de zware wandeltocht voorbij. Naarmate het later in de middag wordt zo tegen 16.00 uur zien we meerdere wandelaars arriveren die echt bek en bek af zijn. Strompelend komen ze bijna letterlijk binnenvallen en zijn blij dat de herberg hier staat. Een jonge vrouw heeft teveel van zichzelf gevraagd en "strikt het vaantje"; gelukkig hebben we in de groep deskundige mannen die haar weer op de been helpen. Vandaag maken we ook gebruik van de oude herberg, Itzandegia. Stef en Jan zijn blij dat ze de deuren voor de peregrinos kunnen openen. Ze worden ontvangen in een mooie authentieke grote ruimte waar je meteen tussen de stapelbedden staat. Al snel is het ook daar een drukte van belang. Tot laat in de avond arriveren er nog peregrinos zowel wandelaars als fietsers. Martine is al twee dagen "gastvrouw bij binnenkomst". Zij zit in de 'kist'. Dit noemen ze zo omdat het een grote langwerpige hoge kist is waar aan het uiteinde een uitsparing is gemaakt waar je nog net het hoofd van de gastvrouw kunt zien. Op de kist schrijven alle peregrinos zich in en ook als ze alleen een credencial komen halen moeten zij zich registreren. Martine schrijft ze in en vertelt wat de kosten zijn voor één overnachting, geeft ze een bednummer en beantwoordt de vragen. In meerdere talen weet zij zich goed verstaanbaar te maken. Wordt het heel druk bij de 'kist' dan nog blijft Martine het overzicht behouden. Wordt het toch te gek dan sluiten we de tussendeur en laten we de pelgrims iets langer wachten. Tussendoor nemen we allemaal de krappe mogelijkheid om iets te eten. We gaan ervaren dat als we na 14.00 uur niet voor

onzelf zorgen we worden vergeten. Gelukkig is de voorraad van het eten en drinken nog lang niet uitgeput. Om 22.00 uur sluiten we de deuren en genieten we opnieuw van ons glaasje wijn. Dik verdiend en chapeau aan ons allen. Vandaag hebben 250 peregrinos een plek gevonden in de herbergen van Roncesvalles.

Zondag 11 mei

Regen in Roncesvalles!

Het droomverhaal van een peregrino uit Korea. **I have a dream!** Ik droom dat ik met mijn dochter een prachtige en spirituele tocht over de Camino zal hebben en dat de goeie geesten mij zullen vergezellen. De goeie geesten die ons laten genieten van het prachtige landschap, de stiltes en die ons behoeden voor kleine ongemakken. Echter wat schetst onze verbazing, de goede geesten hebben ons vanmorgen al in de steek gelaten. Nadat we zijn wakker gemaakt door de hospitaleros komt al snel het bericht door dat het regent. Regen, daar worden wij niet zo blij van. Wat is dat, regen in Europa? Komt er dan veel water naar beneden of gaat het langzaam? Is het koud water of een beetje warm? We weten even niet welke kleding wij nu aan moeten trekken. We pakken al onze spullen bij elkaar en met de volle rugzak, die 14 kilo weegt, lopen we naar de uitgang. Het is erg druk in het voorportaal en iedere pelgrim die naar buiten loopt komt weer terug. Wij begrijpen het niet zo! Je komt toch om te wandelen en toch niet om direct weer terug te keren in de herberg. Waarom worden de rugzakken weer opengemaakt? We zien dat er diverse kleurrijke plastic kleding uitkomt en dat de pelgrims dit over hun hoofd aantrekken en bijna onzichtbaar worden. Grote stukken plastic gaan ook nog over de rugzak. Wel erg kleurrijk. We zien ze opnieuw naar buiten lopen en nu komen ze niet meer terug! Wij doen een poging om tussen de pelgrims door om naar buiten te gaan, want inmiddels hebben we onze schoenen aan, de jassen hoog gesloten en onze zonnekleppen opgezet. We staan buiten. Brrr. Het is hier wel erg koud en nat. Daar houden wij niet zo van. We kijken nog achterom naar de herberg en zien niets behalve de hospitaleros die ons lachend uitzwaait. We kijken elkaar met een verbaasde blik aan en begrijpen niet waarom er zoveel pelgrims zijn omgekeerd terug naar de herberg. Niet meer nadenken. Wij gaan op pad anders komt onze droom om samen in Santiago te Compostella te komen echt niet uit. De regen valt langzaam naar beneden en onze haren worden nat. Voor ons zien we pelgrims lopen en wij volgen hun voetsporen. Het wordt langzaam aan licht en de lucht is grijs. Als we achterom kijken is de herberg niet meer te zien. Tegen elkaar zeggen we: "het was het een prachtige slaapplek en wat zou het mooi zijn als iedere overnachtingsplek zo mooi zou zijn". Van alle gemakken voorzien. I have a dream!

Vandaag hebben we 190 peregrinos verwelkomd in Aterpea en Itzandegia.

Maandag 12 mei

Vandaag in Roncesvalles is het licht bewolkt, droog en een temperatuur van 5 graden boven nul. De peregrinos zijn voor 08.00 uur allen weer op weg voor de volgende etappe. Ook de twee pelgrims die gisteren al ziek waren gearriveerd. Met medicatie gaan ze op weg. In de loop van de middag blijft het wel erg rustig. Druppelsgewijs komen de wandelaars binnen. Een bus vol met Duitse wandelaars komt even snel een stempel bij ons halen om daarna door te rijden naar het hotel in Burguete. Ze zullen vanuit daar de route gaan wandelen.

Heel iets anders. Vogels spotten! Wat een prachtige vogels zien wij hier iedere dag. Vandaag met de verrekijker in de aanslag zien we diverse vogels. We maken een wandeling in Roncesvalles en er is genoeg te zien.

We spotten een **goudvink**, uit de vinken familie.

De **Zwarte Wouw**: een roofvogel zo groot als een buizerd en uit de familie havikachtigen.

De **Rode wouw**: een roofvogel uit de familie van de arendachtigen.

De **Putter**. Een zangvogel uit de familie der vinken.

We gaan ook nog aan het “werk” na de heerlijke lunch waar we getrakteerd zijn op witte asperges gecombineerd met gamba’s staan de eerste peregrinos ons al op te wachten. Tot onze verbazing komt de nieuwe herberg niet helemaal vol. Waar zijn ze? Tegen 18.00 uur is er onverwachts de mogelijkheid met de abt het klooster, de kerk, de oude herberg /hospital en de gebouwen eromheen te bezoeken. Er wordt door veel peregrinos gebruik van gemaakt. Ook de hospitaleros maken er gebruik van. Het is een bijzondere rondleiding. We gaan honderden jaren terug in de tijd en kruipen letterlijk in de “huid” van de kerk. Daar heb je vanaf het balkon een prachtig uitzicht over de binnenkant van de kerk. Tijdens de rondleiding krijgt de abt regelmatig bijval van de toeristen die hem assisteren om zijn Spaanse monologen te vertalen in het Engels. Het geeft een gevoel van saamenhorigheid en bewustwording van datgene wat zich hier in het verleden heeft afgespeeld. Ook de Dienst van 20.00 brengt vele peregrinos naar de kerk. Het is mooi om te zien hoe aan het einde van de dienst iedereen dicht bij de 4 dienstleiders komen te staan en luisteren naar de Spaanse woorden die niet altijd worden verstaan toch bij menig persoon een traantje doet vloeien. Rond 22.00 gaan we de deuren sluiten en vergezeld van het klokkenspel maken we de balans op.

Dinsdag 13 mei

Hebben we net gisteravond de twee gerokte Schotten enigszins aangeschoten te slapen gelegd en vanochtend met moeite weer wakker gekregen en uitgezwaard, krijgen we vandaag de Franse Jacques, midden 50. Hij heeft jarenlang gewerkt als organisator van popfestivals en popoptredens. Dat wereldje werd hem toch te heftig, hij doet het nu rustiger aan als manager van een wasserij waar vrouwen met een grote afstand tot de arbeidsmarkt werkervaring opdoen gedurende 6 maanden. Ook vrouwen die niet voldoende pensioen gespaard hebben en werkloos geworden zijn, kunnen bij Jacques hun pensioenjaren verhogen zodat het inkomen op hun oude dag nog wat stijgt. Het “bedrijf” is eigendom van de overheid, de was is afkomstig van schooluniformen en de schorten van de kleuters op de Franse kleuterscholen. Jacques was vandaag de eerste pelgrim die zijn was kwam brengen en wilde wel een rondleiding door het Lavaderia-systeem Roncesvalles. Hij was niet ontevreden over onze aanpak. Bovengekomen vertelde hij zijn verhaal opnieuw aan één van de hospitaleros, waarna het gesprek over popgroepen, Bob Marley en Jazz ging. Jacques liet weten dat

"ons" Pinkpop wereldberoemd is. Vinden wij ook, zeker nu dit jaar ook de Rolling Stones komen optreden.

Niet altijd is er voldoende tijd om echt lang in gesprek te zijn. Vandaag komen de pelgrims in een vrijwel ononderbroken stroom binnen, allemaal vuil en nat, sommigen erg vuil en erg nat. Het heeft gehageld en gesneeuwd op de bergen. Heel wat pelgrims zijn behoorlijk verkleumd, voor de fietsers is het koude natte weer op de Pyreneeën het zwaarst. We staan regelmatig verbaasd over de grootte en de zwaarte van sommige rugzakken. De laatste treden naar de slaapetages zijn voor sommigen een grote uitdaging.

Eén van de wasmachines begeeft het, dat kunnen we niet hebben nu er zoveel modderwasgoed aangeboden wordt. Alle kratten zijn in gebruik, feitelijk zijn er dus niet genoeg kratten. Op de slaapetages hangen overal poncho's te druipen. De duur van de douchebeurten neemt ook toe als mensen het koud hebben, ontdekken we. Veel modder in het schoenenhok, alle oude kranten in gebruik, plassen op de slaapzaalvloeren, overbelaste waslijnen in de droogruimten en draaiende drogers tot 's avonds laat.

Woensdag 14 mei

De derde etage heeft het zwaar gehad vannacht. Er was een man die zo hard snurkte dat de hele etage geen oog heeft dichtgedaan. Pas na kwart over zes nadat deze man was opgestaan vielen een aantal mensen in een diep coma. Helaas was dit voor korte duur. Voor achten lukte het niet om de tent leeg te krijgen. 8.10 uur ging de laatste peregrino de deur uit.

Het weer is opgeknapt. De zon schijnt, de temperatuur blijft nog wat aan de lage kant, maar uitstekend wandelweer. Dit zien we in de middag terug, want de wandelaars blijven toestromen en binnen een mum van tijd zijn de drie etages vol en gaat de oude herberg open. De wasserij heeft het ook minder druk. De droogmolens buiten worden kwistig gebruikt. Veel handwasjes dus.

Verder is het een drukke dag voor de bemanning van de 'kist'. Buiten de slapers zijn er misschien wel tegen de 200 mensen die alleen voor een stempel (credencial) komen wat veel extra werk is voor de bemanning. Tot vlak voor 22.00 uur worden er nog slaapplekken uitgegeven.

Verder gebeuren er elke dag wat bijzondere dingen met de peregrinos. Vandaag heeft een Koreaanse dame haar bagage vanuit St Jean Pied de Port naar Casa Posada vooruitgestuurd. Deze bagage is helaas niet aangekomen. Een Duitser ontfermt zich over haar en regelt alles. Dat is de camino.

Donderdag 15 mei

Hospitaleren in Roncesvalles. Gewoon geweldig. Geweldig om zo vele en verschillende type mensen elke dag binnen te zien komen. Iedereen met z'n eigen verhaal. Eens in de zoveel dagen herhalen zich herkenbare voorvallen.

George, die met zijn Spaans aan de deur met mij de eerste opvang regelt en zorgt voor alle mensen die het moeilijk hebben. Mensen die met een jetlag gelijk beginnen te lopen en daardoor vallen of onwel worden. De zieken zijn bij hem in de beste handen. Afra, zijn vrouw, loopt overal tussendoor en is met haar tomeloze energie degene die zorgt voor onze inwendige mens. Ook Martina en Henk, twee prachtige sociale mensen, zijn met hun kennis van Spaans en hun geduld zijn een baken voor menig Camino wandelaar. Johanna heeft het grootste plezier in het washok en komt met prachtige verhalen terug. Jan, mijn mede hospitalero in de oude herberg, is de rust zelve.

George, Jan en ik regelen tot op heden de eerste opvang van de wandelaars. Elke keer als de deur open gaat is het weer een verrassing in wat voor toestand de mensen binnen komen en in welke taal je hen kunt begroeten. George zorgt voor de Spaanstalige en wij meer voor de Germaans sprekende mensen. Zonder dat je het merkt ga je van Duits naar Engels en daarna proberen we bij te springen in ons beste Frans en met het beetje Spaans wat we geleerd hebben de laatste dagen. Soms een woordenkots van allerlei talen door elkaar.

Het is ook erg leuk om te zien hoe mensen opfleuren door onze enthousiaste benadering. Niet alleen wij krijgen hier extra energie van, maar ook de wandelaars zelf. Het zijn voor ons erg drukke dagen.

Voorals Jan en ik de oude herberg, een prachtig authentiek gebouw, open mogen doen. We vertellen iedereen die het horen wil over de geschiedenis ervan; "Het derde belangrijkste hospitaal in

de wereld." Het is in de oude albergue allemaal iets gemoedelijker. Als de bus uit Pamplona binnen is, wordt het ietwat hectischer. Maar als we het licht rond half tien dimmen begint het rustig te worden. Na tien uur als de lichten uit gaan zie je nog enige gloed van een leeslampje of telefoon schijnen. Maar rond half elf is iedereen in diepe rust en begint het koor voor de eerste keer aan hun canon van gesnurk en ademhalingsoefeningen.

Helaas is er vandaag een mevrouw in de afdaling van de berg gevallen en ze heeft daarbij helaas haar been gebroken. Een helikopter moest haar vervoeren naar het ziekenhuis. Hopelijk komt het goed met haar.

Er is een spreekwoord dat zegt: "Age is a matter of mind, if you don't mind, it doesn't matter." Dit is beslist van toepassing op een echtpaar uit Japan dat we deze week hebben ontvangen. De man is geboren in 1929 en zijn vrouw in 1930 volgens de credential. Dus zelfs als je de 80 gepasseerd bent kun je de Camino lopen vanaf St. Jean Pied de Port.

Misschien kunnen we ons hospitaleren terug brengen tot de uitspraak van Nelson Mandela waarin hij zegt: "De betekenis van ons leven ligt in het verschil dat we maken in de levens van anderen." Het is die gedachte die ik graag verder uit zou willen dragen samen met mijn mede hospitaleros.

Vrijdag 16 mei

De middelste dag van onze hospitaalperiode, een mooie, nog wat winderige en frisse maar prachtig heldere en zonnige dag. Je merkt het meteen bij het opstaan. Pelgrims willen op pad. Het beginnende licht van de vroege morgen is van een pure schoonheid op de bergen rondom en dat heeft zijn positieve weerslag op iedereen die vertrekt: Buen Camino; Adieu.

Zelfs een pelgrim die na een klein uur weer voor de poort staat (gelukkig is hij vroeg vertrokken en is het dan nog voor 8.00 uur, de sluitingstijd van de herberg) blijft opgewekt. Helaas....hij was vergeten zijn wandelschoenen aan te trekken en was op zijn sandalen vertrokken wat hij zich na enkele kilometers wandelen met een schok realiseerde. Hij had besloten toch maar om te keren en zijn goede schoenen alsnog aan te trekken....Bij zijn tweede vertrek wensten we hem met nog meer enthousiasme dan anders een Buen Camino. Wij als uitzwaaiende hospitaleros proberen er, zeker in de vroege morgen als nog niet iedereen goed wakker is, op te letten of iedereen inderdaad zijn of haar wandelschoenen wel aantrekt, maar blijkbaar was deze er doorheen geschoten.

Even later gebeurt er weer zoiets wat de Camino heel vaak voorkomt, maar je toch elke keer weer verrast: een onverwachte ontmoeting op een moment dat je het moeilijk hebt, het op een 'onmogelijke' plaats terugvinden van wat je kwijt was, die helpende engel die je een hand toesteeft waardoor je net niet valt, en noem maar op. Wij maakten mee dat een pelgrim bij ons kwam vragen om een waterflesje wat precies in een daarvoor door hem gemaakt leren houdertje moest passen. Hij had al overal in winkels gezocht, maar geen een paste echt. Nu heeft onze herberg ook enkele basisproducten te koop, waaronder een waterflesje, maar die had natuurlijk ook niet het goede formaat. Jammer. Maar kijk ook nog even op de tafel met achtergelaten voorwerpen, zeiden we. In de beneden gang van de herberg staat een uitgebreide tafel met dingen die mensen bewust hebben achtergelaten, voor hergebruik, of die wijzelf hebben gevonden en vermoedelijk vergeten zijn. Kostbare voorwerpen bewaren we in elk geval 24 uur; wellicht dat de rechtmatige eigenaar nog contact opneemt. Maar daarna gaan ook die dingen op de tafel. Sinds we een duidelijk papier erbij opgehangen dat het echt de bedoeling is om van die tafel mee te nemen wat je kunt gebruiken gaat in de loop van een dag heel wat over naar iemand die daar wel heel blij mee is. En zo dus ook nu: de man die naar een passende waterfles gevraagd had kwam even later als een kind zo blij afscheid nemen: laat er nu op de tafel een flesje liggen dat precies in zijn houdertje paste...Mooie dingen zijn dat.

Opnieuw is het een drukke dag geworden. En wanneer het avondlicht de bergen weer in een prachtige gloed zet komt er nog een heel bijzonder pelgrimsgezelschap binnenwandelen: een man met een ezel. Daarvoor hebben we ook ruimte in onze herberg: op het grasveld aan de achterzijde waar je ook een tent kunt plaatsen. Deze pelgrim leidt zijn zeer vermoeide ezel daarnaartoe; en terwijl de man in het laatste licht van de dag zijn tent gaat opzetten is de ezel tevreden aan het grazen in het malse gras.

Wanneer we om 22.00 uur de laatste ronde over de slaapzalen gemaakt hebben, liggen er in nieuwe en oude herberg tezamen 250 pelgrims te slapen; morgen weer een nieuwe dag op de camino.

Zaterdag 17 mei 2014

Gisteravond zat ik in de kist en kwam dus die man met zijn ezeltje: om bij het weitje te komen moest het ezeltje van de ene kant van het gebouw naar de andere, en in plaats van omlopen leek ons beter: voordeur in en achterdeur uit. Bij de kist stonden de mensen met grote ogen te kijken: een ezel in de herberg??! Maar... het paste niet, en het zwaar bepakte ezeltje bleef steken. Toch maar omlopen dan.

Half tien 's avonds komen twee Poolse meisjes vragen hoe duur het is. Zes euro per persoon, want Itzandegia is allang open. Ze kijken zuinig; nee, dan gaan ze toch maar door naar St. Jean Pied de Port. Wat, zeggen wij, hoe denk je dat te doen?! Hoezo, gaat er geen bus dan? Nou dan gaan we liften. Ik zeg: dat is totaal onverantwoord, crazy! Er zijn alleen bergen tussen hier en daar; het is nu al donker en het wordt koud vannacht. Ze gaan buiten overleggen (of toch proberen te liften?) en om kwart voor tien zijn ze terug: ze nemen dan toch maar een bed... Ik bedank ze voor hun verstandige beslissing. Tegen de tijd dat de credentials en de eurootjes gevonden zijn en ze zijn ingeschreven, is het tien uur; gelukkig zijn Stef en Jan zo aardig om ze nog te ontvangen. En dan... willen ze nog wat gaan eten. Nee dus.

We lopen omhoog naar het appartement en komen een man (een Rus?) tegen die naar beneden loopt. Wat bent u van plan? Vragen we. Ik ga nog even roken, zegt hij doodkalm, met een gezicht van: wat anders? Nee, dat gaat u niet, want binnen mag u niet roken en als u naar buiten gaat, komt u niet meer binnen. Hij kijkt ons aan van: die zijn totaal gestoord. We menen het, zeggen we. U gaat nu niet meer naar beneden. Nou dan ga ik hier zitten (in het zitje), mag dat dan misschien wel? (met een zeer neerbuigend toontje). Jawel dat mag, maar u mag dus niet roken. Nee, dat zal hij niet doen, mag hij dan tenminste wel bellen? Nee natuurlijk niet, iedereen slaapt en het is stil! Wij zijn, aan zijn gezicht te zien, duidelijk een stel gestoorde tirannen. Hij zal e-mailen, zegt hij. Goed.

Dat was gisteren. Vandaag stralend blauw weer, maar helaas al dagen storing met het internet en ik moet vandaag echt dringend mailen. Ook de pelgrims hebben er last van. Als ik de wanhoop nabij ben, lukt het dan toch eindelijk weer eventjes. Opluchting. Hopelijk kunnen de pelgrims vandaag ook weer internetten....

Heerlijk weer, erg leuke gesprekjes en, zoals steeds, heel veel dankbaarheid. En dan vanavond, na de mis, ook nog een concert in de kerk. Net zoals gisteren trouwens. Kleine feestjes voor degenen van ons die tijd hebben om erheen te gaan!

's Avonds om een uur of acht melden twee pelgrims, dat er twee oudere Amerikanen onderweg zijn en dat de man al een paar keer gevallen is. Ze maken zich zorgen over hen, of ze het wel halen. Wij dus ook, maar we kunnen niets doen omdat we niet weten waar ze heen gaan. Om kwart voor tien komt een Duitser binnen en roept Thank God!, als hij ons ziet. Hij heeft twee Amerikanen twee uur lang meegesleept vanaf de berg, want de man kon niets meer. Hij droeg al die tijd drie rugzakken (!), terwijl de vrouw haar man hielp. We hebben hem uitgebreid bedankt voor zijn bijzonder hulpvaardige en verantwoorde optreden.

Zondag 18 mei

Hospitaleros aan het ontbijt:

Koud bij die deur zeg - Oh, nu koffie! - Heb jij die Italianen nog zien vertrekken? – die zoon heeft een spierziekte, erg – Mag ik de eieren even - Hoe is het met die Duitser die zo laat binnenkwam? - Die stokken van gisteren zijn er nog hoor – Thee? - En, hoeveel euroos in de lockers? – Nog leuke vondsten bij jullie Jan? – Lekker zeg die verse sap! - Zag je die Japannertjes weggaan?, wat een schatjes! – Die Canadese van gisteren gaat met de bus naar Pamplona, - He, hier staat chocopasta! - Is die man met dat tentje al weg? – Je staat weer op een hoop foto's - Etc.etc.,

Hospitaleros aan het schoonmaken:

Oh dit is insectenspray, ik dacht vloerwas – Wat gaan die prullenbakzakjes lastig he? – Die badstofhoezen zijn lekker over de bovenbedden – Nou zeg hier lag een viespeuk – Hoe komt dit bed

zo nat? – Ai, mooie stokken! – Nu even niet die Gregorianen hoor – Ja, ik ben zover, kom maar door met die lakens! - Lekker he, nieuwe slopen – Man, ik krijg nu wel moeie handen – Geen prullenbakken in het open raam, ik heb er gisteren 3 beneden opgeraapt – etc.etc.etc.

Hospitaleros aan de borrel :

Ben ik nou overgeslagen met de thee vanavond? – Zag je die man nog staan roken? – wat een getreuzel op dat plein he – Hoe was het concert? – Ligt die snurker een beetje apart? – Nee geen drank, ik heb wekdienst morgen – jongens ik ben gesloopt – Chips? Kaas? - Wat had die vrouw nou aan haar been? - het eten is bij la Posada een beetje karig zeggen ze, is dat zo? – ik heb geen benen meer over – hoeveel heb je er nu in de oude herberg? – Ik werd toch even boos op die 2 Spanjaarden, zag je dat? - Die Amerikaan loopt met een heel dik pak 50 eurobiljetten – Lekker he, zondags geen bus - Die betaaltelefoon beneden werkt niet hoor – ik heb die dunne jongen een slaapzak gegeven hoor, ik kan dat gebibber niet aanzien - etc.etc.etc.

Hospitaleros in de wasserij:

in alle talen of met handen en voeten: Ja centrifugeren mag, donativo alstublieft – Nee nee dat doen wij voor u – en? Moe? – are you okay? – Ja hoor, hebben we ook, wasknijpers – half negen klaar! - ja dat is zeep - sorry, de rugzak doen we niet – wat is er gebeurd? Gevallen? – Laat ons het toch doen, gaat u lekker in de zon zitten – uit Alaska? Wow! – weer die ene sok! – wat doet die grote machine er lang over zeg - kom duppies tekort, etc.etc.

Schitterend weer, strakblauwe lucht vandaag.

Maandag 19 mei

Zonnig en veel wind.

“Herrie in de hut”

De pelgrims komen al vroeg de herberg om zich in te schrijven of om een stempel te halen. Rondom de ‘kist’ is het al snel dringen geblazen. Nadat ze de inschrijfformulieren hebben ingevuld wordt het “stiekem” voordringen, snel een plekje opschuiven of net doen alsof je neus bloedt, want ja, wachten kost tijd... en dat heeft niet iedereen. Het gaat nog redelijk geordend totdat er 38 Spanjaarden binnen komen die hebben gereserveerd voor de oude herberg. Wat wachten!!! In vloeiend en zeer snel sprekend Spaans, aangevuld met driftige arm en hoofdgebaren, waarna het gehele lijf ook mee gaat ‘bengelen’ proberen ze duidelijk te maken dat wachten niet in hun woordenboek voorkomt. Als ze eindelijk uit de “kist” zijn vertrokken keert de rust weder. De pelgrims halen opgelucht adem en de hospitaleros laten hun bloeddruk weer dalen. Ondertussen zijn de 38 Spanjaarden bij de oude herberg gearriveerd en daar begint opnieuw hetzelfde maar nog even erger. De hospitalero is gelukkig een zeer nuchtere man die weinig Spaans spreekt, maar alles begrijpt. Hij laat de woordenstroom over zich heenkomen. Nou ja, het blijft niet droog op ooghoogte. Uiteindelijk hebben ze allen een plaatsje. Pfff. de dag is nog niet voorbij. In de wasserij is de hectiek ook op gang gekomen. Kleine wasjes, grote wasjes, vieze wasjes, machinewasjes, handwasjes, droge wasjes etc. Uiteindelijk worden er na alle wasjes één T- shirt gemist. In de loop van de avond komt een pelgrim verontwaardigd naar de “kist” en meldt dat er een onbekende pelgrim in zijn bed ligt? Dat kan toch echt niet. Gereserveerd en nu geen plek? Wat blijkt, die pelgrim dacht ik kies voor een lekker bedje en niet voor een bed op de lange regel. Jammer de pelgrim wilde toch echt alleen in het bed. De pelgrim met al haar spullen naar de oude herberg gebracht waar nog één plekje over was. Buenas noches. Tien uur, tijd om de beide herbergen te sluiten. Sluiten??? Het is nog licht, “it’s like a prison!”, mi amigo zit nog in de kroeg! Ik wil nog een sigaret roken. Ik wil nog een laatste stickie roken dan slaap ik beter. Ik heb mijn was nog buiten hangen. Pff. niets mee te maken zeggen de hospitaleros. Zij zijn meedogenloos. “Sluiten die hut” denken wij. Eindelijk tijd voor de lang uitgestelde borrel.

Dinsdag 20 mei

’s Morgens vroeg is iedereen goedgehumt. Bij het “Buenos dias, bon giorno, gutenmorgen, bonjour, good morning, goeiemorgen, kalimera” op de afdelingen om 6 uur, krijg ik van bijna iedereen opgewekt antwoord. Gezellig. En een aantal is al beneden voor 6 uur. Daar is het wel een tegenvaller

voor velen, want na het prachtige weer van de afgelopen dagen is het nu regen, regen, en regen. En zelfs hagel op een gegeven moment. De tentjes staan om 8 uur nog steeds midden tussen de hagelstenen. We hebben met ze te doen. De onweerslagen maken de laatste slapers waarschijnlijk wel wakker. Maar niemand heeft zin om naar buiten te gaan; de poncho-verkoop loopt als een trein. Toch vertrekken de meesten, goed ingepakt, weer goedgehumorst (nu ook letterlijk). De laatsten wel een beetje na 8 uur, maar daar hebben we vanmorgen begrip voor.

Bij het afscheid komt een Spanjaard naar me toe, en zet een kruisje op mijn voorhoofd. Zonder verder iets te zeggen. Lief. Verder weer een aantal omhelzingen, zoenen, en van vele mensen de verzekering dat ze nog nooit zo'n fijne ontvangst en zo'n mooie en schone herberg hebben meegemaakt. Kijk, daar doe je het voor!

Het blijft helaas de hele dag regenachtig. Van pelgrims die aankomen horen we, dat een aantal mensen na het vertrek uit St. Jean Pied de Port, toen ze werden overvallen door de regen en het onweer in de bergen, maar weer teruggekeerd zijn. Anderen hebben doorgezet, maar er komen er duidelijk minder aan dan gisteren, zodat de oude herberg net niet open hoeft. Stef en Jan zien het met tevredenheid aankomen, en Stef sjouwt uit enthousiasme extra veel rugzakken de trappen op, voor oververmoeide pelgrims.

In de wasserij hebben Afra en Joke het extra druk, al die natte spullen van de pelgrims moeten natuurlijk gewassen worden. George telt de donativo's 's avonds na, en ziet dat dankbaarheid zich ook in geld uitdrukt.

Henk en Martine maken zich 's morgens even zorgen over de kist, want Marisol heeft vakantie, Edurne is hoogzwanger, en haar vervanger Ander heeft gisteren afscheid genomen met "tot vrijdag". Zou er iemand komen? Maar om 10.15uur is daar de zus van Edurne, die vanmorgen voor haar waarneemt. Gelukkig. Het is wel lastig met zoveel wisselingen maar dat lossen we allemaal wel op. Aan het eind van de dag zijn er 179 pelgrims in hun bedden, en ze slapen diep en goed.

Woensdag 21 mei

"Alles kwijt"

- Heeft u misschien mijn sleutels gevonden vraagt een pelgrim aan een hospitalero in het Engels. Sorry zegt deze ik versta je niet. Ik ben wakker geworden in het Spaans.
- Met gierende banden stopt een taxi voor de oude herberg. Een donkere langharige jeugdige dame stapt uit de taxi en rent naar de oude herberg. Heeft iemand mijn BH gevonden? Kijk is dit wat u zoekt. Helemaal opgelucht en blij omhelst zij de hospitalero en verdwijnt weer snel naar de taxi want time is money! De hospitalero voelt nog aan zijn wang en denkt is dit echt gebeurd?
- Waar zijn mijn schoenen? Uw schoenen? ja, het zijn zwarte en nu staan ze er niet meer. Oh, welke maat heeft u? Kunt u deze misschien aan, dat is dezelfde maat.
- Oh, wat staan hier een prachtige sandalen, kan ik die meenemen? Natuurlijk alles wat op de tafel van "gevonden voorwerpen" ligt kunt u meenemen. Jip, ze passen me ook nog
- Heeft u mijn oplader nog gezien? Vanmorgen had ik deze nog. Ik weet het zeker.
- Ik heb mijn sokken laten wassen en nu zitten ze niet meer bij de schone was die ik van u heb terug gekregen. Uw sokken weg? Dat kan echt niet. Weet u zeker dat u de sokken bij de was hebt gedaan? Echt wel.
- Mijn T- Shirt is er niet meer en ik mis ook een onderbroek. Ik weet echt zeker dat ik het bij u in de wasserij heb gebracht. Het is nog wel een heel speciaal shirt, blauw van kleur met gele letters erop. De jonge man kijkt de hospitalera nog eens diep in de ogen. Ze is even sprakeloos en zegt dan kordaat "die heb ik niet zien passeren vandaag. Echt wel!!
- "Bent u weer terug gekomen? U was als eerste weg vanmorgen! Ja, kijk ik ben op mijn slippers vertrokken en ik zoek mijn wandelschoenen, Ah, ah, madre mia ze staan er nog". "Heeft u mijn hoedje gezien. Een blauwe met Chinese tekens erop?"
- Mijn bril is weg? "Ik had 2 euro in mijn broekzak en nu niet meer, ligt dat misschien in de wasmachine?" "Mijn slipje is onder het buurbed gewaaid, wilt u dat voor mij pakken?"

- “Er liggen nog eenzame sokken op de tafel, maak zelf maar een nieuw paar”. “Ik heb deze sok op de trap gevonden, wat nu? “ ” Ophangen die losse sokken, hier is tape!” , “paspoort gevonden, wachten op telefoontje”. “Er komen 5 meisjes uit Kentucky, een van hen heeft in St Jean Pied de Port haar lakenzak vergeten, hier is-ie alvast”.
- Help, help, waar is mijn trouwring zegt de Fransman. Inmiddels is het echtpaar op de grote slaapzaal hun bovenbed geheel aan het omkeren. Lakens eraf, matrassen op de grond, kussenslopen eraf. Nergens hoe kan dit?? Wanhopig staren ze elkaar aan. 30 jaar getrouwd en nu dit? Wie is er vreemd gegaan? Ondertussen loopt de hospitalero door de zaal met in zijn hand een gouden ring. Hij laat deze aan alle nog aanwezige pelgrims zien. Als hij bij het echtpaar aankomt en de ring laat zien zegt hij “misschien kunt u deze proberen”. De hospitalero schuift de trouwring aan de vinger van de Fransman. Het past!! Oh Heilige Antonius van Padua, nous sommes heureux.

Donderdag 22 mei

De laatste 24 uren zijn ingegaan. Er is extra gedweild, anti muggen gespoten, gezogen, gemopt in de wasserij, het kantoor is nat afgenomen, iedereen is al een beetje aan het pakken, we zijn doodmoe, maar blijven opgewekt. Of iemand van ons dit hier in Roncesvalles nog een keer gaat doen, is nog maar helemaal de vraag....het is wel erg hard werken voor vrijwilligers die vrijwel altijd boven de 55 zijn.....Op tafel staan tasje met prachtige cadeaus van het Colegiata, wat een lieve verrassing. De likeur mogen we ook nog meenemen, zo eten en drinken we straks thuis nog wat na, na deze hectische weken. Op een of andere manier racen we eigenlijk elke ochtend na het ontbijt die afdelingen over, waardoor we om half elf klaar zijn, terwijl niemand ons op de hielen zit en dat gejakker dus helemaal niet hoeft. Dan daalt de rust in, douchen, eigen rommel opruimen, ruimte van de hospitaleros in orde maken, langzaam naar de koffie slenteren. Veel gezocht en gesteun als we eindelijk zitten, we zijn geen 18 meer tenslotte. Om 14.00 uur beginnen we opnieuw op volle toeren te draaien tot 22.00 uur. De pelgrim stroom blijft ons gezellig bezig houden. Tot het allerlaatste moment blijven we de pelgrims verwennen. Inmiddels zijn er de afgelopen 14 dagen 2970 pelgrims hier gepasseerd.

Het is een zeer stormachtige dag, maar tot nu toe wel droog. Vanmiddag regen voorspeld. Hopelijk zijn de meesten dan al binnen, maar zelfs met de doorweekte, omver geblazen pelgrims van gistermiddag redden we ons wel. Toen aan het einde van de middag eindelijk de zon ging schijnen, renden ze allemaal naar het schoenenhok, om hun met kranten volgepropte schoenen op te halen en in de zon te zetten. Het leverde prachtige foto's op. Het was zo druk in de wasserij dat we besloten hadden om geen machine wassen meer aan te nemen, we zouden anders tot middernacht bij de drogers bezig zijn, en er zijn grenzen aan onze dienstverlening. Soms denk je weleens dat mensen met de vuile was van huis zijn gegaan, na 2 dagen kieperen sommigen hun hele rugzak al een wasmand in. Nog bijzondere pelgrims gisteren? Ja hoor, een Duitse opa en oma met hun 5-jarige, zeer bijdehandje, kleindochter, een karretje mee zodat het wicht niet al die kilometers hoeft te lopen.

Ketting veroverd door Sancho VII

Periode 6: vrijdag 23 mei t/m vrijdag 6 juni 2014

Hospitaleros: Ingrid de Mulder, Alfons de Mulder, Ben Bunnink, Gerard van Drecht, Maud van Rooijen, Sjaak Sies, Martin van Rooijen

Aantal pelgrims: 3.289 (2013: 2.984)

Ingrid, Alfons, Ben, Gerard, Maud, (Marisol), Sjaak, Martin

Donderdag 22 mei

Donderdag half acht was onze groep compleet. Gerard is woensdag gearriveerd en heeft de Camino del Norte gelopen naar Santiago waar hij Sjaak en zijn vrouw in de kathedraal heeft ontmoet. Met de trein is hij naar Pamplona gegaan en heeft vanuit Pamplona de benenwagen genomen naar Roncesvalles (heeft in deze twee dagen meer regen gehad dan in zijn vorige traject). Alfons en Ingrid zijn met de auto gearriveerd en Sjaak, Ben, Maud en Martin kwamen gezamenlijk vanuit Barcelona met trein en bus vanuit Pamplona. De vorige ploeg ontving ons vriendelijk met de mededeling dat ze ons de volgende dag, vrijdag om 11.00 uur bij Casa Sabina bij de koffie willen ontmoeten. Oké, aan ons de taak ons te vermaken tot die tijd.

Dus eerst naar de overloop om ons voor een nacht te installeren en vervolgens na een welkome begroeting en een pelgrimsdiner in Casa Sabina, hebben we in de ruimte voor het fietsenhok uitgebreid kennis met elkaar gemaakt. Dit onder het genot van een glaasje Patxaran en een heerlijk likeurtje dat we meekregen van de baas van Casa Sabina.

Vrijdag 23 mei

Na een redelijke nachtrust (allemaal moe van de reis en een beetje teveel van bovenstaande likeurtjes) en een voortreffelijk ontbijt, op kosten van het Colegiata, in La Posada, ontmoeten we de vorige ploeg bij het dagelijks koffiemoment, die moe en voldaan graag het stokje aan ons over willen geven. Na een duidelijke rondleiding met uitleg, door een schone herberg en nog een gezamenlijke maaltijd zijn wij aan de slag gegaan. Een groep van 30 Zuid-Koreanen zou de oude herberg gaan beslapen. Martin en Gerard verkassen dus al snel met slaapzak en tandenborstel naar de overkant en komen de volgende dag beladen met gelukspoppetjes en hangertjes terug (ons is nu nog niet

duidelijk of ze op één of andere manier omgekocht zijn). Eén Zuid-Koreaanse dame heeft ons aardig bezig gehouden met haar vertaalcomputer. Ze liep van de één naar de ander om maar antwoord op haar vragen te krijgen (wie ze het meest geloofde is niet bekend geworden). 's Avonds na onze eerste dag tijdens de evaluatie wordt er na 22.00 uur hard op de deur geklopt door een pelgrim omdat we iets te luidruchtig zijn.

Zaterdag 24 mei

Na onze dagelijkse taken die de dag van tevoren door Sjaak zijn ingedeeld zijn we na de koffie bij Casa Sabina getuige van een stoet bruiloftsgasten die wachten op de bruid, een zus van Pablo, de rechterhand van Patxi die ook aanwezig is met zijn gezin. Wij zijn verbaasd over de metamorfose die Eurne heeft ondergaan. Zeer sprankelend in een mooie blauwe jurk, haar haar leuk opgestoken. Heel anders dan dat we haar hier zien. Helaas worden onze boodschappen niet geleverd en moeten we het met de restjes van de vorige groep doen. Ingrid blijkt een ware keukenprinses en heeft gezorgd voor een heerlijke pasta maaltijd. Deze dag hebben we voornamelijk natte pelgrims een warme slaapplek gegeven. Eén van de laatste pelgrims is een Argentijnse mevrouw, door en door verkleumd van de kou. Onze hospitalero Gerard heeft haar liefdevol naar haar bed begeleid en haar geadviseerd om een lekkere warme douche te nemen.

Twee Duitse fietsers hebben hier, na een kleine discussie hun trapondersteuning mogen opladen.

Buiten heeft een hond alleen in een tentje geslapen, zijn baasje heeft een lekker bed binnen. Volgens deze pelgrim is hij niet overal welkom met zijn trouwe viervoeter.

Zondag 25 mei

Patxi verblijdt ons met een steekkar aan boodschappen. Bij de koffie bij Sabina ontmoeten we Nederlanders die wachten op een jarige pelgrim. We beloven hun te zingen als hij bij ons aankomt. Er komt een Engelse mevrouw, wij denken van Coronationstreet binnen, die er helemaal doorzit of een drankje teveel op heeft. Ze is zeer breedspakerig, doet luidruchtig haar verhaal aan iedereen die ze tegenkomt. Onze hospitalero Martin ontfermt zich over haar en brengt haar van de derde versnelling naar de eerste. Rond 20.00 uur gaan we bij haar kijken en is ze vertrokken naar dromenland.

Om 21.30 komt er nog een Amerikaanse dame binnen die niet meer staan of zitten, laat staan lopen kan, ze wordt liefdevol door Martin naar de oude herberg begeleid en vertelt onderweg aan Martin, die haar rugzak draagt, dat ze morgen al weer teruggaat naar Amerika. De volgende morgen horen we dat ze bus naar Pamplona neemt en daar kijkt wat ze verder doet.

Het was weer een natte dag, met als gevolg dat de hospitaleros die in de wasruimte staan 45 wassen hebben gedraaid. Petje af voor één van hen die in zijn leven nog geen wasmachine heeft aangeraakt.

Maandag 26 mei

Onze lady uit Coronationstreet staat om 10 uur weer bij de receptie en zegt dat ze haar rugzak kwijt is. Later wordt ze op "haar Caminotocht" door één van ons gesignaleerd met een halve liter bier midden op de rijbaan?

Pablo komt de koelkast van onze huiskamer maken. Deze heeft een weekend met plakband vastgezet, ondersteund door een paraplu. Een kleine taakwisseling maakt dat Martin en Ben naar de wasruimte gaan voor drie dagen (lossen Maud en Alfons af). Zij hebben de eerste dag regelmatig storing en halen via de waterafvoer aardig wat geld uit de machine (zeggen dat ze er een keer vanuit eten gaan!). Gerard heeft Sjaak afgelost bij de kist en Ingrid is vandaag officieel gebombardeerd tot onze keukenprinses. Alfons is met een Hongaarse dame naar de dokter geweest, zij blijkt haar enkel verstuikt te hebben en mag de volgende dag nog een dagje blijven. Ze kan dan ook beslissen wat ze verder gaat doen. Doorlopen of?

Itzandegia gaat ook open en wordt al snel bemand door voornamelijk de Spanjaarden. De meesten zoeken hun plaatsje, zetten hun spullen neer en gaan dan door naar de kerk. Een groep van acht uit de verpleging kruipt met hun operatiepakken die echt niets wegen onder de wol. Leuk gezicht.

Twee jonge mannen willen nog feesten en zien onze "glaasjes wijn" voor water aan met een dikke knipoog. Sjaak en Maud liggen samen met de pelgrims al vroeg op bed en al gauw is het een kakafonie van verschillende geluiden. Bij Aterpea wordt rond half twaalf nog gebeld, een dame is de tijd vergeten en wordt geëscorteerd naar haar bed.

Dinsdag 27 mei

De eerste dag die niet begint met regen en in de loop van de dag voor volop zon zorgt. Gelukkig voor de pelgrims. Alfons struikelt bijna bij het openen van het fietsenhok over twee illegaal slapende pelgrims. In Aterpea zijn alle pelgrims voor half acht de deur uit. Tijdens het ontbijt is er een kleine werkbepreking en worden de puntjes weer even op de i gezet. We gaan snel weer aan de slag zodat we tijdens ons dagelijks kopje koffie kunnen genieten van de eerste zonnestralen sinds ons verblijf en 's middags stroomt het al snel weer vol.

De Hongaarse dame met haar verstuikte enkel wordt goed vertroeteld door Sjaak, die haar zelfs aanbiedt om aan zijn arm een rondje te lopen! 's Avonds eet ze een bordje warm eten met ons mee. Volgens haar had zij hier een dag moeten zijn en is dit bepaald door God. De pelgrims blijven binnenkomen en al gauw gaat Itzandegia weer open. Geen bus met Spanjaarden maar voornamelijk Italianen die niet veel zeggen maar de volgende dag bij afscheid ons vriendelijk bedanken.

Een echtpaar uit Japan is ons zeer erkentelijk als ze naast elkaar mogen slapen en zijn rond half negen in dromenland. Rond 22.00 uur komt er nog een verdwaasd uitziende Spaanse jonge man binnen die letterlijk naar zijn bed begeleid moet worden en als het licht uit is, al van de wereld is.

Woensdag 28 mei

Helaas: de regen komt weer met bakken uit de hemel. Het verbaast ons alle keren weer dat er geen pelgrim is, die zeurt of klaagt (kunnen wij Nederlanders echt iets van leren).

Drie Duitse dames zijn bezorgd om hun vriendin die de vorige dag gevallen is. Ze vragen of ze nog een dag bij ons kan blijven. Gelukkig ligt deze beslissing niet bij ons en als Maud zegt dat ze misschien een dagje uit kan rusten bij een van de hotels kijken ze zeer verbaasd. Dat ze daar zelf niet op zijn gekomen! (ach een pelgrim denkt geloof ik alleen maar: Ik wil de Camino lopen). Onze Hongaarse pelgrim is door Ingrid op de bus gezet en verzekert ons dat God ons zal zegenen.

Er blijkt geen duidelijkheid in de tijden hoe en wanneer er bussen van St. Jean Pied de Port vice versa rijden. Vier Franse dames beweren dat hun in la Douce France is gezegd, dat ze vanavond weer terug naar St. Jean kunnen. Bij ons is alleen maar zeker dat er geen bussen gaan. Sjaak probeert er achter te komen hoe het nu helemaal zit. En... hij is er achter: 's morgens om 9.20 uur een bus naar Pamplona en 's avonds om 18.20 uur een naar St. Jean Pied de Port.

Martin en Ben hebben zich in de wasserij moeten laten gelden t.a.v. een paar Italiaanse pelgrims die de wasserij over wilden nemen. We hebben Ben deze week nog niet kwaad gezien, maar bij beiden kwam de stoom uit de oren, toen ze het verhaal aan ons aan het vertellen waren. Alfons heeft zich over de fietsende pelgrims ontfermd en vindt het maar onzin dat het fietsenhok na elke pelgrim weer op slot moet. Een punt voor de volgende hospitaleros bijeenkomst?

Donderdag 29 mei

De zon, terrasjes vol, vrolijke pelgrims. Via de mail komt er een verslag bij Alfons binnen van een vrouwelijke pelgrim die onderweg een Pierrot masker heeft gevonden met een tas vol hardware, een telefoon en een ijzeren pepermolen. De dames zijn teruggekeerd naar St. Jean en hebben het aangegeven bij de Guardia Civil. De dames zijn teleurgesteld dat er verder niets mee gedaan wordt. Later lezen we in de krant dat er een groep is, die ook maskers draagt en de sponsoring van het wereldkampioenschap voetbal wil verstoren. Sjaak mailt dit ook aan beide dames en zij danken hem hier hartelijk voor.

Vrijdag 30 mei

Na ons koffiemoment horen we de Guardia Civil aan komen scheuren. Ze laden een mevrouw uit die in een aangepaste elektrische rolstoel zit. Wat blijkt: De Guardia rijdt over de wegen en zien daar een man bovenstaande zware rolstoel duwen. De vrouw is zwaar invalide en "loopt" met haar man en zonen de Camino. De zonen zijn gisteren al in Roncesvalles aangekomen en nu zijn de accu's van de stoel leeg. Ze laden bij ons in de herberg de accu's op en besluiten, na de zonen te hebben ontmoet, hier te overnachten. Respect voor dit gezin!

Opvallend is dat er veel moeders en vaders met hun kinderen lopen. De wasserij draait overuren, en een Koreaanse dame blijft twee uur in de wasserij omdat haar sok kwijt is geraakt. Gelukkig wordt die na twee uur terug gebracht door een Duitse dame. De beroeps pelgrim Pedro slaapt ook een nacht in de oude herberg. Hij bekostigt zijn verblijf onderweg door kaarten e.d. te verkopen. Vandaag tellen we 266 pelgrims, na de laatste na 22.00 uur naar de overkant te hebben gebracht.

Zaterdag 31 mei

Rond half negen komt er een telefoontje van Tonny, de voorzitter. Er is een klacht binnengekomen van een Spaanse dame die vindt dat ze in een rij op een bed heeft moeten wachten, dat ze naar de derde verdieping moet en dat ze 's morgens met licht en "Good Morning" in plaats van "buenas Dias" gewekt wordt. Gelukkig lezen we in het Libro de Oro zoveel positieve, hartelijke en dankbare reacties dat we het snel naast ons neerleggen. Vandaag komen wonderwel twee jonge pelgrims een stempel halen, de één op skeelers en de ander op een skateboard.

Zondag 1 juni

Om half 9 tijdens het gezamenlijke ontbijt gaat de telefoon. Gerard Konings vanuit Nederland. Niet

het gebruikelijke telefoontje op de woensdagochtend, dus er is vermoedelijk iets bijzonders aan de hand. Welnu, Gerard blijkt op zoek te zijn naar twee gitaren, die in de oude herberg zouden moeten/kunnen staan.

En of wij die vrijdag mee naar Nederland kunnen nemen. Dat laatste kan sowieso niet gebeuren omdat de 5 Nederlandse hospitaleros allen met het vliegtuig huiswaarts keren en de twee Vlaamse hospitaleros nog een aantal maanden in Spanje blijven. Maar Gerard en Ben, op dit moment de beheerders van de oude herberg, gaan op zoek naar twee gitaren. Na urenlang zoeken in het hele gebouw en in de onderaardse krochten melden de heren de volgende oogst: twee violen, een trommel en een fluit. Bij de schoonmaakspullen wordt een compleet dweilorkest aangetroffen. In de slaapkamer beneden vindt Gerard nog een luchtgitaar waarvan de klankkast volledig naar de knoppen is. Van een gitaar, laat staan twee geen enkel spoor.

Vandaag zijn er 2 pelgrims met dieren voor het vervoer van de bagage: een ezel en een muilnier. Het muilnier krijgt een plaatsje in de wei achter de oude herberg en de ezel bij de tent van zijn baasje.

Overigens staat de oude herberg in de steigers omdat er onderhoud wordt gepleegd aan het dak. En, vandaag het hoogste aantal pelgrims tot nu toe: 295! Zullen we dit nog gaan overtreffen?

Maandag 2 juni

Vandaag een Belgische mevrouw met haar vader die een niersteen zou hebben. Het werd een knipperlicht pelgrimspaar, want wat gebeurt er? Alfons en Ingrid komen hen tegen in het Centro de Salud (zij komen daar bijna elke dag omdat Ingrid iets aan haar hiel heeft) en zouden tegen het bewuste paar hebben gezegd dat zij aan Marisol moeten vragen of ze voor de tweede keer in de herberg kunnen slapen. Zij komen voor twee uur bij de herberg en vertellen Marisol dat Alfons gezegd zou hebben dat zij wel direct naar hun bed kunnen. Om twee uur, bij de aflossing van Marisol, is zij zeer kwaad en zegt: "ik heb een nieuwe baas, Alfons". Hetgeen gezegd zou zijn tegen deze twee pelgrims blijft onduidelijk. Volgens alle betrokkenen zou er alleen gezegd zijn dat er aan Marisol gevraagd zou moeten worden of zij voor de tweede keer konden blijven. Excuses gemaakt naar Marisol want het is belangrijk dat de verhouding goed blijft. Vervolgens heeft betreffende mevrouw

om ca. zes uur naar 112 gebeld. Zij vindt de gezondheid van haar vader achteruitgaan en ziekenhuis opname is volgens haar noodzakelijk. Bij het Centro de Salud in Burguete zou een ambulance klaar staan. Alfons speelt voor taxichauffeur, brengt ze er direct heen en.....ook weer mee terug. Man is onderzocht, heeft een injectie gekregen en volgens de deskundigen was ziekenhuis opname niet noodzakelijk. De volgende dag lopen ze verder de Camino!!!!!! (opmerking Sjaak: dacht dat ze met de bus naar St. Jean Pied de Port gingen).

Sjaak wordt aangesproken door een zeer ontdane Duitse pelgrim. Zij heeft bij het huis achter de oude herberg een hond aangetroffen aan een kort touw, klein hokje, geen water en smerige omgeving. Het is een type hond die zij ook heeft gehad, vandaar denkt hij, de tranen. Hij heeft haar gezegd dat Spanjaarden iets anders omgaan met dieren. Even later ziet Sjaak Pablo en heeft hem deze "dieren mishandeling gemeld". Naast dit dierenleed nog een ander dierenverhaal: een jonge vrouw met een heel klein katje. Hij of zij mocht even in de gang lopen en daarna onder protest weer in de zak. Katje weer weg, want ja katten mogen natuurlijk ook niet in de herberg overnachten.

Dan is vandaag ook de "beroepselgrim" Pedro wederom aangekomen en die vraagt of hij nog een nachtje mag blijven. Hij krijgt als antwoord dat hij dat maar aan Marisol moet vragen. Eigenlijk weet hij al dat hij weinig kans heeft.

Ieder van ons speelt weleens voor Sinterklaas. Soms krijgt een oudere koude pelgrim een deken of een slaapzak. Deze zijn dan bang van de kou in de nacht niet te kunnen slapen. Vandaag alleen Aterpea open dus kunnen we na tien uur met de hele ploeg een wijntje drinken.

Dinsdag 3 juni

Martin komt aan het ontbijt beladen met cadeautjes van beroepselgrim Pedro. Hij heeft zijn ogen goed de kost gegeven en alle bruikbare spullen van de "lost and found" tafel zijn verdwenen.

In de wasserij ontstond een file bij de handwasbakken. De meesten willen daarna gebruik maken van de centrifuges wat de donativopot aardig spekt. Sjaak is een middag zoet geweest met het tellen en bundelen van de opbrengst van de donativopot. De munten heeft hij aan Marisol verkocht en de twee en één centen wil hij aan de supermarkt in Burguete verkopen.

Het zonnetje schijnt heerlijk in de morgen en we kunnen lekker koffie drinken op het terras.

In de avond arriveert er een filmploeg. Zij volgen een invalide man en brengen in kaart waar een invalide tijdens het "lopen" van de Camino obstakels tegenkomt. Uiteindelijk slapen ze in Casa Sabina. Een doodvermoeide Franse dame heeft medische verzorging nodig. Zij heeft haar voeten kapot gelopen, dit omdat haar man flink doorstapt en zij hem heeft proberen bij te houden. Ze barst in tranen uit en zegt kordaat dat ze morgen niet verder gaat. Ze voegt de daad bij het woord en de volgende dag stapt ze achter haar man de herberg uit. Hij vervolgt de tocht, zij wacht op de bus richting St. Jean. Dinsdag hebben we gezamenlijk de dag kunnen afsluiten omdat de oude herberg dicht bleef.

Woensdag 4 juni

's Morgens komt een Italiaan wel drie keer terug met de mededeling dat het fietsenhok op slot is. Een van ons is uiteindelijk meegelopen en ja, een kwestie van ook even aan de klink draaien!!

Ook een mevrouw geholpen die staat te worstelen met haar poncho (we zijn ook van alle markten thuis!!). Met zijn allen hebben we alles een goeie beurt gegeven. Ondanks dat Ingrid en Maud

geblesseerd zijn (Ingrid nog steeds last van haar hiel en Maud dacht bij een raam te kunnen in het Penthouse, stapt mis en heeft last van haar rug) kunnen we tevreden zijn met het resultaat. Schone kastjes, witte plinten, glazen deuren blinken, de vloer in de boenwas en alle bedden zijn verschoond. De zalen stromen om twee uur al vroeg vol. Veel Italianen en het maakt niet uit of er nu drie of tien bij elkaar staan; ze hebben geluid van een heel dorp.

Omdat het ook deze dag regent, is het weer een drukte van belang in de wasserij en dan gaat ook nog de centrifuge kapot. De volgende dag doet hij het gelukkig weer. 's Avonds hebben we een heerlijke maaltijd gegeten, lam, uitgebeend door Alfons en lekker klaargemaakt door Ingrid. Laat dit maar aan onze Belgische hospitaleros over!!!! Ook krijgen we 'n telefoontje van Gerard dat de GITAREN terecht zijn.

Donderdag 5 juni

Na de gebruikelijke schoonmaaktaken en de koffie gaan Sjaak en Ben op pad naar Burguete om de Donativo € 1.480 en het kleine geld te slijten aan de bank en de supermarkt. Het duurt even voor ze terug zijn. Een klant is voor hen aan de beurt en er is één medewerkster. Als ze aan de beurt zijn, is het invullen van het formulier voor de medewerkster niet zo eenvoudig. Tot twee keer toe komt er een foutmelding en de derde keer komt het bericht dat ze over de limiet zijn. Het worden dus twee overschrijvingen en er moeten weer formulieren ingevuld worden. Daarna nog naar de supermarkt waar ze blij zijn met het kleine geld. Gauw nog een cadeautje voor Marisol gekocht en rennen om toch nog een hapje te eten. Door het whatsapp verkeer zijn de anderen op de hoogte en hebben die wat langzamer gegeten.

Het is weer een komen en gaan van pelgrims en al gauw is duidelijk dat ook de oude herberg weer open gaat. Ben en Gerard bemannen die en vinden dit een leuke afsluiting van deze 14 dagen. Tussen de pelgrims door, komt langzaam onze aflossing binnen druppelen. Met een vriendelijke ontvangst en de nodige drank en snacks zijn ze naar hun tijdelijke onderkomen, de overloop, gegaan. Afgesproken dat we ze de volgende morgen graag aan de koffie ontmoeten bij Casa Sabina.

Rond half tien komen twee pelgrims zonder geld vragen om een overnachting. Een Duitse pelgrim die dit hoort, betaalt voor ze en zo kunnen ze met hun tentje achter op het veld kamperen. De echte pelgrim gedachte. Later gaat het gesprek bij ons of we dit uit de donativopot zouden kunnen doen!!!!????? Nog voor het tien uur is, vraagt een Bulgarse of we € 500,00 kunnen wisselen. We hebben het biljet allemaal even in de hand gehad maar toch echt gezegd dat ze dat beter bij de bank kan doen.

Vrijdag 6 juni

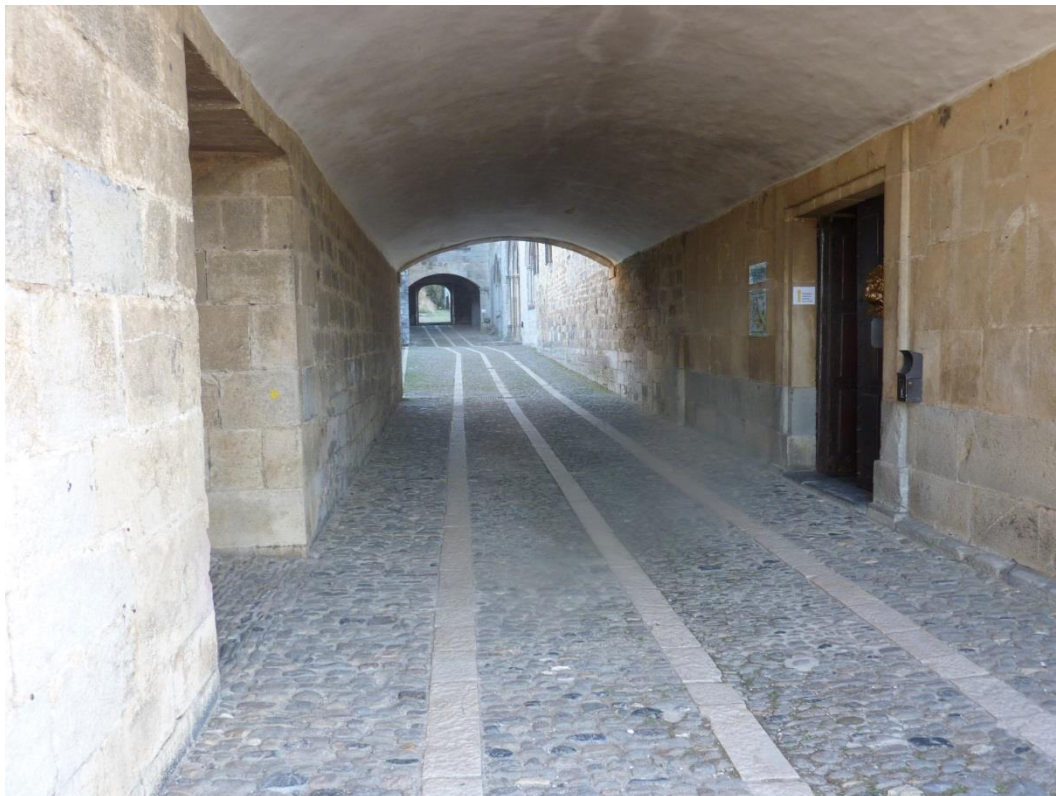
De laatste keer dat Sjaak en Alfons de pelgrims uitwaaien. Na het ontbijt gaan we aan de slag om de herberg en onze onderkomens netjes over te kunnen dragen aan onze opvolgers.

Om elf uur zijn we bij Casa Sabina en de laatste twee opvolgers komen net op tijd aan. Na de koffie de overdracht, dus vertellen hoe het zit met de Donativo, de wasserij, de medische dienst, het reilen en zeilen in de keuken, het fietsenhokgebeuren, het dagelijkse verslag en het bijhouden van het aantal pelgrims per dag. (Wij hebben 444 wassen gedaan).

Er zijn ervaren hospitaleros in de groep. Toch vertellen we hoe wij e.e.a. gedaan hebben. Wat ze met onze raadgevingen doen, is aan hen. Wel zeggen ze sommige tips van ons te kunnen gebruiken. Om één uur eten we samen met de aflossingsploeg bij La Posada en overhandigen we officieel de sleutels.

Het heeft voor ons iets weemoedigs, geen verantwoording meer over het gebeuren in Aterpea. In die veertien dagen wordt het toch een beetje "onze" herberg. Maar goed, aan alles komt een eind. De nieuwe ploeg gaat tijdig op weg om plaats te nemen in de "kist" c.q. receptie, het washok en de rol van schoenenpolitie op zich te nemen. En zo gaat ieder, nog na een kop koffie zijn weg:

Maud en Martin wandelen naar Pamplona en gaan daarna nog twee dagen Barcelona bezichtigen. Gerard neemt de bus naar Biarritz, Ingrid en Alfons stappen in de auto om vakantie te gaan vieren. Ben en Sjaak stappen rond drie uur in de taxi om afgezet te worden bij het treinstation in Pamplona. Zij nemen daar de trein naar Barcelona en vliegen de volgende dag terug naar Nederland.

Het was weer een periode met hard werken, af en toe fijne gesprekken en veel plezier. En natuurlijk niet te vergeten het contact met de pelgrims. Het zijn er steeds meer die een nacht langskomen, voorbereid, maar er zijn er ook steeds meer die onvoorbereid zijn. De enkeling die er uitspringt, is onze kers op de pudding: de Zuid Koreanen, de Franse mevrouw die voor zichzelf kiest, de moeders en vaders met dochters en zonen. De Japanner die foto's van ons neemt en later met cadeautjes terugkomt enz. Helaas is de samenwerking met onze Belgische collega's niet vlekkeloos verlopen. Het is gebleken dat zij een andere visie en verwachtingen hadden op het "hospitaleren". Daardoor uitten ze veel kritiek op het reilen en zeilen in de herberg. Helaas beïnvloedde dit bij tijd en wijle de sfeer en is het niet gelukt om een hecht team te vormen. Toch kijken we met elkaar met een goed en voldaan gevoel terug en houden de goede en kostbare momenten vast.

Periode 7: vrijdag 6 juni t/m vrijdag 20 juni 2014

Hospitaleros: Ben Naardin, Pauline Baart, Hans Perik, Diana Quanjer, Rem Jonker, Yvonne Wijnands

Aantal pelgrims: 2.725 (2013: 2.602)

Ben, Pauline, Hans, Diana, Rem, Yvonne

Donderdag 5 juni

Rem, Yvonne, Hans en Diana arriveren in Roncesvalles nadat we allemaal vanuit verschillende richtingen een aantal dagen gelopen hebben om in de juiste pelgrimssfeer te komen. Door Maud en Sjaak worden we hartelijk welkom geheten. We ontvangen een doos met wijn en versnaperingen om ons 's avonds te vermaken en installeren ons in de Dependance. In La Posada hebben we dan samen met de pelgrims een pelgrimsmenu gegeten en ons met de aanwezige pelgrims onderhouden. We gaan ook ter kerke en verbazen ons over de vele nieuwe en jonge paters bij de pelgrim mis. Maar het doet vooral Yvonne goed om de oude Don Jesús te zien al is hij natuurlijk nog wat ouder en brozer geworden maar goed hij is er nog. Nadat de pelgrims te bedde zijn gegaan konden wij vanwege het warme zwoele weer buiten genieten van wijn en nootjes.

Vrijdag 6 juni

Na het opstaan, de een wat later dan de ander, gaan we ontbijten bij Paco in Casa Sabina. Om 11 uur voegt het voorgaande team van hospitaleros zich bij ons en arriveren ook Ben en Pauline. Het is warm en zonnig en we hebben er zin in. Informatie en rondleiding volgen. Voor de oudkomers bekend terrein, voor de twee nieuwkomers even wennen. Een heerlijke gezamenlijke lunch volgt dan in La Posada waarbij op plechtige wijze de officiële overdracht plaatsvindt en we allen de sleutels

ontvangen. Sjaak wenst ons namens zijn team een prettige samenwerking en heilzame periode toe en Rem bedankt voor de hartelijke ontvangst en wenst hen allen een goede terugreis.

Yvonne verdwijnt daarna in de kist en geassisteerd door Diana en Rem worden de vele pelgrims die alras binnenstromen op gepaste en gezwinde wijze voorzien van stempel en/of bednummer waarna deze snel en vermoeid verdwijnen naar bed en douche. Hans is dan al in de wasruimte. Ben en Pauline krijgen even de gelegenheid om rond te kijken en te wennen en gaan daarna ook aan de slag. Die dag hebben we een echte Schot met een brace om zijn knie die verwacht na een of twee dagen toch weer te kunnen lopen. Een Fransman met tendinitis lijkt minder gelukkig. Hij informeert naar bus en/of taxi naar Saint Jean Pied de Port. Later komen we erachter dat La Conda dagelijks naar Saint Jean rijdt, iets wat we niet wisten en maar hopen dat hij daar alsnog achter is gekomen want een taxi was voor hem te prijzig. Ook zien we vader, moeder en zoon van een jaar of 10 gezamenlijk op pelgrimage. 's Avonds gaat ook de oude herberg open voor 31 pelgrims die door Rem worden begeleid. Een warme dag die echter afgesloten wordt met een fikse regenbui.

Zaterdag 7 juni

Jacobus is een aantal Italiaanse fietsers welgezind geweest want die hebben 's avonds laat in de dependance overnacht die we waren vergeten af te sluiten. Een verzoek 's ochtends om alsnog voor de gelegenheid af te rekenen met enige pecunia wordt smalend van de hand gewezen en de heren rijden met spoed, schoon en uitgerust weg. Ach ja, van tweeën één of Jacobus heeft het zo gewild of hij straft ze alsnog onderweg met een lekke band.

De taken voor de schoonmaak zijn snel verdeeld en na het ontbijt gaat ieder aan de slag. We zijn met zijn zessen omdat nummer 7 op weg naar Roncesvalles niet goed is geworden en naar huis is teruggegaan. Die dag prachtig weer en waagt Pauline zich in de kist.

's Middags arriveert een groep van 32 Engelse fietsers (28 mannen en 4 vrouwen) onderweg van Gibraltar naar Londen voor een veertiendaagse sponsoring fietstocht voor 12 goede doelen. Hun doel is 300.000 pond op te halen en ze zijn al over de 250.000 dus ze hebben het volste vertrouwen dat dit gaat lukken omdat het geld dagelijks nog binnen blijkt te stromen. In Gibraltar zijn 45 Britten overgevlogen om hen uitgeleide te doen en volgende week zondag zullen ze door 2000 mensen binnengehaald worden. Die dag hebben ze er 160 km opzitten. De groep wordt begeleid door 6 motoren, een volkswagenbusje en een grote vrachtwagen met bagage, kooktoestel en eten. Onderweg koken ze nl. zelf indien toegestaan, en zoeken ze goedkoop onderdak om de onkosten zoveel mogelijk te drukken.

Vandaar dat ze bij ons zijn aangeland al hadden ze geen idee wat een pelgrimsherberg inhoudt en keken ze wel even raar wat betreft de huisregels waar ze zich overigens keurig aan hebben gehouden. Vanwege de volle herberg kregen ze nog gezelschap van 30 echte pelgrims.

Een jonge Mexicaanse vrouw is op de weg omlaag in het bos gestruikeld en komt al hinkend gedragen door man en hospitalero Ben binnen in de oude herberg. Haar enkel doet pijn en met pijnstillers is het haar op de een of andere wijze toch gelukt om de berg af te komen. We leggen haar op het bed voor noodgevallen bij de trap en voor toiletgang wordt ze naar beneden en boven gedragen door haar man. Het was natuurlijk handiger geweest als ze in de nieuwe herberg had kunnen slapen. Dit brengt ons op de gedachte dat het toch vreemd is dat er in de nieuwe herberg naar ons weten geen bed vrij wordt gehouden voor noodgevallen. Punt voor overleg. De Engelsen geven haar advies m.b.t. tot verzorging van haar enkel. Een dokter vindt ze zelf nog niet nodig.

Langs de weg stond een Koreaanse jongen die naar Saint Jean Pied de Port wilde liften. Het was al ongeveer 17.30 uur en veel verkeer kwam er niet meer in die richting langs. Yvonne en Rem zaten voor de oude herberg en zagen om 18.20 uur de bus La Conda stoppen. Een paar mensen stapten uit. Waarschijnlijk de bus naar Saint Jean Pied de Port dacht Yvonne. Ze schreeuwde naar de jongen en gebaarde dat hij naar de bus moest rennen. De bus wilde al wegrijden maar deed de deur open voor de jongen. Hij kon mee. Vanuit de bus stak hij zijn duim omhoog.

Zondag 8 juni

De eerste fietsers vertrekken vroeg. De Fransman, bokser en taxichauffeur in Parijs, die met de taxi naar Saint Jean Pied de Port wilde omdat hij niet meer kon lopen, blijkt rustig en zonder vragen de herberg te verlaten. Hoogtepunt voor de hospitaleros is de cava met taart rond koffietijd; de traktatie van Rem, omdat hij in de postcodeloterij € 19.000 heeft gewonnen. Voor Diana zijn de foto's met de paters een extra hoogtepunt. Daarnaast kan Diana het niet laten Pauline, die haar taak als penningmeester uiterst serieus neemt, te fotograferen.

De Engelsen hadden hun I-phone uit de oplader van de oude herberg vergeten mee te nemen; ze waren zo verbaasd dat ze al om 08.00 uur de herberg moesten verlaten. Een van de organisatoren kwam de telefoon ophalen, niet begrijpend dat hij bij de oude herberg voor een gesloten deur kwam. Rem was druk aan de schoonmaak daar. We kregen een enorme stroom bezoekers (pelgrims kan ik dit toch niet noemen?) voor een tampon, een Spaanse pelgrim op blote voeten, een Duitser die voor kamperen heeft betaald maar toch liever op de bank slaapt, ook tijdens het onweer! Een Texaanse met schitterende bloemen op haar schoenen: ..

Een dochter die zich enorme zorgen maakt over haar vader; ze waren om 06.45 uur uit Saint Jean Pied de Port vertrokken en na 20.00 uur was hij nog niet gearriveerd. De dochter had van diverse pelgrims de bevestiging gekregen dat ze haar vader hadden gezien. Haar vader (60) wil geen telefoon. Te modern. Uiteindelijk is ook hij aangekomen. En dan nog de Fransman die laat aankwam, het mooiste bed kreeg en waarvoor Diana rond 22.00 uur zijn wasgoed ophaalt zodat Ben en Hans de volgende ochtend, rond 06.00 uur zijn was kunnen doen. Hij lijkt dit de gewoonste zaak van de wereld te vinden.

Waar Pauline zich enorm over verbaast is het schitterende weer. Wat een feest! Toen wij in juni 2011 over de Pyreneeën trokken, liepen wij steeds in de wolken. Het is iedere dag genieten van het schitterende zicht. De Koreaanse jongen van de vorige dag komt naar de oude herberg om Yvonne te bedanken voor de tip van de dag daarvoor. Ze krijgt zelfs een omhelzing.

Maandag 9 juni

Een groep van 61 personen heeft zich gemeld voor de oude herberg. Uiteindelijk zijn het 58 jongeren, de tweede klas van een vervolgoopleiding, uit Sens, die in 3 dagen naar Puente la Reina zullen lopen. Desondanks blijft het rustig.

Te vroeg gejuicht over het weer: om 17.30 uur barst het onweer los. Ook wat de pelgrims betreft. Met de bus van 19.15 uur komen ruim 70 personen. Een Ier komt doodvermoeid aan. Eerst vraagt hij alleen om een douche en vertrekt weer, daarna komt hij terug voor een bed. Te moe om zijn naam en de rest van het formulier in te vullen. Rem brengt hem met de lift naar de derde verdieping. Twee Spaanse vrouwen zijn uiterst ontevreden over ons omdat we geen Spaans spreken, noch Baskisch; ze willen hun schoenen mee naar boven nemen. Eindeloos heen en weer gepraat. Ze willen slippers, maar zonder scheiding tussen de tenen enz. Ze willen de politie bellen, totdat we zo boos worden dat we ze uit de herberg sturen. De dames blijken eieren voor hun geld te kiezen en vertrekken met stille trom naar boven. Tijdens de nazit van de hospitaleros op de eerste gaat de bel. Drie Italianen, die Yvonne meeneemt naar de overloop.

Dinsdag 10 juni

Vanmorgen zitten we in de wolken, letterlijk. Rem is tevreden over de 58 Franse jongeren in Itzandegia. De leraren hebben de wind eronder. Om 06.00 uur worden ze met muziek gewekt en om 07.00 uur zijn ze vertrokken. Ook het uittrekken van de schoenen leverde geen enkel probleem op. Volgend jaar mogen ze weer komen van Rem, hij heeft dit ook doorgegeven aan Marisol.

We voelen ons vreemd: zowel de derde verdieping als Itzandegia gaan niet open. 4 hospitaleros kunnen nu wel naar de pelgrismis. Die was indrukwekkend. Met pelgrims die collecteren en het evangelie voorlezen, een man uit Hawaï, een Braziliaanse gitaarspeler die zingt tijdens de communie en na de mis een rondleiding door de prior Juan Carlos.

Woensdag 11 juni

Ben trakteerde ons bij het ontbijt op gebakken eitjes. Lekker! Diana heeft de ontbijtkast op orde gebracht, Rem en Hans de douches geboend in Itzandegia, Pauline heeft met een plastic handschoen aan onder meer plastic en peuken van de binnenplaats opgeruimd; zo een mooie plek met die rommel irriteerde haar.

De hospitaleros gaan na de koffie op pad naar Burguete om te wandelen, het een en ander in te kopen en een koffie te drinken bij het café naast de kerk. Erg gezellig. Aanvankelijk leek het weer een rustige dag te worden, maar tot en met de derde etage is de herberg uiteindelijk vol. In overleg met Patxi mogen pelgrims op de overloop ondergebracht worden. Spannend of het gaat lukken Itzandegia leeg te houden. Ook hebben we diverse kampeerders. Twee Duitsers, vader en zoon, kwamen zo vermoeid aan na 19.30 uur, dat Pauline haar portie van de traktatie van Patxi, afkomstig van de lekkerste bakker van Pamplona, aan hen heeft aangeboden. Dat leverde een glimlach op. Bij navraag blijkt pa, van normaal postuur, 15 kilo op zijn rug te dragen. Pa is geadviseerd een aantal kilo's naar huis te sturen.

Een jonge Nederlandse pelgrim, tussen 19 en 22, uit Rotterdam, kwam bij een van de hospitaleros enthousiast vertellen over de pelgrismis die was aanbevolen bij inschrijving. Ontroerend!

De computer is zo traag dat dit Pauline die 's avonds de stand der zaken tracht te noteren tot wanhoop brengt.

Donderdag 12 juni

Een pelgrim heeft zijn carnavalshoed in de kleuren van Brazilië achtergelaten. Die wordt natuurlijk meteen geconfisqueerd door de hospitaleros om de feestvreugde die natuurlijk rondom het Wereldkampioenschap voetballen zal gaan losbarsten te vergroten.

Hans en Rem hangen het schema van het voetballen beneden op. Ze benaderen Marisol met het plan om voetballiefhebbers in Itzandegia te herbergen zodat die zonder overlast voor de anderen het voetbalgebeuren tot na 22.00 uur kunnen bekijken, maar dat gaat Marisol te ver.

Die dag om onbegrijpelijke redenen is het een ware explosie van pelgrims die een was in de machine willen. Het weer is droog en zonnig. In La Posada

worden we omdat we daar voor de laatste keer eten verblijd met allerlei tapas als voorgerecht. Pilar wordt door Rem toegesproken en bedankt voor de smakelijke maaltijden en verblijd met een enveloppe met inhoud voor het personeel.

Itzandegia hoeft die avond niet open, dus Rem heeft weer een rustige nacht. Samen met Hans poetst hij de tegels in de douches van Itzandegia zodat die er weer glimmend uitzien.

In het voorportaal bij de oficina hangen twee heren rond. Hans waarschuwt Yvonne ze in de gaten te houden. Het blijken twee priesterleerlingen te zijn, een uit Indonesië, de ander uit Tanzania. Ze willen wel eens zien hoe dat gaat met de pelgrims.

Diana inspecteert de inventaris van de EHBO en constateert dat daar wel het nodige vervangen en aangevuld moet worden.

Rem en Hans versieren de ingang met allerlei voetbalvlaggetjes en verwelkomen de pelgrims met hoeden (de Braziliaanse die we gevonden hebben en de Nederlandse die Hans heeft meegebracht).

In optocht gaan ze die avond met 15 pelgrims naar Casa Sabina om de voetbalwedstrijd te zien die pas om 22.00 uur begint. Een aantal pelgrims vindt het na de eerste helft wel genoeg en zoekt onder begeleiding van Rem hun bed op. De laatste pelgrim belt nog om 0.45 uur aan en heeft een aardige slok op. Hans laat hem binnen.

Vrijdag 13 juni

Gerard belt vanwege de computer problemen. Hij zal er wat aan gaan doen. We hopen dat het helpt maar kunnen daarna Google Chrome niet meer vinden. Het blijft behelpen. 's Ochtends en 's middags werkt de computer sneller dan 's avonds. Kennelijk zit dat in zijn arbeidscontract.

Vanaf vandaag rijdt de bus La Conda zelfs 2x per dag vanuit Pamplona (arriveert dagelijks ongeveer 15.20 uur en 18.20 uur in Roncesvalles en gaat door naar Saint Jean Pied de Port en er is ook een bus vanuit Saint Jean Pied de Port gesignaleerd die om 12.20 uur in Roncesvalles stopte op weg naar Pamplona.

Die dag dreigt vanuit Frankrijk nevel en regen maar de bergen houden het kennelijk tegen en we houden het droog.

Die dag hebben we een man met een ezel, een man met een hond en een meisje met een vogel. De vogel heeft die nacht in het schoenenpaviljoen doorgebracht. Een sleutel van een locker is in het slot zelf afgebroken. Diezelfde dag wordt dat nog gerepareerd. We eten die dag bij Casa Sabina en in tegenstelling tot andere jaren krijgen we hier ook een vast menu voorgeschoteld. De bediening is zo snel dat we allemaal ruimschoots de tijd krijgen om zelfs de koffie/thee na afloop tot ons te nemen.

De twee priesterleerlingen zijn er weer en helpen ijverig mee om de pelgrims hun briefjes goed te laten invullen. Twee Roemenen (jongen en meisje) slapen buiten tegen de muur aan, in hun slaapzakken. Ze hebben geen tent en vertrouwen op Jacobus dat het droog mag blijven die nacht. Ze zullen om 04.00 uur vertrekken om de hitte voor te blijven. Sommige pelgrims vragen verbaasd of de herberg al zo vol is dat er buiten geslapen moet worden. Een Nederlandse pelgrim laten we Itzandegia zien. Ze had hier zoveel over gehoord en gehoopt dat ze daar zou kunnen slapen. Ze is dolgelukkig met het aanbod om een kijkje te nemen. Een Spaanse pelgrim is woedend dat hij tussen 22.00 en 06.00 uur niet in de keuken en schoenenhok kan komen. Rem en Hans zijn met een aantal pelgrims naar de voetbalwedstrijd Spanje-Holland die tot verdriet van de Spanjaarden en tot grote vreugde van de Nederlanders eindigt in 1-5.

Zaterdag 14 juni

Marisol heeft een vrij weekend en haar taak wordt overgenomen door Ander. Vandaag is het koeler en de bergen zitten in de wolken. Het blijft echter droog en de zon laat zich geregeld zien.

Ben en Pauline vertrekken na de schoonmaak met de bus naar Pamplona voor een dagje uit.

Het is die dag rustig. De derde verdieping gaat wel open. De eerste Japanners, (althans voor Yvonne) arriveren. Een levendig gesprek volgt over de tempelroute op Shikoku die een Japanner vorig jaar gelopen heeft en die Yvonne in het najaar hoopt te gaan lopen.

's Avonds om 19.00 uur wordt er een concert gegeven in de kerk door een viertal zang/muziekgezelschappen die liederen in het Spaans, Catalaans en Baskisch zingen begeleid door viool, trompet, bas etc. De vrouwelijke hospitaleras genieten hiervan terwijl de heren op de tent passen. Om 21.00 uur verdwijnen de heren, Ben uitgezonderd die geen voetbalfanaat is, wederom naar het café.

Zondag 15 juni

Een koele dag. Drie Amerikanen spreiden hun plastic over de net verwisselde en schone lakens uit. Als gezegd wordt dat dat natuurlijk wel mag maar dat de lakens net gewassen zijn blijkt het plastic 's avonds verdwenen te zijn. In de hoogmis wordt een 50 jarig huwelijk gevierd.

Een stel met een hond, een van hen in de tent, de ander in de herberg. De hond kan beslist niet tegen alleen zijn. De vrouw boos dat ze niet samen met de hond het waslokaal binnen mag.

De oude herberg hoeft vanavond niet open. Rem en Hans kunnen weer naar het voetballen.

Maandag 16 juni

Wederom een koele dag, maar ondanks dreigende wolken blijft het droog.

Bij de rondleiding van het museum wordt verteld dat bij het klooster de jongere priesters(leerlingen) het over het algemeen twee zomers uithouden maar slechts een winter, daarna vertrekken ze weer. Busladingen toeristen met pelgrimspaspoort die allemaal een stempel willen. Ook een Amerikaanse groep fietsers die een pelgrimspaspoort en stempel willen. Een stel pelgrims denkt dat ze met zijn tweeën in een bed moeten. Is de herberg dan al zo vol? Misverstand: 20 euro voor twee bedden. Een aantal pelgrims denkt dat ze een kamer kunnen krijgen. Eind van de middag krijgen Ben en Pauline bezoek van hun familie, evenals Hans. Ben zijn zwager lost een probleem met een wasmachine op en ontvangt de jackpot aan muntjes die eruit rollen. Er is wat wateroverlast. Met Rem naar het voetballen om 18.00 uur bewaken Diana en Yvonne samen met Marisol een uurtje het fort. Die avond is de herberg precies helemaal vol. Er hoeft niemand naar de overloop of naar de oude herberg.

Dinsdag 17 juni

Zonnig weer. We drinken koffie samen met de broer en schoonzus van Pauline en Ben.

Dit is de dag voor de groepen. Een groep scholieren uit Valencia die op de fiets naar Santiago gaan. Alles is onder controle bij de leerkrachten.

Bij de hospitaleros zoals gewoonlijk een verschil tussen de rekkelijken en de preciezen. Dankzij de ruimte die deze herberg geeft levert dit geen echte strijd op.

Wat sommigen irriteert is dat er een aantal pelgrims zijn die hun kleren wassen in de wastafels. Anderen vinden dat dit bij het pelgrimsleven hoort. Zoals een van ons zegt: het moet geen strijd worden tussen hospitaleros en pelgrims. Het aantal stempelaars groeit. Je kunt merken dat er in onze groep commerciële werkers zitten want zij vinden het een sport om zoveel mogelijk donativo te vergaren. Die avond gaat de oude herberg open en bewaakt Ben samen met Paulien het fort.

Woensdag 18 juni

Yvonne vertrekt na de schoonmaak voor een lange wandeling. Onderweg ontmoet ze veel Amerikaanse pelgrims. Een van hen is hospitalero in Rome geweest. Marisol bericht dat er zoveel pelgrims arriveren met de bus dat de oude herberg open zal moeten gaan. Dit tot grote schrik van Hans die de voetbalwedstrijd van die avond (Holland-Australië) aan zijn neus voorbij ziet gaan omdat hij dan de oude herberg zal moeten beheren. Het blijkt een geintje. Hans kan de wedstrijd zien en de oude herberg gaat die avond niet open. Yvonne en Diana hadden de troonsafstand van Juan Carlos op de tv. willen zien. Echter in de beschikbare tv's in de cafés of hotels gaat het voetballen voor. Holland wint de voetbalwedstrijd tegen Australië tot grote vreugde van Rem en Hans. De belangstelling onder de pelgrims is echter gering.

Het ophangen van de was over de tralies van de ramen met uitkijk op de plaza vinden Rem en Hans niet kunnen. De was ophangen in de droogruimte of buiten aan de waslijnen. In ploegen van twee eten we die avond in hotel Roncesvalles: de sfeer en het eten is er fantastisch.

Donderdag 19 juni

Het einde van ons verblijf in Roncesvalles nadert en we maken met elkaar de balans op. We vragen ons af hoe het nu zou gaan met:

- het 17jarige Amerikaanse meisje dat helemaal alleen en slecht voorbereid op pad is
- de moeder met haar 7 jarige zoon die samen de berg over kwamen, op weg naar Finisterre
- de eerste Griek die bij ons binnenwandelde en op weg is met zijn Amerikaanse professor
- de Braziliaan die zo prachtig gitaar speelde en zong in de kerk
- al die pelgrims die met dieren op pad gaan, ezels, kanaries met kooi en al, honden
- de pelgrim uit Hawaï die Aloa riep voordat hij zijn stukje voorlas in de kerk
- die 58 Franse jongeren die bij Rem in de oude herberg hebben gelogeerd
- al die pelgrims die we verzorgd hebben met blaren prikken, ijspakkingen, aandacht en een glas water
- de pelgrims die 's avonds laat nog met elektronica in de weer zijn en niet van ophouden willen weten
- de Rus die zijn schoenen terug vond in ons schoenhok, bleken gestolen in St. Jean Pied de Port (Russische merktekens in de schoenen)
- de jongeman met rastakapsel die de volgende ochtend bij Rem meldde dat zijn schoenen weg waren, vervolgens zijn schouders ophaalde, sandalen uit zijn rugzak haalde en vertrok.
- al die pelgrims die van prior Juan Carlos en zijn team de zegen hebben gekregen en nu vol verwachting de Camino lopen
- de zwervende Franse pelgrim die met zijn zelf in elkaar geknutselde karretje met groot plastic zeil door ons is uitgezwaaid
- de broodmagere non die met haar habijt vol gaten voornamelijk te vinden was in de kerk
- de pelgrim uit Schotland die zijn rugzak binnenstebuiten keerde voor zijn bednummer, hij zat erop.
- het jonge echtpaar uit Canada met baby van 14 maanden op de rug
- die Amerikaanse vrouw, 43 jaar jong, 12 jaar geleden hartaanval overleefd, verdwaald bij de afdaling, we brachten haar naar bed, binnen 5 minuten stond ze buiten te roken.
- de pelgrim die met een reuzenkoffer op pad is, deze vergat mee te nemen en pas de volgende dag door vervoerder liet ophalen.

Het ontroert ons dat we deel mogen zijn van hun Camino. En volgend jaar staan we weer klaar om deze fantastische klus te herhalen.

Wist u dat:

Rem een prijs heeft gewonnen in de postcode loterij en ons heeft uitgenodigd om met hem en zijn familie feest te gaan vieren op Curaçao!!!?

Hans-uit-Twente ons heeft uitgenodigd om zijn verjaardag met hem in Almelo te vieren, natuurlijk ook voor een goed evaluatie gesprek. Wat een gezellige actieve man die werkelijk alles aanpakt, van blaren doorprikken, reparaties aan lockers en sanitair en graag een uitstortgootsteen op de 3e etage wil.

Pauline een pietje precies is en de kas bij haar in goede handen was, alles klopte tot op de laatste cent. Ze stoorde zich aan al die peuken en ander ongeregeld op de binnenplaats en heeft diverse uurtjes besteed om alles op te ruimen, wel met handschoenen aan natuurlijk.

Yvonne 's morgens vroeg al voor het ontbijt een deel van het werk op de 2e etage afhad, pelgrims of geen pelgrims? Ze ging daarna wandelen in de omgeving en kent inmiddels ieder pad.

Ben eerst wat onwennig keek hoe alles liep, maar al snel de draad oppakte en met een glas koele rode wijn na gedane arbeid voor een prettige evaluatie van zijn activiteiten zorgde.

Diana onze vertelster is, vele leuke verhalen op een hele prettige manier vertelt en ons verstand doet staan van de talen die ze spreekt en kennis van de Camino heeft, de pelgrims op een bijzonder prettige wijze welkom heet, waardoor zij zich hier direct thuis voelen.

Vandaag de 19e zit de klus er bijna op, nog een keer de pelgrims ontvangen en morgen de laatste hand aan de schoonmaakactiviteiten besteden. Wij hebben een heel mooie periode samen gehad en ieder zijn bijdrage op een meer dan voortreffelijke wijze uitgevoerd.

Bij deze wil ik dan ook mijn mede-teamleden, Pauline, Diana, Yvonne, Ben en Hans heel hartelijk bedanken en hoop dat ik ze in de toekomst weer mag tegenkomen bij het werk in Roncesvalles.

Rem

En Rem een oefening kreeg in het loslaten van controle. Voor dit examen is hij nog niet geheel geslaagd. Het liefst zou hij er bovenop zitten. Maar het volgen van belangrijke voetbalwedstrijden had gelukkig ook een prioriteit.

Verder vandaag de troonsinwijding van Felipe VI. Op de televisie te volgen bij Casa Sabina. Diana en Yvonne gaan het even bekijken. De proclamatie van Felipe is politieker getint dan bij ons. De oude koning Juan Carlos is er niet bij: hij wil alle aandacht voor zijn zoon. De koningin Sofia daarentegen wel. Zij raakt emotioneel onder de dankbetuigingen van haar zoon. De balkonscène is lief. Wat ook opvalt, is dat de twee kinderen overal bij zijn en ook op de receptie braaf een handje moeten geven aan alle congresleden en genodigden.

Onze opvolgers arriveren en worden in de overloop geïnstalleerd. Tot grote vreugde aan beider zijde wil Helmut de oude herberg die avond beheren. Er arriveren slechts 8 pelgrims maar de overloop is vol dus moeten ze daar wel slapen.

Vrijdag 20 juni

Diana is vroeg in de ochtend vertrokken. Helmut ontfermt zich over de oude herberg en de anderen zorgen ervoor dat alles schoon en proper is. Yvonne ontdekt op de tweede verdieping om 7.50 uur nog een Australische pelgrim die verscholen ligt in het hoekje dus bij de eerste controle door haar over het hoofd is gezien. Later blijkt dat Hans deze pelgrim om 7 uur ook al gewekt had. Hij had echter pijn in zijn rug. Ook wel te begrijpen want hij heeft een levensgrote zware rugzak die hij doodkalm inpakt. Om 8.10 uur uiteindelijk met schoenen en al de herberg uit.

Om 11 uur ontmoeten we de nieuwe ploeg en dragen we alles over. We wensen hen een plezierige periode. Dat hebben wij in ieder geval wel gehad.

Liedboek in kloosterbibliotheek

Periode 8: vrijdag 20 juni t/m vrijdag 4 juli 2014

Hospitaleros: Helmut Brouwer, Harry Rullmann, Lies Wooning, Joke Voskamp, Chris Strijbos, Dick Voskamp, Jacques Buurman

Aantal pelgrims: 2.897 (2013: 2.895)

Helmut, Harry, Lies, Joke, Chris, Dick, (Ander), Jacques

Vrijdag 20 juni

Na de overdracht van groep 7 aan onze groep beginnen we onze dienst om 14.00 uur. De ontvangst van pelgrims gaat direct soepel, 6 ervaren hospitaleros en nieuweling Jacques pakken snel de draad van vorig jaar weer op. Joke en Dick hebben het rustig in de wasserij, het is mooi weer, benauwd zelfs, en de meeste pelgrims doen zelf hun wasje.

Halfweg de middag meldt zich een Engelse jongen, rechterpols in oud gips. Met de fiets gevallen in Marrakesh, dus zijn plannen om de camino te fietsen konden niet doorgaan. Daarom nu te voet onderweg, eigenlijk op de terugweg vanaf Pamplona naar huis. Getraind als fietser en niet als wandelaar heeft hij behoorlijk last van blaren, maar het is een doorbijter.

Engelse pelgrim met gebroken pols

Kort daarna een moeder uit Zuid-Korea die met haar dochtertje van 9 jaar onderweg is naar Santiago de Compostela. Het meisje is gevallen op de afdaling en haar knie bloedt, ze wil alleen geholpen worden door haar moeder die verpleegster is. We zetten ze in de EHBO-ruimte in de schoenenkamer. Ook nog een vader aan de balie die met zijn jonge dochter onderweg is.

Moeder met dochter uit Korea

Eind van de middag ontvangen we een heel vriendelijk stel uit Columbia, dat ons een zakje echte Columbiaanse koffie aanbiedt.

Geleidelijk aan stroomt Aterpea vol, het is maar de vraag of Itzandegia open moet. We hebben net tegen elkaar gezegd dat het vandaag allemaal soepeltjes verloopt zonder problemen, als zich rond 19.30 uur een Duitse meldt bij Helmut in de bak; onder de bulten. Een aantal dagen geleden opgelopen op de route van Le Puy-en-Velay naar Saint-Jean-Pied-de-Port. We gaan “verse” kledingstukken voor haar verzamelen en nemen haar mee naar de oude herberg. Daar mag ze al haar kleding uittrekken, die samen met alles uit haar rugzak in een vuilniszak verdwijnt. Joke gaat dat op hoge temperatuur wassen, de rugzak wordt tot in alle hoekjes ingespoten met een bedwantsen dodend middel. De vrouw gaat douchen en in de schone herbergkleren

Colombiaans echtpaar kan ze gaan slapen in de oude herberg. Morgen krijgt ze haar eigen spullen weer fris terug, en zal de matras waarop ze geslapen heeft een uitgebreide behandeling krijgen met de spuitbus. Zo, dat was de aftrap.

Zaterdag 21 juni

Helmut en Jacques zwaaien de pelgrims in Itzandegia uit, Chris en Joke doen dat in Aterpea. De dag is om 5 uur begonnen met een onweersbui, maar rond 6 uur oogt het open en half zonnig, mooi wandelweer. Onder de vertrekkende pelgrims in Aterpea bevinden zich 2 Amerikaanse meiden, die spontaan een samenzang inzetten. Een prachtige voorstelling om veel pelgrims niet beginnen.

Helmut en Jacques genieten met hun pelgrims van een Zwitser, die om 7 uur zijn ramshoorn door het berglandschap laat klinken.

Vrijdag hebben we geen enkele Nederlander ontvangen, maar zaterdagmiddag is daar de eerste: een Nederlandse jongedame die een GR volgt dwars door de Pyreneeën van oost naar west. Voor sommige stukken heeft ze zelfs klimijzers nodig, ze komt over veel hoge toppen en blijft meestal in de bergen overnachten. Voor komende nacht heeft ze echter het advies gekregen onze herberg op te zoeken in verband met verwacht onweer. Er meldt zich een Spanjaard met een grote kartonnen doos: zijn spiksplinternieuwe fiets! Of hij gereedschap mag lenen om die op de binnenplaats in elkaar te zetten. Na een uurtje sleutelen kan het karton opgeruimd worden en de fiets in de garage gestald worden. Verder is het rustig, nog steeds zonnig en erg warm, veel vermoeide en dorstige pelgrims.

Marisol is net vertrokken als zich een Poolse vrouw meldt. Ze spreekt alleen Pools, met handen en voeten legt ze uit dat ze haar man al 3 uur geleden voor het laatst gezien heeft op de berg, haar broer komt even daarna binnen. Ze spreken alleen Pools, hebben geen mobieltjes. De ongerustheid neemt toe, Helmut gaat de hulpdiensten bellen. Kort daarna komt de bombero en de broer gaat mee in de jeep de berg op. Uiteindelijk valt het allemaal mee, 2 uur later hebben ze de man gevonden, doodmoe, niet gewond, alleen wat geblesseerd aan de hiel. In Itzandegia worden ze weer met elkaar herenigd.

Ondertussen heeft een Japanse in gebrekkig Engels gevraagd of het goed is dat ze van 21.00 tot 22.00 uur mogen zingen onder begeleiding van een gitaar. Omdat het nog steeds zwoel weer is besluiten we dit toe te staan op de Plaza de los Infantes. Kort na negenen komt er een Amerikaan met een gitaar, die samen met 2 anderen begint te spelen en zingen. Steeds meer pelgrims komen ervan genieten, zelfs de bewoners boven de Plaza komen uit het raam hangen om wat mee te krijgen. Ook schuiven andere pelgrims bij die verzoeknummers hebben, gaan meezingen, de lyrics worden met een mobieltje op internet erbij gezocht. Een geweldige sfeervolle avond, we besluiten de sluitingstijd een kwartier op te rekken. Mooi om te zien hoe daarna iedereen gedisciplineerd zachtjes zijn/haar plek naar de slaapplek zoekt. Om kwart voor elf barst een onweer los, maar dan is het al stil op de slaapzalen.

Zondag 22 juni

Als we deze ochtend beneden komen om de pelgrims te wekken en uit te zwaaien blijkt het schakelpaneel om alle verlichting aan te zetten niet te werken. In de kast links ernaast vinden we een groter schakelbord, een aardlekschakelaar blijkt ten gevolge van het onweer uitgeslagen te zijn. We hadden dat kunnen vermoeden, want ook in de hospitaalroekuken op de 1e verdieping viel zaterdagavond de elektriciteit van de PC, koelkast etc. uit. Even zoeken hoe we de glazen deur van het grotere schakelpaneel open krijgen, de aardlekschakelaar weer omhoog en voilà: alles doet het weer.

Een Amerikaans meisje op de fiets meldt zich eigenlijk ziek bij ons, ze zou desnoods nog een dag hier kunnen blijven, maar besluit toch naar Pamplona te vertrekken. Ze heeft daar meer mogelijkheden op een farmacia of eventueel een arts.

Vandaag is Casa Sabina dicht, we eten in het restaurant van het hotel. Voor die tijd hebben we al informatie gevraagd bij de toeristeninformatie, het blijkt dat er nu dagelijks 3 bussen van Pamplona via Roncesvalles naar Saint-Jean-Pied-de-Port rijden. De bus stopt om 10.50, 15.20 en 18.20 uur in Roncesvalles. Deze bus zal extra zijn boven de normale "pelgrimsbus", die elke avond mensen uit Pamplona aflevert in Roncesvalles en 's-morgens om 9.20 uur weer terug naar Pamplona rijdt. Op zondag rijdt deze bus overigens niet, dus we verwachten dat het vandaag wat rustiger zal zijn. Weer mooi weer vandaag, zon met wat bewolking, maar nog geen dreiging van een regens- of onweersbui.

Opmerkelijke pelgrims:

Vader en dochter uit Spanje

Oma met kleinkind

Op 27 juni hebben de hospitaleros een opmerkelijke uitnodiging gekregen van prior Don Juan Carlos om de bibliotheek van het klooster te komen bezoeken. We werden ontvangen met tarte de Tuna en wijn ter ere van zijn verjaardag. De Don nam ons daarna mee naar de bibliotheek waar we ook Don Emilio ontmoetten. Deze Don is een krasse knar maar zijn geheugen werkt nog prima. Zo kregen we o.a. het origineel te zien van de pauselijke bul van Urbanus de 8ste. In 1080 kreeg de orde het privilege dat ze als zelfstandige orde verder mocht gaan en dat bevestigde deze bul. In de bibliotheek liggen nog diverse stukken uit vroegere tijden. Stukken uit de 13e eeuw op huid geschreven, oude teksten overgeschreven met de vertaling ernaast, voorwaar een monnikenwerk. We mochten ook in de privé bibliotheek van Don Emilio een kijkje nemen. Hij had nog oude drukken van Don Quichotte. We mochten geen boeken lenen voor thuis, dat was dan wel weer jammer.

Detail van bul van Adrianus

Enkele bijzonderheden van de afgelopen dagen.

Bijzondere pelgrims

Je hebt welvarende en minder welvarende pelgrims, van beiden hebben we enkele voorbeelden aan de balie gekregen. Een Nieuw-Zeelander met 2 jonge kinderen, vooral het meisje gedraagt zich als nogal verwend. Zij roept en pa trekt de portemonnee. We leggen ze met zijn drieën bij elkaar in een couchette. Dan komt hij terug om 3 slaapzakken te kopen en tikt € 135 af, betalend met een biljet van € 500. Zien wij Hollanders ook eens hoe een dergelijk biljet eruit ziet. Even later weer aan de balie, hij wil het 4^e bed in de couchette ook “kopen”. Marisol is duidelijk, no! Kort daarna weer beneden, ze gaan slapen in het hotel, hij wil het geld voor de bedden terug. Omdat ze al gedoucht hebben betaalt Marisol hem € 20 terug, zwaar over de rooie vertrekken ze richting hotel.

Op 30 juni krijgen we 4 mannen aan de balie, die eerst een tijd “rondgehangen” hebben bij de oude herberg. Ze vallen op door hun lange witte habijten en hun baardgroei, ze lijken eerder moslims dan christelijke pelgrims. Omdat ze geen geld hebben willen ze graag in een tent op onze camping slapen, maar zelf hebben ze geen tent. Wij ook niet. Dan vragen ze of ze op hun matjes in de hal mogen liggen; nee, dat kunnen we op grond van de geldende huisregels niet toestaan. Dan besluiten ze de nacht door te brengen onder de blote hemel. Bij navraag blijken ze Frans onderdaan te zijn, hoewel zeker één van hen aangeeft geboren te zijn in Jemen. Ze zijn aanhanger van een of andere religieuze groepering die het beste van islam, katholicisme en Jodendom probeert te combineren. Ze uiten zich heel aardig, namens Allah worden we vriendelijk bedankt, hoewel ze de volgende ochtend meedelen dat we hen wel een gratis slaappleats hadden moeten geven.

In de hospitalerokeuken op de 1^e verdieping hebben we nauwelijks heet water. Op 23 juni blijkt helaas ook het warme water van de douches op de 3e verdieping niet te werken. De pelgrims van de 3e etage zullen naar de douches op de 2e moeten. Pablo wordt ingeschakeld, pas de volgende dag wordt dit probleem opgelost.

Het weer is ons hospitaleros gunstig gezind; op één dag na kunnen we elke dag op het terras bij Paco zitten, regelmatig zelfs onder de luifel omdat de zon te heet is. De pelgrims treffen het minder; eind van de middag betreft het vaak, valt er regen en onweert het. Gelukkig zijn dan al veel pelgrims binnen. In verband met de blikseminslagen waarschuwt Marisol ons om ook de schakelkast in de wasruimte, achter het gordijn, te controleren. In deze schakelkast zitten de aardlekschakelaars voor de koel- en vrieskast in de kelder, de voorraadruimte achter de stilteruimtes.

Op 23 juni komt er een bus Poolse “toeristen”, die Marisol in Itzandegia heeft gepland. Het is een groep gelovigen met in hun midden een sakkerdotte; hij geeft aan geen moeite te hebben met 2 stapelbedden tegen elkaar, als er naast hem maar geen vrouw komt te liggen.

Hulp uit het klooster

24 juni is tot nu toe ons dieptepunt, slechts 127 pelgrims. Zelfs de 3^e etage hoeft dus niet open. Voor 7 hospitaleros is het deze periode eigenlijk te rustig. Bovendien krijgen we onverwachts “hulp” uit het klooster. Daar werken tijdelijk een Afrikaan en 2 Indonesiërs, die hier een stageperiode doorbrengen. Onderdeel van die stage is kennelijk ook het ontvangen van pelgrims. Ze voegen zich bij ons in de hal, vertellen pelgrims dat ze hun mochila moeten afdoen en hun botas in de schoenenruimte, formuleertje invullen etc. Op 30 juni maken we dankbaar gebruik van hun inzet en gaan met een paar voetbal kijken in Casa Sabina. De Indonesiërs noemen we Blue Diamonds, omdat ze daar wel wat van weg hebben. We leggen ze uit wie de Blue Diamonds zijn en zingen een stukje Ramona voor ze. Op 30 juni stelt prior Don Juan Carlos weer 2 nieuwe stagiaires voor en vertelt dat die de komende weken gaan meedraaien. Onze opvolgers zullen het gaan meemaken.

Het eten

Donderdag 26 juni eten we voor het laatst in Casa Sabina. Eerlijk gezegd zijn we daar niet rouwig om, de afgelopen dagen is de kwaliteit van het gebodene sterk afgenomen en eigenlijk onder de maat. Bovendien is er elke middag weer een probleem omdat er drie niet-vleeseters zijn, waarmee geen rekening is gehouden. Inmiddels hebben we 5 middagmalen gehad in La Posada en we vinden dat ronduit geweldig. Voor- en/of hoofdgerecht met veel groenten, veel variatie, ruime hoeveelheden, en een lijst met 11 postres waaruit we kunnen kiezen. De werkgroep moet maar snel in conclaaf gaan met Paco, want we krijgen nu de neiging om aan pelgrims onze voorkeur voor La Posada uit te spreken. Leuke bijkomstigheid van La Posada is, dat er in de bar een grote foto hangt van Martin Sheen met eigenaresse Pilar.

De bezetting

Vorig jaar waren we hier van 10 t/m 24 mei en was het ondanks het barre weer veel drukker dan nu, slechts één dag geen pelgrims in Itzandegia. Nu is Itzandegia al 4 dagen leeg gebleven, de 3e verdieping zelfs een keer leeg en soms matig bezet. Het is dat er soms groepen gereserveerd hebben (jeugd) die Marisol dan in Itzandegia boekt. Op 27 juni hebben we een “topdag” met 262 pelgrims.

Overige vragen van en problemen door pelgrims

Pas deze periode komen we erachter dat de free wifi verbinding het beste werkt in de eetzaal van de keuken, omdat daar de router hangt. Ook worden telefoonkaartjes verkocht, Marisol bewaart ze in het laatje bij het geldkistje.

Een Koreaans meisje is haar lockersleutel verloren. Met de moedersleutel opengemaakt, ze vraagt wat de penalty is. Niets zeg ik, maar besluit dit de volgende ochtend te checken bij Marisol. Inderdaad, voor een verloren sleutel rekenen we geen kosten. Overigens kwam ze een paar uur later terug, sleutel weer gevonden.

We vinden onder een kussen een E-reader, de Spaanse eigenaar komt enkele uren later hiervoor terug. Een Koreaanse jongen komt begin van de middag bij ons aan en heeft zijn fototoestel in de herberg van Saint-Jean-Pied-de-Port laten liggen. Hij belt ze, ze willen dat hij hem zelf op komt halen. Om 15 uur met de bus naar Frankrijk, en om 19 uur is hij weer hier terug.

Van een Nederlandse jongen vinden we bij het beddenlakens vervangen zijn paspoort. Hij was hier al 2 dagen geleden, maar heeft nog geen contact opgenomen. We bellen de gemeente van zijn woonplaats, maar zij kunnen ons niet verder helpen. Als we tegen Marisol zeggen dat we het paspoort willen opsturen naar de huiskamer in Santiago zegt ze, dat zij het paspoort zal afgeven aan de Guardia Civil, die gaat proberen deze pelgrim op de camino op te sporen. Een dergelijke gang van zaken kun je je in Nederland niet voorstellen.

Op 26 juni hebben we voor de 2^e keer een dame met bedwantsen, en op 1 juli de 3^e. De procedure is inmiddels bekend, ook het 3^e slachtoffer heeft het al eens meegemaakt en is blij dat wij ze wel helpen. Twee dames hebben ze waarschijnlijk opgelopen in Aroue en Orisson.

Uitzwaaien

Bijna elke morgen gaan de Cd's aan om de pelgrims te wekken, vaak de muziek van Simone Ahwina. Bijzonder is het dan ook als Simone zelf onze gast wordt, en zichzelf 's-morgens wakker zingt. Terwijl zij in de keuken zit te eten, begint een groep Amerikaanse priesters in opleiding in de hal te zingen. Onder begeleiding van een soort minigitaar wordt de pelgrims een hart onder de riem gestoken voor de tocht de regen in, die gestaag valt. De poncho's vliegen als warme broodjes over de balie. We draaien deze dag 45 kratjes was.

Algemeen

Evenals vorig jaar hebben wij ook dit seizoen weer gefunctioneerd als een hecht team, zelfs het schoonmaken van het sanitair hebben wij onderling omgeslagen!

Wij hebben veel plezier gehad in een prachtige omgeving met de Spaanse zon, de paarden, schapen en de roofvogels die te zien waren vanaf het terras van Hotel Sabina.

De voetbaluitslagen werden tijdens het WK door Harry bijgehouden in de hal op een poster en regelmatig gespot door alle pelgrims.

De sfeer was prima zowel in het klooster als de oude herberg; weer een mooie ervaring erbij zowel voor ons als voor alle bezoekers!

Periode 9: vrijdag 4 juli t/m vrijdag 18 juli 2014

Hospitaleros: Inge Egmond, Gerard van der Werf, Irma Gommers, Hans Olthof, Piet van Vonderen, Wil Matti

Aantal pelgrims: 2.903 (2013: 2.745)

(Marisol), (Patxi), Inge, Gerard, Irma, Hans, Piet, Wil

Vrijdag 4 juli

Om 12 uur is iedereen weer aangekomen ondanks de vele stremmingen vanwege het hoge water en vele rotsen en bomen op de weg. Het is heel slecht weer geweest met als gevolg vele overstromingen. Wij beginnen deze periode met de aankomst van natte pelgrims. De oude herberg is gereserveerd voor 110 wielrenners van diverse nationaliteiten, die een tocht doen van kust tot kust. Dit betekent dat we moesten uitwijken naar de campamento waar we 80 pelgrims onderbrachten.

Zaterdag 5 juli

Het is om 6 uur nog zeer rustig, maar enkele pelgrims beneden. Om 8 uur is de "Grand Départ" van 300 wielrenners van achter de oude herberg met alle toeters en bellen.

Na de schoonmaak van de nieuwe herberg gaan we voor de koffie de oude herberg schoonmaken. Hier treffen we een vuile boel aan. In de douches liggen grote drollen en een laag modder zelfs tegen de muren omhoog. Piet en Wil hebben, na eerst de poep te hebben verwijderd, alles met de slang schoon gespoten. Al met al was het laat deze morgen.

Er kwam ook een fietspelgrim waar Wil mee sprak. Altijd onderweg met zijn fiets, door heel Europa. Zijn fiets met bagage is zijn "Casa" (huis), hij was al ruim in de zestig. Als pelgrim onderweg was zijn opdracht en dat bleef hij doen totdat zijn opdracht is voltooid.

Tegen 22 uur zat er nog een jongen van 13 op zijn vader te wachten die nog steeds niet was aangekomen. Zullen we de bomberos bellen? En ja hoor, we stonden nog te overleggen, daar kwam zijn vader! De jongen en wij weer blij. Om 21.45 uur zijn Inge, Piet en Gerard in het oranje, en nog 2 pelgrims naar het hotel gegaan om de voetbalwedstrijd Nederland – Costa Rica te zien. Na de 2^e helft, nog 0 – 0, zijn we maar naar bed gegaan anders werd het veel te laat.

Zondag 6 juli

Direct na het ontwakken met de iPad naar de NOS gekeken en gezien dat we toch gewonnen hebben dankzij de reserve keeper die er 2 stopte! We kunnen dus nog onze oranje T-shirts aanhouden!

Vandaag begint het feest in Pamplona, San Fermin. Bij ons is het een rustige zondag. Het is koud, er komt een onderkoelde pelgrim uit Zuid Korea binnen die snel wordt geholpen en na een warme douche weer bij zijn positieven komt. Het was de hele dag regenachtig dus dat betekende weer veel wasjes. Wat opviel was een Nederlands stel, Antonio de "stoplicht kapper" uit Wijk bij Duurstede met zijn Poolse vriendin, die kwamen op de step met bestemming Santiago.

Maandag 7 juli

Om 6 uur regende het, dus werden er weer poncho's verkocht. Als laatsten vertrokken de step pelgrims en een Nederlandse met haar dochter op de fiets.

's Avonds kwam er een Zwitser, die vanuit Zürich onderweg was, met een ontstoken been. Hij vroeg of we een ijspack hadden en koelde zijn been hiermee. Een doodvermoeide vrouw werd door Inge naar haar bed begeleid.

Dinsdag 8 juli

We beginnen deze dag zonder regen! De Zwitser ging weer verder en alle vermoeienissen van de vorige dag waren overwonnen. Bij Wil meldde zich een Koreaan die vermoedelijk tekenen vertoonde van bedwantsen. We hebben gelijk bed 158 en de 3 andere bedden verschoond en met insecticide de ruimte en de matrassen en kussens ingespoten. Om 12 uur de desbetreffende bedden weer opgemaakt.

's Middags komen de pelgrims weer nat binnen. Ook een vader met zijn dochttertje die Inge herkennen van 4 jaar geleden. Een pelgrim in een wit gewaad komt binnen en wil niet betalen, wordt dus door Marisol geweigerd. Duitse pelgrims vragen of het mogelijk is Brasil – Duitsland te zien welke om 22 uur wordt uitgezonden. We overleggen met Juan Carlos die zegt dat hij de deur voor hen zal openen. 2 Jonge priesters in toog zullen in een tent overnachten.

Om 21.50 gaat de stoet voetbal liefhebbers (ook Inge, Piet en Gerard voor de eerste helft) naar het hotel. In de eerste 20 minuten al 0-4. De serveerster meldt ons dat er 3 pelgrims zijn die in het hotel wensten te overnachten doch ze zijn vol. Wij bieden ze een bed aan in de overloop. Piet gaat terug naar de herberg met enkele pelgrims en Inge en Gerard met de nieuwe gasten naar de overloop.

Deze is open en tot onze verbazing ligt er iemand te slapen. Blijkt de "witte" pelgrim te zijn die er van de "pater" mocht slapen. Toen we goed en wel op bed lagen ging de bel en stond er een pelgrim voor de deur die niet langer voetbal wilde kijken en erg moe was.

Woensdag 9 juli

Doordat het weer regent is er veel vraag naar poncho's.

Een priester, één van de 3 pelgrims, komt afrekenen. De 2 van de tentjes hebben ook in de overloop geslapen. Hij is zeer dankbaar dat we hen zo goed geholpen hebben en geeft een flinke donativo. Een andere pelgrim meldde dat hij gebeten was, door wie? Bed 306 en omgeving werden ontsmet. Aan Marisol medegedeeld dat we misschien een pelgrim met chinchies hebben gehad.

Onder de pelgrims weer diverse geestelijken.

Er is veel vraag naar de mogelijkheid om te kijken naar Nederland – Argentina, er zijn zelfs 3 Argentijnse pelgrims. De 16 pelgrims die met de bus aankomen worden allemaal naar de oude herberg gestuurd. Daar komen er later nog 4 bij, o.a. een Frans stel waarvan de man bij het afdalen gevallen was en een wond aan zijn been had en waarschijnlijk een verstukte enkel. Om 21.45 uur verzamelden zich bij de receptie de voetballiefhebbers, waaronder zelfs Wil en Irma. Na de 2^e helft ging Gerard met 3 pelgrims terug naar de oude herberg. Hans, die ook nog gekomen was, ging ook terug met enkele pelgrims. Inge en Piet bleven, met vermoeide ogen om de fanatieke pelgrims ter wille te zijn, tot het laatste.

Donderdag 10 juli

De gewonde Fransman hebben we aangeraden om een arts te bezoeken. Vandaag is er niets bijzonders gebeurd om te vermelden. 's Avonds laten we de bus pelgrims naar de oude herberg gaan onder leiding van Hans die er ook de nacht zal doorbrengen.

Vrijdag 11 juli

Vermeldenswaard is dat er een Duitse peregrina met een kind van 4 jaar op pad gaat naar Espinal. Ze doen kleine etappes. Gerard heeft de kleine meid een magdalena gegeven. Om 8 uur hadden we met moeite de zaak weer leeg. Er zijn er altijd die niet vooruit zijn te branden! We hadden in de loop van de dag enkele pelgrims met mankementen. Er was een vader met zijn zoon die koorts had en maar op bed ging. We hadden de herberg vol op één na!

Zaterdag 12 juli

Van de zieke pelgrim was de koorts geweken en hij kon dus weer op pad. 's Morgens werden we verrast door Patxi met een taart en 2 flessen cava (champagne) vanwege de 's avonds te spelen voetbalwedstrijd Brasil – Nederland. Die hebben we na 22 uur soldaat gemaakt!

Met de bus kwamen 45 pelgrims, waaronder een stel met een kind van 1 ½ jaar die we maar in de dependance hebben ondergebracht. Verder een grote groep fietsers uit Wales die alleen een stempel wilden en weer verder gingen. Om 20 uur werd de film "The Way" vertoond in het souterrain.

Om 22 uur zit er een familie te wachten in de eetzaal op 2 fietsers die nog niet binnen zijn uit Saint Jean Pied de Port. Om 22.20 uur komen ze aan, ze zijn niet over de weg gegaan doch hoog over.

Hierna gezellig champagne gedronken met via de iPad de stand van Brasil – Nederland die in 0 – 3 eindigde.

Zondag 13 juli

Ja, zowaar een droog begin van de dag en later zonneschijn! Zo mooi is het nog niet geweest!

's Morgens komt een pelgrim terug die al 5 km had gelopen en een rode plastic zak miste. Deze zak hadden we intussen, nadat we er een droge worst en een blikje vis uit hadden gehaald, in de container gegooid. Gerard viste hem eruit en de man kreeg zijn spullen inclusief de worst en het blikje vis terug. Vandaag is er een reservering voor de campamento voor 20 religieuzen en 21 scouts. Hier hoeven dus niet naar om te zien!

's Middags meldt een Italiaanse dat ze haar rugzak heeft verstuurd. We zeggen haar naar la Posada te gaan, echter geen rugzak. We hebben een paar gîtes gebeld maar niemand die iets weet of de telefoon wenst te beantwoorden. We geven haar een handdoek en slaapzak en verwachten dat haar rugzak maandag wel zal aankomen. We hebben totaal 185 pelgrims vandaag, de 3^e etage is zelfs vrij, de rest zit in de campamento. 's Avonds om 20 uur is er weer de film "the Way" in het souterrain, doch ook vanwege het voetbal weinig animo hiervoor. Om 20.45 uur gaan we weer met een paar pelgrims naar het hotel. Na de 1^e en 2^e helft gaat Gerard met een paar pelgrims terug. Inge en Piet blijven de match uitzitten. Duitsland wint en wordt dus wereldkampioen.

Maandag 14 juli

Het regent weer op de vroege ochtend, dat is een slecht begin! De Italiaanse heeft haar rugzak terug, het blijkt dat ze niet had betaald.

's Middags een jonge vrouw die tekenen vertoonde van chinchas, ze is door Irma gedesinfecteerd.

Om 21.50 uur belde de medische post uit Burguete dat er een pelgrim met de ambulance naar Roncesvalles zou worden vervoerd omdat daar geen plaats was. Inge antwoordde dat ze maar naar de oude herberg moesten gaan omdat we vol waren. Later kwamen de bomberos met een jonge Duitse vrouw die boven op de berg gevallen was en problemen met haar been had. Ze had boven op de berg in de schuilhut 112 gebeld en was daar door de bomberos opgehaald en naar Burguete gebracht. We hebben haar geholpen en een bed gegeven.

Dinsdag 15 juli

Er vertrekken de gekste combinaties, een Fransman in een tuig trekt een tweewielige kar met 40 kg, een andere ook zo iets. Bed 248 en omstreken nog eens ontsmet nadat iedereen vertrokken was.

De gewonde Duitse vrouw stopte met de camino en wenste naar huis te gaan. Hans was zo goed om haar met de auto naar St. Jean Pied de Port te brengen en haar behulpzaam te zijn op het station om haar tickets om te boeken.

's Middags komt er een Nederlands echtpaar met 2 nog niet schoolgaande kinderen op de fiets met ieder een aanhangfiets.

Later komen er 2 Belgen met 2 ezels aan die sinds 21 april onderweg zijn vanuit Oelegem bij Antwerpen naar Santiago de Compostela, ± 2400 km. Ze zijn te volgen via www.pelgrimsezel.be. Ze kunnen beneden kamperen met hun ezels in de nabijheid. Met deze tocht hopen ze zoveel mogelijk geld te verzamelen voor het "Kites" zorgteam, die ondersteuning biedt aan kinderen met kanker of een andere ongeneeslijke ziekte, die in een palliatieve fase terecht komen.

Woensdag 16 juli

Om 6 uur stonden de Belgen op om zich gereed te maken voor vertrek wat om 7.30 uur gebeurde. Ze hebben dus hun tijd nodig, ze lopen gemiddeld 25 à 30 km per dag.

En dan komen er pelgrims met de bankpas/creditkaart om te betalen, ze hebben geen cash op zak.

Wij adviseren ze om een menu te boeken bij La Posada en 10 euro meer te vragen om een bed te kunnen betalen, Pilar is daarmee akkoord. Ook zijn er pelgrims die op een verkeerd bed liggen en wanneer er wat van wordt gezegd, boos reageren. Een Italiaans meisje heeft grote blaren op beide hakken, ze had ze met papieren zakdoekjes afgeplakt. Ons advies: laten drogen en morgen op slippers naar de medische post ter behandeling.

Donderdag 17 juli

Alle pelgrims met en zonder gebreken zijn weer vertrokken. Een invalide man met elektrische rolstoel is zelfs door de bomberos van de berg gehaald omdat de accu leeg was. Hij krijgt bed 273 vlak bij het invaliden toilet. 's Middags komt er een groep uit Cadiz, 54 mensen met de bus en voorzien van vele koffers die naar de oude herberg moeten. Pelgrims??? Tevens meldt zich nog een groep van 16 jongeren, ook naar de oude herberg met nog 23 echte pelgrims!

Vrijdag 18 juli

Dat was voor Inge en Gerard een zware nacht in de oude herberg. De vele jongeren gingen midden in de nacht naar hun telefoon kijken of die al was opgeladen. Oudere mensen gingen reeds om 5 uur hun koffer inpakken zodat er niet veel werd geslapen!

We hebben het overleefd, dus we geven alles in goed vertrouwen over aan onze opvolgers en wensen ook hen vele pelgrims toe en mooi weer, beter dan wij hebben gehad.

Periode 10: vrijdag 18 juli t/m vrijdag 1 augustus 2014

Hospitaleros: Anita Askamp, Hans Askamp, Gerard Konings, Herman Holtmaat, Clariet Goedhart, Ans Tongeren

Aantal pelgrims: 2.780 (2013: 3.066)

Door omstandigheden zijn er helaas geen groepsfoto en profielfoto's beschikbaar

Daar doe je het voor!

Pelgrims zijn ook maar mensen, net als hospitaleros. Een goed contact doet wonderen. In het Libro de Oro een bloemlezing over dat wederzijdse contact – elke dag één – tijdens de twee weken die we in Roncesvalles waren, van 18 juli t/m 1 augustus 2014.

Dag 1.

Jongeman aan de balie. Z'n vriend nog op de berg. Of we een taxi kunnen bellen. 'Je kan de munttelefoon gebruiken. Of vraag het in de bar.' Later op de avond meldt hij zich opgelucht bij de kist. Iemand uit de bar had hem de berg opgereden. Ze hadden gezocht en gevonden. Maar z'n vriend is wel goed ziek. Of ie twee nachten mag blijven. Wanneer het slachtoffer zelf, bleek en vermoeid, opduikt, geven we hem vanzelfsprekend z'n bed. Vanochtend na een trage start is ie vertrokken. We keken hem na: sloffend liep ie de court over – of ie Santiago haalt, dat vragen we ons af. Niet alleen vanwege dat sloffen, ook om z'n overgewicht.

Dag 2.

Twee Franse echtparen bij de kist. Hun credentials zijn vol. Wat willen ze? Een nieuwe credencial? 'Non, non, een stempel op de voorkant!' 'U kunt het krijgen zoals u wilt, als was het op uw voorhoofd, *sur le front*'. De humor is aan de man in kwestie niet besteed; z'n collega's kijken wat zuinigjes te midden van het besmukte lachen van de omstanders.

Dag 3.

Een Ierse vraagt om een stempel. Ook wil ze een piratendoekje. 'Is uw broer zo'n echte piraat?' 'Nee, een sterke man die aan kickboksen doet'. 'Soms Kevin Murray?' 'Komt u eens naar Ierland, naar het kasteel in... En roept u dan hard om Kevin Murray. Dan zal ie je weten te vinden!'

Dag 4.

'Hebt u stokken gevonden?' 'We hebben in de gang een tafel met gevonden voorwerpen. Kijkt u daar eens.' Samen lopen we naar de tafel op. Ze zijn er niet. Ineens herinner ik me dat ik stokken in de hoek van de hal had zien staan. Ik wijs de man erop; ze stonden er nog! 'It's a miracle.' 'Sometimes miracles happen!'

Dag 5.

Komt weer die Hongaarse aan de balie. Ze is al wel tien keer langs geweest. Benieuwd wat ze nu weer heeft. Collega Hans: 'Oh, die komt nog wel een paar keer.' De volgende ochtend zie ik haar weer. Met een betrokken gezicht zegt ze dat ze veel te veel bagage heeft. Omdat ze de Spaanse posterijen niet vertrouwt, wil ze graag het een en ander achter laten. Ze stelt voor om het in een locker te doen. Maar dat gaat natuurlijk niet zo maar. Bagagevervoer dan? Nee, evenmin een optie.

Na veel getreuzel loopt ze naar de tafel in de gang, haalt daar wat spullen uit d'r rugzak en vertrekt dan welgemoed. Wanneer ik kijk vind ik slechts een doosje met wattenstaafjes.

Dag 6.

Vandaag een jongeman, een Nederlandse jongen. Doet z'n was in de gootsteen. We komen aan de praat. Hij vertelt dat ie ook vorige jaar de camino heeft gelopen. Belde en sms-te toen vaak met z'n vader. Die had ooit ook de tocht gelopen en steunde hem met goede raad. Onlangs is vader overleden. Hij was te laat om nog afscheid te kunnen nemen – zo plotseling ging het. Nu loopt hij de camino weer - in herinnering aan z'n vader.

Dag 7.

Zo nu en dan, aan het einde van de dag, geven we een wasbeurt weg. Dat voorrecht trof een Ierse vrouw. Haar blik! Zo verrast blij – een bright shine!

Dag 8.

Een echtpaar uit Friesland fris en vrolijk aan de balie. Via Kevelaer zijn ze, gezegend en wel, hier naar toe gelopen. Alles was O.K. gegaan. Maar soms liepen ze in Frankrijk wel meer dan 25 km zonder een kopje koffie. Dat was minder, dat was afzien! Na een kop koffie in de comedor lopen ze verder: vol lof over Roncesvalles.

Dag 9.

Terwijl ik gasten aan het inschrijven ben, verschijnt er rechts van mij aan de kist een druk gebarende man die me een getypte brief wil voorhouden. Ik heb nog geen 'espero un momento' gezegd, of m'n collega hospitalero hoor ik de man vragen of hij a.u.b. de rugzak wil afdoen. En keurig in de rij wil aansluiten. De vraag moet drie keer herhaald worden, voordat het tot hem doordringt en hij vervolgens kwaad weg beent. Die zien we dadelijk wel terug denken we. 's Avonds, rond de klok van half negen, verschijnt plotseling Marisol in de deuropening en neemt haar plek in de kist weer in. Terwijl ze onderwijl een paar late pelgrims inschrijft, is ze druk doende met het doorzoeken van de inschrijfformulieren. Een van de paters, net binnengekomen, helpt mee. Wanneer ze later op de avond weer vertrekken, krijgen we de instructie te bellen zodra 'señor x' binnenkomt. Na tien en, we zitten rustig boven. Evalueren de dag. Ook het voorval met de man met 't papiertje komt langs. Zou het kunnen zijn dat dit de man is die gemist wordt en nu door het klooster wordt gezocht? We analyseren nader. Het zou kunnen. We bellen Marisol. Nog geen twee minuten later staat ze samen met de pater voor onze deur. 'Que ha pasado?' We vertellen het in het Engels – Marisol vertaalt voor de pater. De puzzelstukjes blijken in elkaar te passen. Het was een vriend van een vriend van de pater. Uit Londen. Hij zou op z'n pelgrimstocht een nacht in het klooster slapen. Had daartoe een aanbevelingsbrief bij zich. De volgende dag komt de pater ons melden dat de vriend van de vriend zonder nader bericht boos blijkt te zijn doorgelopen. 'Un hombre complicado'. 'Geen echte vriend', voegt ie eraan toe.

Dag 10

Niet altijd is het is de pelgrim als individu die de aandacht trekt. Soms is het de groep. En sommige groepen vallen meer op dan anderen. Op een stille avond staat er vanuit het niets een grote groep Italianen aan de kist. De rust is verbroken. En niemand die buiten de deur spreekt. Of toch. Op de vraag 'Queréis dormir?' zegt iemand Spaans te spreken. Terwijl eenieder keurig langs de balie schuift, schrijf ik 12 bedden uit; ieder betaalt voor zich. Dan vraagt de Spaans sprekende om een stempel, en dan blijkt ineens dat hij helemaal niet op de bedden uit is, maar op een credencial. Consternatie aan beide kanten over dit merkwaardig misverstand. Ik besluit de rij achterwaarts te doen keren: eerst bedden en geld terug, dan uitreiking en afrekening credencial. Wel zo overzichtelijk en gemakkelijk met het betalen. Maar deze Hollandse logica blijkt aan de Italianen niet uit te leggen. Met een mengeling van verwondering, hilariteit, onbegrip en vooral een actieve betrokkenheid van eenieder, valt de groep over me heen. Ik moet m'n draai maken.

Dag 11.

Oude herberg. Het is een mooie avond. Acht uur geweest. Stil. De meeste gasten zijn naar de mis. Ik zit op de balustrade tegenover de ingang, wanneer het Italiaanse gezin dat ik eerder op de avond had binnen gelaten naar buiten treedt: vader, moeder en drie jonge kinderen: een dochter van 8 en twee jongens van rondweg 7 en 5. Beide zoontjes zijn uitermate speels. Ze rennen over de balustrade, spelen tikkertje in het gras, vinden twee stokken en beginnen een schermwedstrijdje. Wijdbeens staan ze tegenover elkaar wat te zwaaien. Dan trek ik hun aandacht, vraag een stok, ga schrijlings staan met het linker been voor en het rechter achter, strek m'n arm enigszins en maak een schermbeweging. Als vanzelfsprekend snappen de kereltjes wat de bedoeling is en nemen m'n houding over. Pa – hij spreekt een beetje Duits – staat er trots bij te glimlachen. Later lees ik in het gastenboek hun namen: Yuri, Isacco en Giovanni en 'Un saludo e tanti grazie'.

Dag 12.

Tussen de vele gasten die einde middag aan komen lopen, loopt een wat schurftig uitziend hondje. Hij blijkt in het gezelschap van een man die je onmiddellijk als zwerver zou typeren: vuile kleren, z'n haar verward en in z'n hand een pak wijn waaraan hij nipt. Of hij een bed kan 'huren'. 'Dat gaat niet zo maar met uw hond. Het zou u bovendien tien euro kosten'. Het is even stil. Hij kijkt me aan. Hij is duidelijk boven z'n theewater. Wat ik vrees, gebeurt. Een Franse dame bemoeit zich ermee. 'Pourquoi non?' Ze is er duidelijk niet mee eens. 'Gastvrijheid is er voor iedereen, niet alleen voor pelgrims.' Ik leg het nog eens geduldig uit: zo zijn de regels. Dan trekt ze haar portemonnee, haalt er een tientje uit, zwaait er mee voor m'n neus en stopt het de zwerver toe. Die stopt het in z'n jas en wacht af. Ik blijf onverbiddelijk. De spanning wordt gebroken als ze boos naar binnen beent. Later in het Libro de Oro lees ik haar verslag: een mooie herberg, dat wel. Maar wel een beetje een fabriek met die lichten die precies om tien uur uitgaan en om zes uur aan. En die gastvrijheid? Een nogal beperkte opvatting!

Dag 13.

Twee Nederlandse vrouwen, tezamen met een Zweedse dame. 'Kan ik u in vertrouwen nemen?' 'Maar natuurlijk!' 'We hebben een Zweeds meisje op sleeptouw met allemaal bulten in haar nek.' Ik zie haar staan en dacht op de een of andere manier onmiddellijk aan bedwantsen. Protocol! Ik wend me tot de Zweedse, loop met haar een paar passen verderop en vraag haar of er problemen zijn. Dat bevestigt ze. 's Nachts waren ze begonnen. Het was vreselijk gaan kriebelen. Aanvankelijk had ze gedacht dat het door de zon kwam. Maar nee, gedurende de dag was het al maar sterker geworden. Gelukkig ken ik het protocol. Heb haar meegenomen naar buiten, beneden bij het washok en haar discreet laten uitkleden. Ze zat helemaal onder de rode bulten, geen gewone muggenbeten. Bedwantsen dus! Heb haar tijdelijke kleding gegeven en haar eigen kleding op 90 graden gewassen. Haar rugzak ontsmet. De volgende ochtend haar beddengoed en dat van de aanpalende bedden heet gewassen. Ze was heel dankbaar voor de geboden zorg. Vermoedelijk was er bij haar sprake van een sterke allergische reactie. Ik heb haar aangeraden voor de zekerheid langs de dokterspost in Burguete te gaan. De Nederlandse dames zaten wel een beetje in de piepzak of zij ook besmet zouden zijn. De kans daarop hebben we openlijk met hen besproken. Op hoop van zegen en dankbaar voor de goede zorg zijn ze 's ochtend vertrokken.

Dag 14.

Een mooie zomeravond. Veel pelgrims zitten buiten. Er wordt gitaar gespeeld en zachtjes gezongen. De sfeer is sereen. Maar het loopt tegen tien. Hoe ga ik dit aanpakken? Even aanzien lijkt de beste strategie. En bovendien, ook ik geniet van de sfeer en klap mee na weer een stemmig lied, nu met enige bravoure gezongen. Dan, het is al over tien, treed ik wat naar voren. 'Chicos, bravo! Una cancion mas! Y después..., vamos a dormir'. Het worden er uiteindelijk twee. Maar ik ben meer dan tevree: de groep laat zich daarna als makke lammeren naar binnen leiden.

Tenslotte – de mooiste van deze veertien dagen.

Regenachtige dag. Ze komen met z'n tweeën, een jongen en een meisje. Allebei met een wasje. Voor op de hand. Hij staat er wat onhandiger bij dan zij, zo van 'wat moet ik hier nu mee?' 'Ik kan je was in de machine doen. Slechts 2.70! 'Zij resoluut: 'Nein. Ich mache das selb'. Hem zie je twijfelen. Maar dan ineens pakt ie de natte was uit de bak en biedt het me aan. Zij blijft stoïcijns haar handwasje doen. Twee uur later is ie er weer. De was is klaar, keurig opgevouwen in de mand. Dan gebeurt het: hij pakt de was, brengt het naar z'n neus, ruikt er aan en zegt met een smile: 'Wie meine Mutter'. Een ontroerend moment. Daar doe je het voor.

Ontboezeming

Veelvuldige verhalen gehoord over het hospitaleren

Ik dacht: dat wil ik best eens proberen.

Ha ha, zei ik na m'n pensioen

Kan ik dat lekker gaan doen.

En ook al was ik totaal onervaren,

Met al die vijftenzestig jaren,

Ik kreeg de felbegeerde baan

En kon naar Roncesvalles gaan.

Waarvan ik lang heb liggen dromen.

Mijn wens is uitgekomen.

Een collega hospitalero is me thuis komen halen

En daarvan hoefde ik niet te balen.

Achttien juli in de herberg gearriveerd.

Die dag heb ik heel wat geleerd.

Clariet gaf een mooie demonstratie

In de vorm van een schuierpresentatie.

En ook al voel je je belabberd,

Toch moet er worden gezwabberd.

Na het poetsen drinken we koffie.

Dat doen we in onze poetserskloffie.

Daarna een uurtje rust.

Dat is gewoon een must.

Sommigen gingen om zes uur aan de slag,

Voor anderen begon om acht uur de dag.

Heerlijk eten in het restaurant,

Spaanse gerechten, niets uit Nederland.

's Middags werken in de kist,

Contact met pelgrims, heel afwisselend: beslist.

Info geven in verschillende talen,

En niet vergeten ze te laten betalen.

Pelgrims te kust en te keur,

Iedereen heeft een andere kleur (geur!).

's Avonds drinken we nog een glas,

En vertellen elkaar hoe leuk het was.

Onze twee weken zijn morgen afgelopen.

Anderen verwisselen de lakens en de slopen.

Ik heb deze twee weken heel wat geleerd,

En, er ging niet heel veel verkeerd!

Ans

Periode 11 : vrijdag 1 augustus t/m vrijdag 15 augustus 2014

Hospitaleros : Nel Belt, Netty Collignon, Harry Collignon, Ellie Lochem, Irene Engelhard, Hanny Rennen, Jan Segers

Aantal pelgrims: 4.359 (2013: 4.063)

Nel, Netty, Harry, Ellie, Irene, Hanny, Jan

Zondag 3 augustus

Bij de overdracht kregen we mee dat het eigenlijk té rustig was geweest tot dan. De oude herberg was vaak maar voor een kwart gevuld of zelfs nog minder. Marisol en Patxi keken er een beetje zorgelijk bij. Nou, sinds wij zijn aangetreden is dat radicaal veranderd! Sinds 1 augustus stroomt het hier vol. Zou dat aan ons liggen...? Dat is iets teveel eer; waarschijnlijk heeft het te maken met het begin van het weekend en de start van de vakanties in Frankrijk, Italië en Spanje.

Jan heeft zich dezer dagen herberg; die was gister en middags. Marisol had als busgangers zouden Campamento. Pablo had gebracht en wij stonden met stroom busgangers in goede voordeur, een bij de balie. Dat liep gesmeerd. Patxi koeken aanzetten als premie komen weer niets te kort! zaterdag 96 mensen met de een blik sardientjes open heksenketel. 's Avonds ingezet voor de late arriveerders. Gister sliepen daar ook nog eens 15 mensen. Het fietsenhok daarnaast bomvol. Met nog 3 tentjes in het gras kwam het totaal aantal bezoekers op 419; plus één

genesteld in de oude eergister al vol vòòr 5 uur 's beleid ingezet dat we de onderbrengen in het vrijdag de boel in gereedheid vereende krachten de banen te leiden. Een bij de achterdeur en een bij de kwam met een doos grote voor het harde werken. We Vrijdag kwamen er 82 en bus uit Pamplona. Alsof je trekt. Het was echt een hebben we de overloop

hond. Vandaag is het zondag; geen bus, dus we hopen dat het lekker rustig zal zijn vanmiddag. In al deze hectiek zijn we snel ingewerkt. Er is gewoon geen tijd voor niksen. Nou ja, nu dan voor het eerst. En dat voelt heel erg verdiend. Iedereen begint in zijn of haar ritme te komen en Irene staat al weer in de keuken de lekkerste hapjes te bereiden.

Pelgrims zijn er weer in alle soorten, maten en kleuren. De man uit Québec met zijn witte baard. Scharrelend in het rond. Ach, waar moest hij nou toch eten? Het was iets met 3 lettergrepen, eindigend op een A. La Posada of Casa Sabina zeiden Hanny en Marisol in koor. Ja, Casa Sabina, wist hij weer..... Later zag Hanny hem heen en weer drentelen over de binnenplaats. Hij kon het niet vinden; hoewel al 3x uitgelegd. Dan maar even met hem meegelopen. Wat was hij blij en dankbaar voor de hulp toen hij de grote letters van Casa Sabina ontwaarde. Lijkt toch een beetje beginnende dementie, dachten wij zo.

Of die jongen die om kwart over 10 aanbelde....te laat, maar ja hij kwam uit St. Jean Pied de Port gelopen en wilde slapen. Er was iets met vertraging van trein of bus. Uiteindelijk was hij pas om 5 uur 's middags uit St. Jean Pied de Port vertrokken. Het was wel donker in het bos, vond hij!

Maandag 4 augustus

Ook vandaag weer volle bak. Ruim 400 pelgrims zochten onderdak. Ons team is al aardig op elkaar ingespeeld. Grote matrassen pak je het beste met twee man op. Niemand is klaar met zijn werk tot we allemaal zover zijn. En hoewel iedereen wel een bepaalde voorkeur heeft voor deze of gene activiteit, wisselen we regelmatig af, zodat iedereen aan zijn trekken komt. Een fijne sfeer om de nog resterende 10 dagen met plezier tegemoet te zien. De gezamenlijke maaltijd 's middags is een van de dagelijkse hoogtepunten van ons verblijf hier. De voortreffelijke en gevarieerde maaltijden scoren hoog. Daarnaast heeft Irene ons al een paar keer verrast met een "Indische schotel". En hoewel we vooraf dachten daar weinig gebruik van te zullen maken, heeft iedereen er toch 's avonds lekker van gepitst. Wat ons van vandaag vooral bijbleef waren de 5 pelgrims die een half uur voor sluitingstijd aan de balie kwamen, na een autorit van 2200 km rechtstreeks uit Polen. Schoorvoetend kwamen ze binnen. Al snel bleek wat de reden daarvan was. Twee van hen waren priester. Naast onderdak waren ze vooral op zoek naar een gelegenheid om de H.Mis te lezen. Een verzoek om dat in de kerk te mogen doen strandde al bij de voordeur van het klooster. De Prior was niet meer te bereiken op dit uur van de dag. Uiteindelijk kwam er een oplossing. In de fietsenstalling, waar ook hun karretjes gestald werden, was net genoeg ruimte om hun altaartje op te stellen. Compleet in liturgische kledij werd "brood en wijn" om tien uur 's avonds nog veranderd in "het lichaam van enz...." Met enige vertraging konden ze zich zo rond elf uur te ruste leggen.

Als het zo druk blijft is het wel een echte werkvakantie. Buiten het uurtje net voor het middageten is er geen gezamenlijke vrije tijd. Een extra uurtje rust op bed wordt vaak met beide handen aangegrepen. De echte pelgrimssfeer proef je toch nog het best in de oude herberg. Naast de sobere sfeer van het gebouw zelf, komt en gaat alles en iedereen door één en dezelfde deur. Als hospitalero(a) ben je daar de centrale vraagbaak voor grote en kleine probleempjes. En als je er 's morgens een bedankje krijgt, in welke vorm dan ook, dan geeft dat weer volop energie voor de dag.

Vrijdag 8 augustus

Zo de eerste week zit er op en we zijn al weer helemaal ingewerkt en de schoonmaakwerkzaamheden zijn al aardig routine geworden en we zijn steeds sneller klaar. Het kan natuurlijk ook zijn dat we minder kritisch worden. Het begin van onze periode was ontzettend druk. Drie dagen achter elkaar van meer dan 400 pelgrims. Dat betekende dat het ook in gebruik genomen

moest worden. Omdat het weekend was en Pablo vrij was, moest één van de hospitaleros naar het campamento om de pelgrims te ontvangen en hen een beetje de weg te wijzen. Na het weekend is het wat rustiger geworden. De nieuwe herberg zit natuurlijk nog elke dag vol, maar de oude niet. Dat betekende dat het zo rustig was dat twee hospitaleros een dagje naar Pamplona konden gaan en de rest hun taken overnam.

Niet alles in de wereld draait om geld en zeker niet bij de pelgrims. Toch hadden we hier van de week twee pelgrims met financiële troubles. De eerste was een Canadees. Hij viel al op toen hij zich inschreef, want hij wilde Hanny € 20.00 fooi geven. Dat vond Hanny wel wat veel voor een slaapplek van € 6.00 en ze weigerde de tip. Hij zat daar verder niet mee en ging naar zijn slaapplek in één van de containers. Niet veel later vond Hanny een buiktasje. Omdat ze niet wist van wie het was, maakte ze het open en tot haar stomme verbazing bleken er duizenden euro's in te zitten. Behalve de euro's zat er ook een grote hoeveelheid Canadese dollars in en zo wist ze gelijk van wie alles was. Ze besloot naar het campamento te lopen om de tas te brengen, maar halverwege kwam ze de Canadees lijkkleek en hard lopend tegen. Dolgelukkig was hij natuurlijk. De rest van de middag heeft hij op een bankje voor de albergue bij zitten komen. Een andere pelgrim (een Australiër) kwam aan de balie voor een slaapplek. Hij moest afrekenen en ontdekte dat zijn portemonnee weg was. Hij was vrij laconiek en totaal niet in paniek. Hij dacht te weten, waar hij hem verloren was en besloot terug te gaan naar die bewuste plek. Maar hij was de deur nog niet uit of een andere pelgrim kwam met een portemonnee aan, die hij onderweg gevonden had. Tienduizend bedankjes en hugs moesten er aan te pas komen, maar hij was weer dolgelukkig. Het was trouwens toch een vergeetachtig persoon, want toen hij naar zijn slaapplek ging vergat hij zijn credencial en zijn paspoort. Raar volk hoor, die pelgrims.

Zaterdag 9 augustus

Het wordt steeds duidelijker dat we op routine gaan draaien. Dat betekent niet alleen dat alles een stuk sneller gaat dan de eerste week, maar er sluipen ook foutjes ons systeem binnen. Zo hadden we gisteren de pelgrims weggeholpen en gingen we gezamenlijk lekker ontbijten. Maar toen iemand na het eten naar beneden ging, bleken er al vijf pelgrims binnen te staan, zoekend naar iemand die hen een stempel kon geven. En dat terwijl de herberg pas om tien uur open gaat en ze nog een tijdje moesten wachten op hun stempeltje. Nog gekker werd het toen we na het ontbijten aan de schoonmaak gingen en we op de bovenverdieping nog een pelgrim ontdekten, die nog maar net uit zijn bed was. Hij keek de zaal eens rond en constateerde dat hij de laatste was. Ja, dat klopt, het is negen uur en je had al om acht uur weg moeten zijn. Dat maakte niet veel indruk op hem, want op zijn dooie akkertje ging hij verder met zijn spulletjes bij elkaar zoeken en vertrok hij een kwartiertje later alsnog. Niet zijn schuld, want wij hadden verzuimd om te controleren of iedereen wel weg was. Ook nog even een leuk momentje gisteren. Uiteraard is er hier een kerk en elke dag wordt de mis opgedragen. Dat is elke dag een hele beleving, want de mis wordt door minimaal 5 man opgedragen. De pelgrims krijgen dan de pelgrimszegen en enkele pelgrims worden uitgenodigd om een stukje voor te lezen voor de hele kerk. Zo af en toe gaat ook één van de hospitaleros even naar de kerk om dit mee te maken. Zo ook gisteren. Deze keer gingen Nel en Jan naar de mis. Ze hadden hun hospitalero kleding uitgedaan en daardoor dacht een van de priesters dat ze pelgrims waren. Hij vroeg aan Nel of zij iets voor wilde lezen in het Engels. Ze zei: "Ik niet, maar mijn man wel". En zo stond Jan een half uurtje later op de kansel. Waarschijnlijk deed hij het zo goed, dat de priester vroeg of hij volgend jaar een hele maand kwam om voor te lezen. Dat gaat hij dus echt niet doen.

Zondag 10 augustus

Gisteravond hebben we het net niet gered met de oude herberg. Om 9 uur was ook die vol en moesten de allerlaatste klantjes toch nog naar het campamento. De boekjes waren nog niet voorbereid want niemand had er op gerekend dat we zoveel pelgrims zouden krijgen. Ander was

naar een bierfeest en Patxi was niet te bereiken. Het is tenslotte zaterdagavond! Toen hebben we gewoon zelf het campamento geopend. Uiteindelijk hebben we er maar 6 mensen neer moeten leggen. Eentje daarvan was een resultaat van een foutje in het systeem. Een Spaanse jongen bleek nl.

op een bed te liggen waar een Amerikaan ook een nummertje voor had. Hoe dat mogelijk was is ons niet helemaal duidelijk geworden. Maar hij moest helaas het onderspit delven en kon niet op tegen de woede van deze Amerikaan....Toch niet helemaal des pelgrims lijkt me. Wij moesten deze jongen redden met het enige alternatief wat er nog was...een bed in het campamento. Een beetje sneu allemaal.

Daarna ging het onwederen en regenen, maar vandaag is het weer fantastisch. Over het geheel genomen is het weer erg variabel. We hebben een paar dagen gehad met veel regen en mist. Vanuit St. Jean Pied de Port werd verschillende malen geadviseerd over de weg te gaan via Valcarlos. Sommige pelgrims kwamen dan hier aan met stralend weer en baalden ervan dat ze niet over de Napoleon waren gegaan, hoewel ze de gelopen route ook mooi vonden.

“Gelukkig” ging het daarna weer keihard regenen. Dan leek het advies toch niet helemaal voor niks geweest te zijn. Gister hadden we heel veel kindertjes hier. Ook een vader met een baby'tje van 10 maanden. Daar was hij mee over de bergen gekomen. Wij vinden dat toch wat onverantwoord. Het weer kan tenslotte heel snel omslaan en wat doe je dan met zo'n kleintje?

Dan was er nog een Nederlandse jongen met tentje, die zonder geld op pad was en vol idealen over een maatschappij waarin iedereen voor iedereen zorgt zonder geldelijke vergoeding. Helemaal opgetogen dat hij zoveel aardige mensen tegenkwam. Ook hier, want hij had 10 Euro gekregen van een hospitalera voor eten; dat leverde de nodige discussies op over de zin en onzin van zo'n gedrag. De dag ervoor was er een groep van 36 personen in de oude herberg. Gereserveerd. Ze kwamen aan met een bus uit Mallorca en dikke koffers. Oud en jong door elkaar. Ook een paar dametjes waarvan wij dachten dat die nog geen 2 km konden lopen. Niet helemaal wat wij echte pelgrims vinden. Ene Jaime had het georganiseerd. Hij schijnt een begrip te zijn op Mallorca. Enigszins sceptisch zagen wij het aan. Buiten werden tafels neergezet, met stokbroden, wijn en sobresala. Hanny mocht ook proeven van de lokale lekkernijen en zo brak het ijs. Al met al goed georganiseerd en ze zouden zo'n 20 km per dag gaan lopen. Het dametje vroeg 's avonds om een ander bed want ze kon toch niet naast een vreemde man slapen! Tja, het is een albergue en zo gaat dat dan. Dat moest ze even verwerken maar ze sprak niet tegen en schikte zich in haar lot. Uiteindelijk bleek ze niet eens naast een man te liggen maar naast een ferme vrouw. De volgende ochtend om half 7 stond de groep al weer buiten te ontbijten aan eigen tafels en vóór 7 uur waren ze aan de wandel. De grote koffers weer in de bus en hun 2 kokkinnen met de auto er achter aan voor de koffiestop een eind verderop. Vandaag met Ander bijgepraat. In het vervolg kunnen we het beste de keuken bellen adviseerde hij, als we Patxi niet kunnen bereiken (nr. 23). Daar lopen altijd mensen rond die hem weten te vinden.

Maandag 11 augustus

Regen, mist, alles zit dicht, de bergen zijn niet eens te zien. Gister was het een mooie dag. Gelukkige pelgrims. Maar het venijn zat hem (wederom) in de staart van de dag. Om half 4 kwam er een Amerikaan binnen van 60+. Zijn dochter van 23 liep een eindje achter hem en zou zo arriveren. Dus hij vulde alvast een formulier in voor haar en betaalde voor 2 bedden. Hij liep wat heen en weer te drentelen, maar geen dochter die kwam. Hij werd allengs ongeruster en begon andere pelgrims te vragen of zij haar hadden gezien. De oploop van ongeruste mensen groeide. De laatste keer dat ze was gesignaleerd was net voorbij de fuente bij de grens met Navarra. 's Avonds werd hij zo ongerust dat hij 112 wilde bellen. Hem dit laten doen bij de balie, want hij had echt heel Roncesvalles al 10x

doorkruist om haar te zoeken. Even later werd Hanny terug gebeld door de bomberos. De Amerikaan sprak geen woord Spaans en de bomberos geen woord Engels. Dus....beetje onhandig allemaal. Binnen 10 minuten stonden er 4 bomberos in de hal. Waar was ze voor het laatst gezien, heeft ze een mobiel en wat is het nummer.....Tja, wel een mobiel, maar wat was nou ook al weer het nummer? De vader zelf had geen mobiel bij zich. Hij deed zijn best zich het nummer te herinneren, maar wist het niet zeker. Enfin, geen contact. Na wat heen en weer gepraat met ook andere pelgrims, die haar nog gezien hadden, besloten de bomberos te gaan zoeken. Achter de herberg bleef de 112 wagen met ambulance achter. Even later komen er 2 politiemannen langs. Ook die willen nog eens alles goed doornemen met de vader. Hij wordt onder de douche vandaan geroepen. Naam en adres, signalement, etc. De dochter is dan weliswaar een goede loper, volgens de vader, maar een kaart zou ze niet bij zich hebben. Het schort toch enigszins aan goede voorbereiding, lijkt het. Hij zou met de dochter die ochtend hebben afgesproken om in Roncesvalles te overnachten, maar ze hebben niet de hele tijd samen gelopen omdat hij langzamer is dan zij en hij vertrokken is vanuit Orisson en de dochter vanuit St. Jean Pied de Port. Mogelijk heeft ze een verkeerde afslag genomen. Maar ja, het lijkt toch bijna onmogelijk dat je Roncesvalles mist, ook als je verkeerd loopt. Hanny maant de vader aan om de moeder te bellen in de US om het telefoonnummer van de dochter te achterhalen. De man is nogal in de war maar met hulp van Harry slaagt hij erin om dat te doen. En wat blijkt.....de dochter heeft al contact gehad met moeder en die weet te melden dat ze in Espinal zit! Opluchting en blijdschap dat ze gevonden is. De politieagenten zijn net vertrokken. Hanny holt naar de straat om ze in te halen en hen dit nieuws te melden. Volgens hen moet ze dan gewoon Roncesvalles voorbij zijn gelopen. De vader begint zich wat te schamen voor zijn actie en vreest dat zijn dochter boos op hem zal zijn. Maar hij mag terecht boos op haar zijn, want het is toch vreemd dat ze niet in de albergue langs is geweest?????!!! Tenzij haar iets bijzonders overkomen is. Het probleem is opgelost maar het is toch jammer dat we niet precies te weten komen hoe deze vork in de steel zit. In ieder geval heeft deze story ons aardig bezig gehouden gisteren.

Tegelijkertijd was er nog van alles en nog wat zoals b.v. het verhaal van de autosleutels: Irene had de dag ervoor in de wasmachine een bos autosleutels gevonden. Deze hoorden echter niet bij het wasje wat ze had gedraaid. Zo belandden de sleutels in de mand gevonden voorwerpen. Die avond en de volgende ochtend kwam er niemand naar vragen en bleven ze gewoon in de mand achter. Bijna waren wij het parkeerterrein afgegaan op zoek naar de bijbehorende auto, totdat. Hanny in de middag ineens iemand aan de telefoon had die vroeg of er een bos sleutels gevonden was. Ja ja!!! u kunt ze hier bij de receptie op komen halen. Paar uurtjes later stopt er een taxi met een man en een vrouw. Helemaal blij dat hun autosleutels terecht waren. Wat was het geval? Zij hadden die dag gelopen naar Zubiri en ontdekten onderweg pas de vermissing. Hun auto hadden wij overigens nooit kunnen vinden, want die bleek in St. Jean Pied de Port te staan.

Dinsdag 12 augustus

Vandaag weer een goede dag geweest, begonnen met een heerlijk ontbijt door Harry verzorgd, die weet hoe hij zijn team moet verzorgen. Zodat ze de dag fris en fruitig kunnen beginnen, alle bedden zijn inmiddels verschoond dus nu worden alle vloeren gedweild om alles schoon achter te kunnen laten voor het nieuwe team. De verstandhouding in het team is fantastisch, we hebben veel plezier en werken erg hard. Om 11 uur tijd voor koffie die iedere dag weer besteld wordt onder de naam Contadore, wat goed begrepen wordt door Paco, die er vrolijk om kan lachen. Na de koffie is er een wandeling gemaakt naar Burguete voor keelpastilles en natuurlijk het prachtige uitzicht op de berg, de frisse lucht en het strekken van de benen. In de wasserij vandaag 22 wasjes gedraaid en de nodige vrolijke handwasjes. Iedereen is dol op de centrifuge, de jeugd kent dit echt niet en staat er met open mond naar te kijken. Na het openen van de oude herberg kwam er een kudde jongelui (60) uit Italië met rolkoffers beauty-case en grote tassen uit een bus; ze gaan morgen met de bus weer verder om uiteindelijk de laatste 100 kilometer

te gaan wandelen naar Santiago. Het lijkt meer op een jeugdherberg dan op een Refugio voor vermoeide pelgrims. Nog even de dag doornemen met elkaar en dan heerlijk naar bed.

Woensdag 13 augustus

Het lijkt wel winter: 13 graden, regen en mist. Het weer in augustus schijnt hier in jaren niet zo slecht geweest te zijn. Wij hebben allemaal zomerkleren bij ons en vullen dat aan met gevonden truitjes,

jackjes. Er blijft altijd van alles achter; eerst wassen natuurlijk. En vandaag liet de zon zich niet zien, daarvoor kregen wij bakken met water over ons heen, maar het meest moesten de pelgrims het ontgelden. Verregend en verkleumd zochten zij hun bed, maar ook de wasserette moest het ontgelden, alle mensen druk, druk, iedereen wilde in no time de was schoon en droog weer terug hebben. Gelukkig hadden sommige pelgrims begrip voor de drukte en de lange wachttijd. De telefoon was kapot, maar doet het nu weer. Regelmatig zijn er dingetjes kapot, van kranen die blijven druppen tot lampen die vervangen

moeten worden of tegeltjes die van de muren vallen. Na melding aan Patxi of Marisol worden de klachten snel opgepakt, is onze ervaring.

Deze week hebben we nog een keer een 112 actie gehad. Drie Canadezen kwamen 's middags aan en miste de vierde vrouw van hun groepje. Ze kwam maar niet opdagen en tegen de avond hadden ze in La Posada gebeld met 112. Zo moesten de bomberos 2 dagen achter elkaar komen opdraven voor vermiste wandelaars. Deze dame bleek uiteindelijk terug gelopen te zijn naar St. Jean Pied de Port en werd bij onze albergue afgeleverd. Toch ook een merkwaardige situatie dat haar gezelschap onderweg niet op haar gelet en gewacht heeft.... Volgens Marisol is het beleid hier dat mensen moeten bijdragen aan de kosten van een zoekactie. Hoe ze dat beleid uitvoeren is ons een raadsel. We denken dat ze naar dat geld kunnen fluiten.

Aan vreemde kostgangers op de Camino geen gebrek. Gisteravond kwam er een man helemaal waggelend de cour over gelopen. Op het punt van instorten. Óf dronken....niet zo duidelijk. Met glazige ogen stond hij stokstijf voor zich uit te staren. Niet zo verantwoord om hem in een bovenbed te leggen, dacht Jan en loodste hem naar beneden. De volgende ochtend is hij toch gewoon de Camino op gegaan.

Weer iemand heel blij gemaakt met het retourneren van zijn gevonden portemonnee! Een ler dit keer. Een donativo kan er dan wel van af!

In het campamento logeerde een groep paters, nonnetjes en kinderen. Bezoek van Juan Carlos. Geeft voor ons niet veel werk. Iets anders zijn al die grote groepen die in de oude herberg ondergebracht worden. Hoewel wij liever jongeren hebben dan ouderen....die snurken tenminste niet. Maar hier en daar bekruipt ons het gevoel dat we als goedkoop hotel gebruikt worden. Laat op de avond kwam een "oude vrouw" met hele natte open schoenen, bleek van haar invalide man te zijn, dit was ook het enige schoeisel wat hij bij zich had, ook de handschoenen waren heel nat, uiteindelijk hebben wij veel moeite gedaan om toch aan het eind van de avond de handschoenen en ook de schoenen droog af te leveren. De vrouw was heel blij, zij complimenteerde ons vele malen, voor alle vriendelijke en zorgzame hospitaleros. De volgende morgen bij het afscheid, ook weer veel dank voor de goede zorgen. Haar man zat al in de rolstoel, wij voelden respect en eigenlijk ook veel onbegrip dat zij al duwend achter de rolstoel, hun einddoel Santiago de Compostela wilden halen.

Donderdag 14 augustus

Vandaag hebben wij een jarige collega Jan Segers en bij het ontbijt hebben wij hem verrast met een Happy Birthday, een heerlijke duurdere fles wijn van het restaurant La Posada en bij het ontwaken verraste zijn vrouw Nel hem met het boek van Roncesvalles. Donderdag onze laatste overnachting, niet voor Hanny en Irene, zij blijven nog een nacht en reizen zaterdagmorgen naar St. Jean alwaar zij de trein nemen naar Bordeaux om hier twee nachten te blijven en maandag weer terug te vliegen naar Nederland. Terugkijkend naar de twee weken van ons verblijf is het omgevlogen, er hebben veel

gebeurtenissen plaats gevonden, iedere keer weer een verrassing, opwinding, onbegrip en soms is er plaats voor emoties. Bv. Dinsdag een dag van bezinning voor jonge nonnen en een groep jonge mensen (totaal 40), die allen in de cabines verbleven. Irene moest nog drie jonge mannen, laat aangekomen, begeleiden naar de cabines; daar zag ze bovengenoemde groep al zittend met gebedenboekjes zingend en biddend in een kring, en bij terugkeer naar de wasserette sprak ze één van de nonnen en werd ze overmand door emoties door haar vriendelijke lach en stem. Zij vertelde Irene dat deze groep als einddoel Santiago had, het moest een pelgrimage c.q. een meditatieve tocht worden. Wat er in Irene omging kan ze hier niet beschrijven.

Wij hebben met z'n zevenen een fijne, gezellige tijd doorgebracht, veel gelachen, soms ook gehuild, wij hielden ons staande en konden met elkaar ieder probleem bespreken en oplossen.

From morning's first light, to evening's last stars, always remember how special YOU are!!

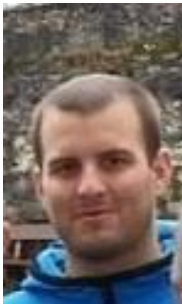
De vaste medewerkers in Roncesvalles:

Marisol

Patxi

Ander

Pablo

Edurne

Periode 12: vrijdag 15 augustus t/m vrijdag 29 augustus 2014

Hospitaleros: Peter Gog, Cor Musch, Tonny Willems, Helmi van Ginneken, Lilian Warmenhoven, Annemieke Lameers-Lens

Aantal pelgrims: 3.501 (2013: 3.365)

Peter, Cor, (Marisol), (Patxi), Tonny, Helmi, Lilian, Annemieke, Lies, Henry

Donderdag 14 augustus

Na een lange busreis van 16 uur met de Euro Lines naar San Sebastian en daarna 1,5 uur met een lijndienst naar Pamplona zijn Henry en Tonny via een overstap met een taxi om 13:30 uur gearriveerd in Roncesvalles. Cor was al eerder in Roncesvalles, hij had er al een fietstocht van 325 km opzitten vanaf Bergerac. 's Avonds om 20:30 uur was het hele team, acht personen compleet. De stemming onder de nieuwe hospitaleros voelde gelijk goed, we hebben nu een leuke gezellige groep. We aten om 20:30 uur gezamenlijk bij "La Posada" en waren op de valreep om 22:00 uur binnen in Aterpea en zijn we allemaal direct naar bed gegaan. Annemieke en Lilian sliepen in Hotel Roncesvalles, de rest hadden de achterste bedden op de derde etage.

Vrijdag 15 augustus

Het ontbijt nuttigden wij in "Casa Sabina", ook aldaar op de koffie waar we later samen met de twee leden van de vorige groep de lunch gebruikten. Om 11:30 uur hebben onze voorgangers Hanny en Irene (hun compañeros waren al vertrokken) de hospitaleerwerkzaamheden aan ons team overgedragen. Om 14:00 uur zijn we aan het werk gegaan, vol goede moed en enthousiasme. Het verliep allemaal soepel en in overleg met elkaar. De eerste dag hadden we met de pelgrims geen enkel probleem. Ook de eerste schoonmaakwerkzaamheden zijn zonder problemen verlopen. Tonny is "El Jefe de Emergencia". Dagelijks maakt hij samen met Henry om 21:45 uur de veiligheidsronde

door het hele gebouw. Het is de bedoeling dat je op de derde verdieping begint, je loopt van daar naar de tweede en eerste, begane grond en naar de kelder. Je let op of er geen deuren geblokkeerd zijn, geen open vuur aanwezig is en de vluchtwegen vrij zijn. Tevens worden alle toiletten gecontroleerd of er voldoende toiletpapier aanwezig is. Peter en Cor zijn de beheerders van Itzandegia. Zij maken daar ook op de zelfde tijd de veiligheidsronde. De bevindingen worden d.m.v. de portofoon doorgegeven. We hebben een geweldige ploeg waaronder hospitaleros met jaren ervaring.

Muziek: Er zijn door Tonny drie Cd's meegebracht om 's morgens de pelgrims te wekken. Er wordt salmo 117 gezongen in het Spaans/Gregoriaans door het "Coro de Monjes de la Abedia de San Isidro de Dueñas". De muziek wordt een paar minuten voor zes aangezet. Het is dan nog donker in de slaapzalen. Om 6 uur gaat het licht aan en worden de pelgrims door de hospitaleros gewekt met een buenos dias. We hebben hierover vele goede reacties gehad.

Lies heeft met toestemming van alle leden van de groep het cocinar gebeuren op zich genomen, dat betekent dat ze het ontbijt, het avondeten verzorgt, de woonkamer en het trappenhuis schoonmaakt. Tussendoor brengt zij koffie en heerlijke vruchten smoothies (vruchtencocktails) langs bij de receptie en in de wasserij. Zij zal proberen om dagelijks een smakelijk en vooral een gezonde hap op tafel te zetten. Wensen en of leuke ideeën zijn natuurlijk welkom.

Vandaag heeft Lies een heerlijke smoothie gemaakt, maar dat was met kunst en vliegwerk. Als er een blender zou komen in de keuken zou dat een grote vooruitgang zijn, nu moest zij het doen met een staafmixer, en Lies kan jullie vertellen, dat het moeizaam is en als je niet goed oplet, zit de hele keuken onder, maar aan de reacties te horen smaakte het wel. Zij heeft een prijs uitgeloofd voor wie van alle drankjes (de samenstelling) de meeste goed hebben geraden in deze 14 dagen.

Zaterdag 16 augustus

Een drukke dag, het was regenachtig, dus veel werk in de wasserij. De twee portofoons die zijn aangeschaft door de WHR deden het niet, oorzaak verbogen contacten in het apparaat die de batterij met de portofoon verbinden, dit euvel was snel verholpen. Het is belangrijk dat er niet aan de portofoons gesleuteld wordt. We werken nu met 5 portofoons, twee van de WHR en drie eigendom van enkele hospitaleros. Zorg wel dat de portofoons op tijd in de oplader staan. Het werkt allemaal perfect, onnodig lopen is er niet meer bij. Iemand die wil rusten kan dat. Hij/zij neemt de porto mee naar de rustplaats en kan van daar instructies geven en ontvangen. Kanaal 15 (dit is een vrij kanaal) werkt het beste. Wel dient er etherdiscipline in acht worden genomen. Dit is voor enkele hospitaleros geen probleem, die hebben met deze apparaten gewerkt o.a.: een gepensioneerde politieambtenaar, een schippersvrouw, een zendamateer en een brandweerman. De andere hospitaleros leren ook snel met de portofoons om te gaan. Met de pelgrims hebben we een klein probleem gehad, er kwamen drie minuten voor tien nog vijf Spanjaarden binnen. Alles was completo, alleen in het campamento was nog plaats. Tonny vroeg aan hen waar de rugzakken waren, die hadden ze in de auto zeiden ze. Toen wisten we al genoeg, we gaan niet de nachtrust verstoren van slapende pelgrims, we hebben ze door gestuurd naar een camping in Burguete.

Lilian kreeg een zoen van een tevreden pelgrim, Peter en Cor hielpen 2 oudere personen hun rugzak naar de bedden sjouwen, ze waren compleet op. Het was niet zo leuk, dat een pelgrim met een poot van het bed door de houten vloer van de container zakte in het campamento.

Er is een gevaarlijke situatie ontstaan bij de nooduitgang van Itzandegia, er liggen wat planken los van het bordes bij de nooduitgang aan de buitenkant. Het is afgezet door Cor en Peter met een rood/wit afzetlint. Pablo, de klusjesman (links op de foto), zal het repareren.

Pablo en Tonny

Zondag 17 augustus

Tot nu toe wordt het hospitaleren zoals het wennen behoorlijk vermoeiend ervaren, vnl. het lichamelijk werk. De groep is okay, de omgeving prachtig, zowel qua natuur als cultuur. Het werken in de "wassalon", waar ik me tot nu toe mee bezighoud vind ik een leuke manier om met de pelgrims in contact te komen. Ik ben heel blij met de liefdevolle manier waarop Lies er voor zorgt dat iedereen lekker en gezond te eten heeft en ook tussen door nog eens langs komt met heerlijke smoothies en thee en koffie; geweldig! Het was vandaag een prachtige dag, er werden veel wasjes zelf gedaan en lekker in de zon te drogen gehangen. Tonny is met een pelgrim (een Zweed), die op zijn tocht gevallen was en zijn lip open had liggen naar Burguete, naar de huisartsenpost gelopen, de patiënt is doorgestuurd naar het ziekenhuis in Pamplona. Ook heeft hij veel werk gehad i.v.m. een gevonden heuptasje met creditcard en geld van een pelgrim uit Zuid-Korea om die op te sporen, zonder resultaat, uiteindelijk is de Guardia Civil er bij gehaald, ze kwamen zelfs nog even langs in de avonduren. Een oudere dame vuurde zoveel vragen op Cor af dat hij er moe van werd, ook de meest voorkomende vraag, zijn er mantas? Nee, die zijn er niet, u kunt er een kopen bij de receptie, dat wilde zij niet en vertrok met de noorderzon, we hebben haar niet meer gezien. Even voor 22:00 uur kwamen er nog 6 Polen zich inschrijven, dus even contact gemaakt via de porto met Peter en Cor dat ze er nog aan komen. Het inschrijven ging door efficiënt handelen perfect en snel, maar toen moesten de fietsen nog in de stalling. Ze waren niet vooruit te branden en de bus waar de fietsen op stonden stond helemaal bij "Casa Sabina" geparkeerd. Al met al duurde het meer dan een kwartier voor ze die eindelijk gestald hadden. Daarna moesten er nog rugzakken e.d. uitgehaald worden, maar ook dat was na 10 minuten gebeurd en daarna heb ik ze muisstil de oude herberg in geloodst en zes bedden gegeven vlakbij de deur. Het was stikdonker en de crew in diepe rust, zij hebben niets gemerkt, erger nog, ze dachten dat ze er nooit waren geweest. Eindelijk om halfelf terug in de huiskamer, veel te laat. Een paar hospitaleros vonden het nog zo gezellig dat ze pas om 01:00 uur naar bed gingen, met de wetenschap om er om 06:00 uur weer uit te klimmen.

Maandag 18 augustus

Vandaag kwam Annemieke zoals elke dag met een glimlach van oor tot oor om 07:00 uur de huiskamer binnen voor een kop thee. Ze was al even aan de gang geweest dus tijd voor een time out om daarna weer door te gaan tot het ontbijt om 08:00 uur. Tonny en Henry gingen naar het cuartel van de guardiacivil in Burguete om aangifte te doen. Ze konden meerijden met Pablo de zoon van de overleden brandweerman Ramontxo Echeverría. Ze zijn een paar uur weg geweest. Het was voor Henry een unieke kans om kennis te maken met de collega's van de Spaanse politie. Ze hebben een rondleiding gehad in de kazerne. Henry kreeg uit een verzameling een Spaanse politiepet cadeau. Na het opmaken van het proces-verbaal en het overhandigen van het geld en de visakaart, heeft een politieman met politieauto ze weer terug gebracht naar de albergue. Henry heeft aan hem als tegenprestatie een set pennen in etui met inscriptie "Politieacademie" gegeven. Hij zal een Nederlandse politiepet opsturen naar Burguete. Helmi heeft nu alle dagen zich in het zweet gewerkt in de mostrador; ze hielp de pelgrims snel en vakkundig weg en lost nu Annemieke af in de wasserij, Annemieke gaat nu naar de mostrador, maar ook voor Lillian een dikke pluim, zij doet de wasserij en de daarbij behorende administratieve verplichtingen, zij zijn alle twee nieuwe hospitaleras en ze doen het geweldig goed. In de middag was er een complete verrassing, er was een pelgrim die hongos (cantharellen) had geplukt in het bos. Hij wist er geen raad mee en heeft ze aan de hospitaleros gegeven, ze worden morgen verorberd.

De sfeer is fantastisch, een verademing. 's Avonds kwam telefoon van een man, Sr. Mikel, die vroeg of we twee vrouwen, Marta de la Costa en Jose Luis Mirarte wilden zoeken in de Albergue en zeggen dat hun rugzakken gevonden zijn. Een raar verhaal, wie verliest er nu een rugzak. We hebben 233 inschrijfformulieren van maandag 18 augustus doorgekeken, maar hun namen kwamen er niet in voor. Om 22:00 uur precies kwam er nog een ler aan waaien die wilde slapen. We hebben hem een bed gegeven in Itzandegia. Om 22:10 uur kwam via de portofoon van Peter vanuit de oude herberg

een bericht bij ons de huiskamer binnen (we hadden net met zessen een evaluatie van deze dag onder het genot van een drankje), dat de los bomberos op de deur gebonkt hadden van de oude herberg. Er waren personen vermist, ze hadden in de bergen rugzakken gevonden. Om 22:30 uur waren ze met Marisol in de nieuwe albergue Aterpea. Het ging over twee personen die vermist waren. De naam van één kwam overeen met de naam waarover een man eerder belde. Later bleek dat zij zondag 17 augustus overnacht hadden in Roncesvalles in Itzandegia, wij hadden op de verkeerde lijsten gekeken. Bij navraag van Tonny of er nog novedades (nieuwe ontwikkelingen) waren zei een brandweerman dat het over een moeder en haar zoon ging. Om 24:00 uur vertrokken de los bomberos. Hopelijk loopt het goed af.

Dinsdag 19 augustus

We zijn al bijna een week bezig om de juiste broden te krijgen voor het ontbijt en avondeten, maar ondanks vele inspanningen van verschillende hospitaleros is het niet gelukt, we laten het maar zo. Met de boodschappen gaat het prima, we eten goed en gezond. Vandaag nog geen bericht ontvangen van de 2 vermisten. Heel akelig. Met het avondeten hebben wij de hongos gegeten die door een pelgrim waren geplukt in het bos. We hebben ze eerst door Marisol laten keuren. Haar hebben we ook een maaltijd gegeven, ze smaakten verrukkelijk.

Net voor er een aantal aan tafel gingen kwam Helmi met nog een grote zak aan, ook door een pelgrim geplukt, deze hebben we ook voor de zekerheid even laten checken door Patxi en Marisol of ze niet giftig waren. We worden liever niet ziek!

Peter ging na het eten met een klein zakje versnaperingen richting Itzandegia.

Er kwam er een Franse dame binnen die liet weten dat zij vermoedelijke last van bedwantsen had. Dit werd na inspectie door 2 hospitaleros bevestigd. Vervolgens is zij, volgens het protocol behandeld: In de wasserij is een speciaal hoekje, waar achter een gordijn de eigen kleren worden vervangen door daarvoor klaarliggende. Alle kleding, handdoeken, slaapzak en de rugzak worden op 60 graden gewassen. Vervolgens gaat de pelgrim onder de douche. Als de eigen kleding droog is, gaat de pelgrim nogmaals onder de douche en trekt schone kleren aan. De tijdelijke kleding en de gebruikte handdoeken, worden vervolgens weer heet gewassen. De volgende morgen wordt het bed goed verschoond en het beddengoed heet gewassen. Door Pablo wordt het bewuste bed gedesinfecteerd. Altijd het bednummer doorgeven aan Marisol van de betreffende pelgrim. Wij hebben de (aardige!) Franse dame wat extra zorg/aandacht gegeven. Helmi had Fenistyl-gel (tegen Jeuk) gezien in het EHBO kamertje, en wij hebben haar geholpen met het opbrengen.

Voorstel: Op een duidelijk zichtbare plaats, en in div. talen, de pelgrim verzoeken om bij vermoeden van bedwantsen dit te melden bij de receptie.

Woensdag 20 augustus

's Ochtends om 6.15 uur het volgende drama. Pelgrims waren al enthousiast bezig met weggaan. Er kwam een man naar me toe met de boodschap dat zijn schoenen, maat 44 verdwenen waren. Alleen zijn sokken lagen nog op de plaats waar ze gestaan hadden. We hebben de hele "dormitorio de las botas" (slaapkamer voor schoenen) afgezocht, nergens waren zijn schoenen, ook niet onder zijn bed of onder dat van zijn buurman. Er zat niks anders op dan te wachten of er nog schoenen in de goede maat zouden overblijven en of dat iemand terug zou komen die met de verkeerde schoenen aan vertrokken was. Wel 2 uur wachten, maar de schoenen kwamen niet boven water. Boos, gefrustreerd en een tikje wanhopig is hij dan maar op zijn slippertjes met de bus naar Pamplona vertrokken om nieuwe schoenen te kopen. Kijk uit als er een zwerver langs de albergue gaat zitten vlak bij de ingang!!! Er is er een met een smoesje naar het toilet geweest in de schoenenruimte en we vermoeden dat hij daarna nog een paar schoenen voor zichzelf heeft uitgezocht.

Een poes in huis.

Cor en Peter zaten achter de tafel in de oude herberg. Cor zei; <het lijkt wel of daar een kat op het bed zit>. En ja hoor, een zeer jong poesje speelde op een bed en op de rugzakken van een jong stel die de poes onderweg hadden gevonden. Na kort overleg was het besluit duidelijk. Geen beesten in de herberg! Het stel was teleurgesteld maar meegaand. Lies bracht een kratje met wat kranten in orde, de kat had buiten een mooi nachtverblijf. De andere dag konden veel pelgrims het niet nalaten om het poesje even in de armen te nemen.

Nagels verzorgen.

We kennen allemaal de treuzelpelgrims. Niets bijzonders maar een keurig gezin met twee dochters maakten het erg bont. In de oude herberg lagen de dochters om 7:30 uur nog in bed, maar na de tweede keer slaapzaktrekken kwamen ze er uit. Cor en Peter zagen het al aankomen. Dit gaat problemen geven. Tegen 8:00 uur was duidelijk dat ze voor acht uur niet klaar zouden zijn. Peter besloot om 4 min voor 8 uur het licht uit te doen. Dat was zijn eerste fout. De keurig geklede dame vloog naar Peter toe en eiste dat het licht weer aan moest. Tja ze had daar recht op en vertelde dat ze zonder licht haar nagels niet kon verzorgen. Peter schakelde het licht weer aan en om 8 uur weer uit. De dame vertelde dat ze een brief ging schrijven. Het geduld van Peter raakte op bij het zien van het demonstratief nagels vijlen. Na wat gepaste drang verliet de familie het pand en legde alle losse uitrusting buiten op de straat om verder in te pakken. Peter kreeg nog een flinke woordenstroom over zich heen en bij het sluiten van de deur zei hij; <Buen Camino en bi careful for your nails>. Zijn tweede fout; nooit pelgrims beledigen. Maar ja, als het bloed onder je nagels wordt weggehaald kun je een foutje maken.

's Avonds weer het zelfde drama met bedwantsen als een dag tevoren, nu betrof het een Oostenrijkse dame. Ze heeft het zelfde proces doorlopen. Alleen waren de wasvrouwen na 22:00 uur nog volop bezig om de kleding van die mevrouw gewassen en gedroogd te krijgen.

Donderdag 21 augustus

Vandaag een werkbezoek uit Nederland van Joost Bol en Monique Walrave. Dit bezoek had een tweeledig doel: een onderhoud met de prior met zijn staf en de werkzaamheden bekijken van de hospitaleros/as. Aanwezig in de vergadering: Don Juan Carlos (prior), Patxi (bedrijfsleider), Eburne (administratief medewerkster), Joost Bol (voorzitter NGSJ), Monique Walrave (bestuurslid van het Genootschap) en Tonny Willems (voorzitter WHR). Dit is de tweede vergadering met het bestuur van het NGSJ en het klooster sinds 2003 de Nederlanders gingen hospitaleren in Roncesvalles. De Nederlandse delegatie werd uitermate vriendelijk ontvangen. Het Klooster is erg tevreden over de hospitaleros/as. De samenwerking berust op wederzijds vertrouwen. Veranderingen die gaan komen: Eind oktober gaat de albergue Itzandegia voor altijd dicht, dit wordt museum. Het bestaande museum wordt tijdelijk een albergue met 80 bedden. Het campamento wordt gerenoveerd. Over vier jaar begint de verbouwing van de oude vleugel van het klooster dat haaks staat op de nieuw albergue. Ook kwam ter sprake om naar een andere grotere EHBO ruimte uit te zien. Het voorstel om de computerruimte hiervoor te gebruiken wordt in overweging genomen. Volgens Eburne zouden enkele computers in de bibliotheek geplaatst kunnen worden. Het voorstel van Monique om een gedeelte van de computerruimte een spirituele ruimte te maken werd in goede orde ontvangen. Joost en Monique waren zeer onder de indruk hoe de hospitaleros/as hun

Tonny Willems, Monique Walrave en Joost Bol

werkzaamheden verrichten. Joost heeft de Prior, Patxi en Edurne uitgenodigd om bij de voorjaarsbijeenkomst in 2015 in Amersfoort aanwezig te zijn.

Wasdroger:

Vandaag is een wasdroger stuk gegaan, oorzaak een kapotte aandrijfriem. Deze moet in Duitsland besteld worden. Het is beter om een paar van die riemen in voorraad te hebben. We hoorden dat de vrouw die vermist was op 18 augustus is gelokaliseerd in Pamplona, een goed bericht. We hebben nu de man op de 1e verdieping slapen (bed 153 die de rugzak van de vrouw had in zijn onderkomen in de bergen, een vreemde man, wij zijn allen alert op zijn doen en laten. Het blijft een vreemd verhaal zowel van die vrouw in Pamplona en de man die nu in bed 153 slaapt. Wij hebben de afgelopen week gegeten bij "Casa Sabina", het was buitengewoon slecht te noemen, dit is gemeld aan het klooster en ja, deze middag was het eten heel goed, we konden weer kiezen via de menukaart al was het hier voor de laatste keer. We gaan morgen naar hotel restaurant "La Posada".

Vrijdag 22 augustus

Om 06:15 uur kwam Monique Walrave de oude herberg in om het vertrek van de pelgrims gade te slaan, ze was verbaasd dat de pelgrims zo snel gepakt en gezakt de albergue verlieten en ook hoe de hospitaleros daar sliepen. Cor en Peter waren daar de hospitaleros. Om 08:15 uur hebben we in de huiskamer afscheid genomen van Joost en Monique en hun een prettige reis gewenst naar Nederland. Zij kunnen terug kijken op een geslaagd werkbezoek.

Vandaag een regenachtige dag en behoorlijk fris te noemen. Wij waren nog maar net aan het werk of Helmi stootte tegen een bed met als gevolg dat van haar enige bril een poot afbrak. Ook had ze er een hoofdwond van opgelopen. Tonny heeft haar verwezen naar Peter die opticien is geweest. Met wat improvisatie met een zakmes, fijn gereedschap en een gasbrandertje (die hij in zijn auto had liggen) was de klus zo geklaard, prima werk. Dit spaarde kosten en een extra rit naar Pamplona uit om daar de bril te repareren. Helmi dol gelukkig, ze kan het allemaal weer zien, zonder bril is het lastig werken in de mostrador.

Helmi ging niet mee lunchen in "La Posada", zij had wat hoofdpijn van de klap, zonde want het was verrukkelijk, een zelf te kiezen pelgrimsmenu vandaag. Heerlijk eten, relaxt, snel en vooral rustig.

Net nadat de herberg open was gegaan kwamen er drie Nederlandse mensen binnen waarvan een

vrouw anderhalve kilometer hier vandaan haar voet had verzwikt, Tonny heeft haar op een bankje gezet en zijn eigen thee, die Lies net rond bracht, aan haar gegeven, dat nam zij dankbaar aan. Cor werd erbij geroepen en heeft haar been in de behandelkamer bekeken, hij heeft haar geadviseerd om een paar dagen rust te nemen. Ondertussen ging Tonny wat ijsblokjes halen bij "La Posada". Lies heeft de ijsblokken klein gemaakt

en verpakt in een washandje van papier en aan haar gegeven, zodat het been verbonden kon worden. Ook heeft ze nog een extra kussen gegeven om het been hoog te houden. De peregrina (een verpleegkundige) die haar begeleid heeft naar de Albergue, heeft de zorg overgenomen en het been met een zwachtel verbonden. De patiënt werd echt in de watten gelegd. Morgen kan ze waarschijnlijk gewoon weer lopen.

Zo ook de ezels, ja we hebben muilezels, ze werden in de wei gezet achter Itzandegia, lekker uitrusten en onverminderd gras eten, een enorm leuk gezicht, wat voor dieren gaan we nog meer zien die de camino gaan lopen met hun baasje. De bagage en de zadels werden in het voorportaal gelegd voor de fietsenstalling.

Centrifuge: Tonny en Henry hebben de kapotte centrifuge gemaakt. Het probleem zat in de schakelaar. De wasdames zijn blij dat ze nu met twee centrifuges kunnen werken.

Zaterdag 23 augustus

Brandweeroefening door Tonny. Vandaag heeft het merendeel van ons team met de brandslang gewerkt met de haspel in de sótano (bij de wasserij). Ieder die aanwezig was heeft de slang uit en

opgerold en de straalpijp bediend. Het gevaarlijke glas dat in de deur zat van de brandslanghaspels hebben ze vervangen door plexiglas met daarin diagonaal gaatjes geboord. Dit om het plexiglas veilig en snel te breken door het in te slaan. De hospitalero kan de deur van de slangenkast makkelijk openen met de platte moedersleutel aan zijn sleutelbos door deze diagonaal in de vierkante uitsparing te steken en dan te draaien. Ook hebben we in het gehele gebouw de vluchtwegen bekeken met instructie over de werking van de draagbare blusapparaten en de brandmeldinstallatie.

Het toeval is dat op deze dag de verjaardag is van Ramontxo Echeverría, 23-08-1954/16-12-2011. Hij

is bij een brandweeroefening van de brandweerwagen gevallen en overleden. Ramón zou nu 60 jaar geworden zijn. Hij is de vader van Pablo de klusjesman van het klooster. Ramón ligt begraven in de Silo, tussen het kerkje en "La Posada". Hier mogen alleen mensen begraven worden die in

Roncesvalles geboren zijn. Elk jaar gaat Tonny het graf van Ramón bezoeken.

Concert:

Na de mis van 18:00 uur begon om zeven uur een concert. Het was een muziekgezelschap uit Pamplona. Het concert bestond uit twee delen. Het eerste begon in het claustro waar de koning van Navarra in de tumba ligt. Daarna ging een van de zangeressen met een brandende kaars voorop naar de kerk. De bezoekers moesten haar in een soort processie volgen. Het was een mooi concert met zangeressen begeleid met verschillende muziekinstrumenten waaronder: Een luit, kerkorgel, dwarsfluiten, blokfluit, saxofoon, en slagwerk. Ze speelden een soort van New Age Music. De kerk en het claustro hebben een geweldige akoestiek. Je kunt merken dat er door de nieuwe prior (Don Juan Carlos) een nieuwe wind waait in Roncesvalles.

Priester:

Om 21:00 uur kwam er een goed uitziende en goed geklede jongeman binnen. Hij kwam uit Milaan zei hij. Tonny ontving hem vriendelijk. De man zei dat hij graag hier zou willen overnachten, ik ben priester en ik kom in naam van God. Hij had één probleem, hij had geen geld en wilde voor niets slapen. Tonny zei dat er betaald moest worden, iedereen moet betalen. Later is hij toch in de oude albergue gaan slapen. Hij heeft schijnbaar € 6,00 gekregen van een pater.

Zondag 24 augustus

Een rustige dag vandaag. Alleen na tien uur 's avonds werd er op de deur van onze huiskamer geklopt, er stond een meisje aan de deur die zei dat ze op haar vriend stond te wachten die wilde ook slapen in Aterpea. Ze had geen bednummer, ze heeft zich waarschijnlijk ingesloten. Later kwam vanaf buiten de jongen opdraven. We hebben ze naar Itzandegia gestuurd. Om 22:20 uur kwam er nog een pelgrim die bij ons aanklopte. Omdat we nog het vorige geval stonden af te werken zagen we de man aan de buitenkant tegen het raam (achter de mostrador) tikken. Aterpea was completo. Helmi heeft hem nog ingeschreven, hij moest ook naar Itzandegia. Dankzij de portofoons konden we nog wat regelen, al was het met enige tegenzin. Peter stond tot tweemaal toe buiten te wachten in zijn onderbroek om de late pelgrim op te wachten, Peter liet nog wel weten dat hij graag zijn slaapzak weer in wilde na een dag hard werken.

Maandag 25 augustus

Onder de lunch besproken dat het keukengebeuren, het ontbijt en het avondeten verzorgen, heel goed bevalt en dat dit eigenlijk altijd zo zou moeten. Er is veel rust in de huiskamer nu wij allemaal zonder iets te hoeven doen en alles op tafel staat, op ons gemak kunnen ontbijten en dineren.

Lies doet het met veel liefde en plezier. Elke dag weer een verrassing wat wij voor geschoteld krijgen.

Vandaag vroegen wij aan een man die met hond en ezel de camino loopt wanneer hij weer weg ging, je mag nl. geen 2 nachten achter elkaar in de herberg slapen, waarop de man antwoordde, ik wil wel graag, maar mijn ezel niet, het klopte echt, hij was niet vooruit te krijgen. Plotseling kwamen circa 150 personen in de receptie, waar ze vandaan kwamen weten we niet maar ze moesten allemaal een

stempel hebben. Het was dringen en voor kruipen ze zouden haast een moord plegen om snel een stempel te krijgen onbegrijpelijk.

Dinsdag 26 augustus

Rond 18:00 uur kwam er een Duitse vrouw klagen dat er een zeer verwaarloosde hond aan een ketting lag, weliswaar in een hok, maar vol met klitten, het was schandalig vertelde zij, dat zo iets mogelijk was bij het klooster, wij vertelden haar dat wij als hospitaleros daar niets aan konden doen, verbolgen ging ze weer weg, ja de mentaliteit ten opzichte van dieren hier is totaal anders dan in Duitsland en B.V. in Nederland. Het gaat hier over de hond van Pablo die met zijn moeder in de boerderij achter Itzandegia woont, hier zijn al meerdere opmerkingen over gemaakt. Sommige hospitaleros kennen die hond al meer dan tien jaar, het is een lieve hond, hij komt niets te kort en op z'n tijd loopt hij los.

Om 21:00 uur kwamen twee bomberos een vermoeide Chinees brengen die ze hadden opgepikt in de bergen, hij zou nooit op eigen kracht de albergue gehaald hebben.

Woensdag 27 augustus

Nu veel last van condens in Itzandegia, er waren 6 bedden onbruikbaar omdat er vieze bruine waterdruppels de bedden nat maakten. Gelukkig hebben we in de toekomst hier niet meer mee te maken omdat Itzandegia gesloten wordt.

De computer: De computer in onze huiskamer werkt niet optimaal het is moeilijk om het verslag te schrijven omdat bij ons het lettertype bijna onleesbaar was. Ook het kiezen van een ander lettertype had geen succes. Het valt op dat hoe korter we de einddatum naderen van de hospitaleerperiode, de computer meer kuren begint te vertonen. Volgens ons gaat iedereen aan dat ding zitten fröbelen zodat de computer niet meer functioneert waarvoor hij ingesteld is, n.l.: een verslag schrijven en de lijst van het aantal pelgrims invullen.

De portofoons:

Deze hebben hun dienst bewezen, ze zijn onmisbaar geworden. Hieronder de apparatuur die we gebruiken. Merk Baofeng, type: C-150 UHF 400-470 Mhz. Er is gekozen voor dit type portofoon omdat ze makkelijk te bedienen zijn, geen poespas.

Donderdag 28 augustus

Het zit er bijna op! Ondanks de leuke en bijzondere momenten, eens maar nooit meer; want (voor mij) te zwaar/vermoeiend. Vermeldenswaardig is de onderlinge verhouding, die, ondanks de verschillen én de werkdruk, goed was. Ik wens de volgende ploeg veel sterkte, succes en plezier toe! De man met de hond en de ezel is inmiddels weer terug in Roncesvalles. De ezel is dusdanig geblesseerd dat de tocht door Spanje dit jaar niet doorgaat.

De laatste volle dag zit er weer op, het was fantastisch, druk, vermoeiend maar o zo gezellig met onze groep, ik en mijn partner komen als er meer mensen ingezet worden zeker volgend jaar weer. Ik verheug me er nu al op.

Vrijdag 29 augustus

De laatste dag is aan gebroken, onze opvolgers zeven in totaal, hebben de nacht doorgebracht in de overloop. Om 14:00 uur gaan ze onze dienst overnemen. 's Morgens, na de koffie hebben we afscheid genomen van: Cor, Peter en Lies. Annemieke, Helmi, Lilian, Henry en Tonny hebben samen met de opvolgers gedineerd bij "la Posada". Na de overname zijn Annemieke, Lilian en Helmi vertrokken. Henry en Tonny hebben tot 18:00 uur nog hand en spandiensten verricht. Zij zijn de volgende dag vertrokken. Ons team heeft bijzonder hard gewerkt in goede harmonie. In onze periode zijn er geen werkschema's gemaakt, ieder kon naar eigen inzicht kiezen wat voor een taak hun beviel. Nogmaals we kunnen deze periode afsluiten als bijzonder geslaagd. Onze dank in het bijzonder voor onze "Ama de Casa", keukenprinses en chef-kok Lies die voor het ontbijt, drankjes en het avondeten zorgde. Ook deed ze dagelijks voor ons de privé was. Lies hiervoor onze dank.

Een paar nuttige tips: Probeer een paar woordjes Spaans te leren (buenos días, buenas tardes, buenas noches).

Bij het opstaan: Wek de pelgrims in het Spaans met <Buenos días>. Is goed voor onze reputatie. Saludos y hasta la vista.

Periode 13: vrijdag 29 augustus t/m vrijdag 12 september 2014

Hospitaleros: Jan Kamphorst, Kees Matthijssen, Rina Pluim, Tonie Lassauw, Peter Dormans, Marry Janmaat, Margriet Meewis

Aantal pelgrims: 4.637 (2013: 4.459)

Jan, Kees, (Ander), Rina, Tonie, (Marisol), Peter, Marry, Margriet

Vrijdag 29 augustus

Na een fijne wandeling van Saint Jean Pied de Port naar Roncesvalles zijn Cees en Tonie via een alternatieve route gelopen, het was een fijne wandeling. Helaas had ik de rugzak te zwaar beladen, waardoor ik zwaar vermoeid aankwam. Wel was er een team paraat, waarbij ik me al meteen als een vis in het water voelde. Prima collega's, die niet te beroerd zijn om als het druk is meteen in te springen. En druk is het, vanaf het eerste moment. Vroeg tegen de middag stromen de pelgrims naar binnen en dan wordt de ene na de andere vraag gesteld.

Peter Dormans en Margriet

Peter Dormans heeft al meteen werk aan de winkel. Een Amerikaan heeft een blessure aan zijn knie opgelopen en heeft al een nacht in het ziekenhuis gelegen. Ook heeft hij een vracht medicijnen mee gekregen. Peter heeft gelijk die jongeman ervan overtuigd, dat rust een beter medicijn is. En dat al

die medicijnen niet gebruikt hoeven te worden. Een ander Amerikaans gezin uit Houston trekt al de aandacht. Vader en moeder hebben hun dochter van zes jaar meegenomen, een vrolijk kind, dat rond dartelt en naar muziek luistert. Een verre reis die het kind niet deerde. Wel hadden de pelgrims een wagentje meegenomen waar het kind de andere morgen in wegzakte. Met knuffel en al.

Jan bleek al gauw goed technisch onderlegd te zijn, wat je van een motorrijder kunt verwachten. Zijn hulp werd ingeroepen om de wasmachine aan de praat te krijgen en meteen erg gewaardeerd. Kees een prima wandelmaat heeft me goed geholpen, hij heeft mij er doorheen geloosd, want ik had een veel te zware rugzak van 17 a 18 kilo wat met mijn omvang en lengte niet overeen kwam. Kees blijkt een goede leider en bruggenbouwer te zijn. Ook Rina heeft begeleiding kwaliteiten, dat is meteen merkbaar. Het was ook direct merkbaar dat ik in een relaxte omgeving en in een hard werkend team terecht ben gekomen.

Na het eten werd door Tonny een rondleiding gegeven en werden de voornaamste onderdelen in sneltreinvaart behandeld. Van de brandweer attributen, tot de te lopen veiligheidsronde en de te gebruiken sleutels. Iedere hospitalero ontvangt een set sleutels. Tonny bleef met een collega nog slapen in de overloop, waar we de eerste nacht ook hebben doorgebracht. Zij vertrokken de volgende ochtend. De overige teamleden waren naar Puente la Reina of naar huis vertrokken.

Na het eten had Rina me gevraagd om mee te lopen naar de gang bij de receptie, om daar de pelgrims te wijzen op enkele regels van het huis en hen uiteraard welkom te heten. Ik vond het vanaf het allereerste begin geweldig mooi werk. Pelgrims de weg wijzen en allerlei vragen in verschillende talen beantwoorden gaat ons goed af. Ook Peter en Cees waren al gauw in de receptie te vinden. Op de eerste dag kwamen er liefst 318 pelgrims. Er zijn ook groepen, die vooraf bedden hebben gereserveerd. Dan gaat ook de oude herberg open, waar 120 pelgrims kunnen slapen in een grote slaapzaal.

Gelukkig hebben we ook tijd om gezamenlijk koffie te drinken en een middageten te genieten in restaurant la Posada. 's Avonds zorgden we zelf voor brood en jam. Ook werden grote kazen geleverd en zoetigheden. Dan ga ik op verzoek van Kees en Rina naar de oude herberg.

Zaterdag 30 augustus

We eten een diner in restaurant La Posada, dit smaakt daar opperbest. Een café Scottisch kon er wel bij in, een echte aanrader. Het wordt nadien erg druk met pelgrims.

's Avonds staat er een film op het programma, The Way. Ik ga er met een pelgrim heen maar in de filmzaal is het om 20.00 uur pikdonker. Als ik om 20.15 uur weer in de buurt ben ga ik met een groepje van 8 mensen naar de bioscoopzaal naast de wasserette. Wat blijkt er zitten nu een 10 tal mensen in de zaal die nu wel verlicht is en enkele Spaanse mensen gaan met de aanwezige apparatuur aan de slag. Na enkele vergeefse stappen wordt even later de film in het Engels vertoond.

Ik ga weer naar de oude herberg voor mijn 2^e nacht. We drinken nog een glaasje en gaan om 22.10 naar bed.

Maandag 1 september

Gisteren was een erg drukke dag, niet alleen met pelgrims maar ook in ons hoofd waar enkele talen rond malen.

Dinsdag 2 september

Gisteren na de grote schoonmaak zijn we naar Burguete gelopen met Mary, Jan, Kees en Tonie, 3 km verder over een leuk bospad. Eerst parallel aan de weg en dan door en langs de bosrand naar de plaatselijke supermercado. Daarna weer terug en toen begon het feest, steeds meer pelgrims.

Wat bleek we hadden 400 pelgrims ondergebracht Avonds in mijn eentje gegeten, dan is duidelijk dat de drukte iedereen in zijn greep heeft. Snel het eten naar binnen laten glippen en dan weer snel naar de receptie, de gang of de wasserette, of in de oude herberg. In de oude albergue werden rond 18.00 uur de eerste pelgrims ondergebracht. Om 19.30 uur werden de eersten naar de campamento gebracht. Om 20.30 uur kwamen de eerste fietsers doodmoe aangereden. Kortom je kunt zeggen dat de hele bekende wereld aan je voorbijtrekt. Sommigen met het hele of halve gezin, kinderen en of enkele zussen of broers.

Om 10.00 uur komen de eerste pelgrims al voor een stempel. Ook s 'avonds komen ze vanuit het hotel waar ze zitten om een stempel vragen. Nadat we meer dan 100 pelgrims naar de campamento hadden gebracht en de fietsen van sommige pelgrims in een grote grasgroene leger tent hadden geplaatst, ging ik na een glaasje rode wijn naar bed. Nu echter niet in het hok in de oude herberg maar naar een kamer op de 2^e verdieping in een appartement. Een heel verschil, van een hok naar een soortement hotelkamer. Daar heb ik heerlijk geslapen, geen enkel raar geluid, of snurkende pelgrims gehoord. Het moet me toch van het hart dat we weinig Nederlandse pelgrims hebben gezien. Prompt gaat bij die gedachte een hele reeks Nederlandse caravans en campers Dettleffs op de straat voorbij. Ook met motors trekken pelgrims met schelp aan ons voorbij. Nogmaals richt mijn blik zich wederom op gisteren.

Mistflarden

Ik stond ten zuiden van de parkeerplaats achter de kerk er kwamen pelgrims tussen de trucks door van de TV ploeg die een film maakt over het boek van Hape Kerkeling over zijn pelgrimsreis naar Santiago. Deze Hape, een graag geziene komiek op de Duitse TV, "ging mal eben weg", de titel van het boek. In dit boek beklagt hij zich over de stinkende pelgrims en hij overnacht in hotels en Paradores, staatshotels op historische plaatsen en historische gebouwen en erg duur. Een pelgrim laat zich daar niet zien. Harpe is dan ook bij tijd en wijle erg eenzaam.

Filmset Ich bin da ma eben weg

Woensdag 3 september

Gisterenavond heb ik aan drie jonge pelgrims even een historische schets gegeven bij de kaart die bij de receptie aan de muur hangt. De jongeren hingen bijna letterlijk aan mijn lippen en luisterden en praten mee met mij. Over Karel de Grote en zijn meesterknecht Roland. De reconquista en de 1^e kruistocht tegen de Moren de huidige moslims, over de meer dan 50 zwarte madonna's en de dood van Roland en het middeleeuwse Rolands lied Bij de terugtocht door het Baskenland ging het mis. Een deel van het leger van Karel de Grote werd aangevallen waarbij Roland de dood vond. En op de

Rina en Marry

Ibañeta pas staat een gedenkteken van Roland en de Baskische veldslag waarbij Roland het slachtoffer werd.

Marry en Jan

Vanmorgen was het even schrikken, een mevrouw hevig onder de bulten die erg jeukten dacht dat ze bedwantsen had gezien. Dus heeft Rina het zekere voor het onzekere genomen en vier matrassen en de bedden grondig schoon gemaakt. 3 september is een katholieke feestdag, voor de Basken aanleiding om naar de kerk te gaan. Er stonden wel honderd Franse Basken buiten de kerk mee te zingen. In de kerk was geen zit- of staanplaats meer voorhanden. We passeerden deze mensen toen we om 11.00 uur koffie gingen drinken bij Pablo. Hier zullen we de volgende week het diner eten. Dit doen we de eerste week in restaurant La Posada.

De Baskische feestdag betekent weer een horde Franse en Italiaanse pelgrims. Tegen vijf uur heb ik weer de nodige fietsen geplaatst in het fietshok bij de overloop. Een Belg met een elektrische bakfiets, tent en grote herdershond die makkelijk paste in de grote bak. 2 grote batterijen werden geplaatst om op te laden. Met hond mocht hij de herberg niet in dus had hij zijn tent opgezet vlak bij de brug over het water. Op een hoek op een kleine wei aan de rand van het bos.

Wat het aantal overnachtingen van pelgrims betreft ook nu weer meer dan 350 pelgrims geregistreerd. Ze kregen onderdak in de nieuwe en oude herberg en op het kampement. Ik ben heel wat keren heen en weer gelopen tussen deze gebouwen. Je pendelt zo de nodige kilometers op en neer. Het eten bij La Posada smaakt dan ook opperbest.

Even later komt een goedlachse Italiaanse dame met vriend Rolan naar me toe. Ik breng hen naar de oude herberg en ze vertellen mij in geuren en kleuren dat ze vrijwilligerswerk hebben gedaan bij de Emmaeus groep in Venlo en nu naar Pamplona lopen. Hun werk bestond uit het helpen van mensen aan de onderkant van de maatschappij. Ze waren zeer verheugd een hospitalero uit Limburg tegen te komen.

Minder verheugd was de Franse pelgrim die zijn beklag deed over de pelgrims die met de auto zijn gekomen en dan vroeg inchecken. Zij hebben dan de beste plaats en dat is onterecht. Ook zijn er pelgrims die met een wel heel kleine rugzak naar de herberg komen, zij laten hun bagage transporteren door een organisatie.

Donderdag 4 september

Vergeten spullen of extra achter gelaten

Een Zwitserse jonge pelgrim rond de 25 jaar had een gewatteerde zware jas gevonden en die mee genomen. Ik had hem in ontvangst genomen en bij de receptie bij de gevonden spullen heen gedrapeerd, en s'avonds had de rechtmatige eigenaar de jas gespot en bedankte Marry uitvoerig.

Ik heb bij de ronde over een afdeling een telefoon aan de oplader zien hangen, maar alle pelgrims waren op pad. Dus nam ik de telefoon mee naar de receptie, om deze bij de verloren spullen te deponeren. Volgens Marry komt een Franse dame die telefoon ophalen, ze heeft er al over gebeld. 's Middags komt een Italiaanse vrouw haar telefoon ophalen, zij weet welke foto ze als laatste heeft genomen en ze showt deze meteen. Geen Franse dame maar een schone Italiaanse is de ware eigenares van de gevonden telefoon.

Hoe pelgrims hun dankbaarheid tonen

Cees en ik kregen een geplastificeerd bidprentje van een Zuid Afrikaanse dame, Loreto Henry, dat deze zelf had gemaakt. Ze geeft aan dat ze zelf ook veel vrijwilligerswerk doet en veel respect heeft

voor de hospitaleros. 's Avonds nog een glaasje wijn gedronken, waarbij het plan opborrelde om met Peter en Margriet te ruilen, zodat zij weer in de nieuwbouw in ons mooie appartement kunnen gaan wonen. Nu gaan Rina en Tonie weer naar de oude herberg. Na de koffiepauze bij Sabina rond 11.00 uur gaat Rina de overdracht regelen. Ik ga even uitrusten en ga een uurtje plat. De berg op en af, de trap 10 keer op en af, al dan niet met een rugzak van een doodvermoeide pelgrim eist zijn tol. Het schoonmaken is klaar dus er is tijd voor en het team staat er achter. Vandaag net als gisteren

komt er om 19.30-20.00 uur een bus vol met mensen die wel of niet een slaapplek hebben gereserveerd. Dan worden gelijk 50 mensen naar het kampement gebracht.

Vrijdag 5 september

Vanmorgen gaan de pelgrims al vroeg op pad, sommige met enige onrust omdat in Larrasoña en grote herberg vier dagen gesloten is vanwege de uitbraak van bedwantsen. Bij Zubiri, waar al velen hebben gereserveerd wordt een opstopping verwacht. Cees weet bij de receptie in het Engels de lachers op zijn hand te krijgen. Als ze al niet wakker zijn, nu zijn ze het zeker.

Tonie en Rina hebben drie dagen voor de pelgrims in de oude herberg gewerkt en Rina zorgt ook met Marry voor het ontbijt en avondeten voor het team. Peter en Margriet hebben hier de laatste drie dagen voor gezorgd.

Jan en Marry zitten nu in de wasserij. De wachtende pelgrims vertellen hun allerlei verhalen. Als Marisol stopt neemt Marry in de regel het werk van haar over en bemenst de receptie. Vaak heeft ze het dan erg druk, want tegen vijf zes uur is het erg druk. Ze moet dan tickets regelen, credencials stempelen en goederen verkopen. Peter assisteert bij het ontvangen van de pelgrims. Zoals de fietsers brengen naar het fietsenhok. Ook loopkarretjes worden daar geplaatst.

Manny en Inge Niessen zijn een Limburgs pelgrimskoppel, vader en dochter. Zij wonen al enkele jaren in Alicante. Manny heeft een bouwbedrijf en aan de Spaanse kust een villa gebouwd voor een cliënt.

Even later komt een pelgrim binnen die totaal bezweet is, het water druipt van hem af. Hij is zeer druk met praten en reageert of de duivel hem op de hielen zit. Benieuwd of ze hem in La Posada binnen laten. Ook heb ik een foto gemaakt van een wachtende

pelgrim, een voormalige kinderarts uit Engeland. Ik heb hem voorgesteld aan onze team huisarts Peter Dormans. Beiden zijn al enkele jaren met pensioen, maar nog van grote waarde voor pelgrims met hun gezondheidszorgen. Er wordt overigens veel gelachen door de pelgrims. De Koreanen geven me wat gedroogd en naar zal blijken gepeperde rijst. Ik grijp heel snel naar een fles met water om de brand in mijn mond te blussen. En met een stalen gezicht verklaren de Koreanen dat dit helemaal niet gepeperd is. Na enkele glazen water voel ik het krakende spul in mijn mond nog steeds. Hierbij waren dan de nodige pelgrims duidelijk hoorbaar aan het lachen.

Ook is mij opgevallen dat tientallen pelgrims een dagboek bijhouden. Een boekje of een klein tablet. Tailer een meid uit Duitsland houdt een dagboek bij. Aan onze tafel zitten twee heren driftig te pennen, waarbij er één een routeboek zorgvuldig na pluist. Vandaag heb ik met een Spaanse dame gepraat die afgestudeerd elektricien is en als zodanig werkzaam was bij Renfe de Spaanse spoorwegen. Ze leest nu een boek van Paolo Coelho. Het is avond en Cees is op zoek naar een Australisch echtpaar dat gesignaleerd is in de bergen. Peter heeft een patiënt gehad die wel heel veel huiduitslag had en bij hem in consult ging. Rina helpt een pelgrim met inpakken van een rugzak die naar Pamplona gaat via bagagevervoer. De bomberos hoefden uiteindelijk niet uit te rukken omdat de Aussies op tijd in de herberg waren.

Zondag 7 t/m donderdag 11 september Onze hospitaleros in periode 13

Kees Matthijssen heb ik gevraagd waarom hij hier heeft gepelgrimeerd of beter waarom hij hospitaleert. Kees merkt op dat hij een aantal tochten heeft gedaan. Hierbij heeft hij veel hartelijkheid ontvangen. Daarom wil hij iets terugdoen. En hij vindt het mooi werk. Hospitaleren. Jan Kamphorst heb ik gevraagd of hij volgend jaar weer wil komen. Nee, ieder jaar is te veel van het goede. Dit wil hij zijn gezin niet aan doen. Ook hij vindt het een te gek team. Daar sluit iedereen zich bij aan.

Ook Rina Pluim draagt het team een warm hart toe. Zij wil graag iets terugdoen voor de pelgrims wat zij zelf heeft ervaren tijdens haar camino.

Marry Janmaat weet niet of ze volgende keer wel weer mee doet. Ze wil eigenlijk naar een kleinere refugio. Ze heeft daar al ervaring mee. Hier vindt ze het veel te massaal. Ze zou eigenlijk met een andere persoon deel nemen maar door een ernstige ziekte kon dit niet door gaan. Haar man heeft haar toen gemotiveerd om toch hieraan deel te nemen.

Ook Tonie Lassauw heeft een erg goede band ervaren van het team. Hij voelde zich als een vis in het water. Ook omdat hij het dag verslag mag schrijven. Voorts heeft hij dezelfde motivatie als Kees, iets willen terugdoen voor de hartelijkheid die je op verschillende camino tochten hebt ervaren. Maar de

ruim 400 pelgrims is eigenlijk te veel voor deze kleine groep vrijwilligers. Tonie zou graag de volgende keer er weer bij zijn.

Peter Dormans heeft wel bedenkingen bij de vele pelgrims. Hij uit het vermoeden dat er ook toeristen zich voordoen als pelgrims. Deze semi pelgrims zou je moeten weren. Hij wil wel een mail schrijven inzake enkele voorstellen die hij heeft. Zo vraagt hij zich af of de hospitaleros wel de geëigende groep is die beslissingen of een protocol moeten naleven waarvoor bij ons de GGD verantwoordelijk is, ingeval van het vermoeden van bed wantsen. Hij vindt het team heel goed.

Margriet Meewis-van der Rijt die net als Tonie voor de eerste keer hospitaleert vindt het team ook te gek. Ze zou zo weer terug willen komen, een volgende keer. Ze weet niet wat ze zou zeggen als ze niet in zo een leuk team was geland dan zou ze wellicht op andere gedachten zijn uitgekomen.

Dinsdag 9 september

Oude manuscripten.

De hospitaleros kregen een rondleiding van de prior. De prior pree de conservator voor zijn grote werk en zijn kennis over de bibliotheek van het klooster en het archief. Eerst gingen we de kloosterbibliotheek in van de Colegiata en we waren een en al aandacht voor kaarten van de 7 Nederlandse provinciën, toen Limburg en Brabant voor het grootste gedeelte hoorden bij de Zuidelijke Nederlanden, feitelijk tot 1815 hoorden bij België. Er waren kaarten van schepen en steden uit de late middeleeuwen.

Rondleiding kloosterbibliotheek en archief, dinsdag 09-09-2014

We waren verrukt over de vaderlandse geschiedenis die ons vanaf het jaar 1000 toelachte. Veel was door waterschade moeilijk te restaureren, maar is toch nog wel het bekijken waard.

Klooster bibliotheek Abdij Roncesvalles:

Periode 14: vrijdag 12 september t/m vrijdag 26 september 2014

Hospitaleros: Henk Oude Elferink, An Pikker, Frans Hofstra, Henk Boender, Agnes Dubelaar, Mieke Trimbach, Henk Trimbach

Aantal pelgrims: 3.236 (2013: 3.246)

Henk, An, Frans, Henk, zittend (Marisol), Agnes, Mieke, Henk

Vrijdag 12 september

Wij ontmoeten elkaar én groep 13 op deze vrijdag. Wat een gezelligheid en wat een kakofonie van geluiden tijdens de middagmaaltijd in Casa Sabina. De ervaringen van groep 13 worden gedeeld met de nieuwkomers. Nederlands, Fries, Spaans, Twents, Limburgs en Brabants zijn de 'voertalen'... Kortom: de stemming zit er al meteen goed in. Cameraman/editor Henk O legt alle zaken vast op de harde videoschijf die al dan niet aan den volke getoond kunnen worden; Henk T werpt zich op de dagverslagen, waarbij hij uiteraard afhankelijk is van de ervaringen die zijn groepsgenoten met hem delen.

Henk O en Agnes hebben beiden een jaar ervaring als hospitalero; de anderen zijn eerstejaars. Al snel spreekt ons een Zwitserse dame van middelbare leeftijd aan. Ze probeert een slaapplek te bemachtigen, samen met haar Duitse herder. Ze wil bij haar hond blijven maar dat kan uiteraard niet in de herberg. Hoewel we haar een beter alternatief aanbieden wordt de hond in een slaapzak gewikkeld en kruipt zijzelf in haar regenjack in een hoekje van de doorloop naar de binnenplaats van Aterpea. Wanneer Mieke en Henk T 's morgens om 06.00 uur het fietsenhok gaan openen blijkt de herder een goede waker en een goede wekker: zijn geblaf klinkt luid over de binnenplaats.

Zaterdag 13 september

Er blijken twee paar dezelfde schoenen in de kast van Itzandegia te staan (zal vast wel eens vaker voorkomen). Een Koreaanse jongedame komt met de schrik in haar ogen hollend de herberg in en zij roept in haar beste Engels: wrong shoes! 'Herkende je ze aan de geur?' vraagt Frans haar in zijn betere Engels. 'Yes', zegt ze, waarschijnlijk zonder zich goed bewust te zijn van wat ze antwoordt. 'Wanneer je de douches schoonmaakt Henk O kun je maar beter de sproeier in je hand nemen. Je wordt namelijk nat wanneer hij boven je hoofd hangt en je de kraan open draait.'

Zondag 14 september

Café Cortado blijkt populair in het heerlijke zonnetje op het terras van Casa Sabina. Agnes associeert Cortado met Cortina, Ford Cortina – wie kent 'm nog? Ze bestelt dan ook maar een 'Ford Cortina' bij de ober Felix en ... hij blijkt haar inderdaad na enig nadenken te begrijpen!

Een Spanjaard klaagt bij hospitalero Henk O over de gedateerde doucheruimte en de tegeltjes die van de muur zijn gevallen. Nou heeft Itzandegia zijn beste tijd gehad (als Albergue dan) maar om op een dergelijk boze toon onze hardwerkende hospitalero te bejegenen ... 'Hij hield net op tijd zijn mond,' zei Henk O, 'Ik stond op het punt hem buiten te zetten!'

Een 'bemoedigende' tekst in het Libro de Oro 2014:

'Nice, comfortable, brand new but NOISY! People are so noisy particularly Coreans when they brush their teeth! They shout and don't try to respect other ones sleep. Toilets flush too noisy! Sorry of this because all the hospitaleros are very helpful. I will never come again! D. from M. (France). May the lord let them understand the meaning of the CAMINO.'

Maandag 15 september

An is opgelucht nadat ze samen met Agnes even naar de dokter in Burguete is geweest. De pijn aan haar wat dikker geworden voet komt van een ontsteking, waarvoor ze een antibiotica-kuurtje krijgt. De dokter verzekert haar dat ze na onze hospitalearperiode met een gerust hart de Camino kan gaan lopen.

Een Poolse, Australische en Deense ontmoetten elkaar onderweg en lopen met elkaar op. Na de avondmaaltijd in La Posada komen ze gedrieën bij Henk T die 'de kist' bemant. De Poolse jonge vrouw is haar bedticket kwijt. Ze slaapt op bed 98, zegt ze, maar dat bed blijkt nu bezet te zijn door een ander. Henk T zoekt haar inschrijfformulier op; nummer 98 dus. 'No that's not me ...!' zegt ze verontwaardigd. Er wordt wat geschoven met het formulier en plotseling barst de Australische uit in gelach! 'Turn

around, turn around,' roept ze, 'It's 86!' Formulier 86 opgezocht en jawel, een Poolse naam; h`aar naam!

Nog pas afgelopen zaterdag liep het Zweedse stel de marathon van Bordeaux; nu zijn ze begonnen aan de Camino Frances.

Een tachtigjarige Amerikaanse pelgrim hoorde aan het Engels van Henk T dat hij 'from Holland' kwam. 'Dutch are all over the world and I recognize their accent.' 'Well, you ain't much if you ain't Dutch,' reageerde Frans.

Dinsdag 16 september

Aan de koffie bij Casa Sabina zegt Henk O een sms vanuit Nederland ontvangen te hebben. Het bericht meldt dat er in Zubiri pelgrims zijn gearriveerd die ziek zijn. Het lijkt op een epidemie. De pelgrims komen van Roncesvalles. Na een eerste diagnose blijkt het te gaan om 'chloritis'. Ach, ja ... het kwartje valt bij de andere hospitaleros: om enige frisse lucht in de toiletten van de oude herberg te krijgen is er wat kwistiger omgesprongen met bleekwater!

Tegen 21:00 uur melden twee Koreanen dat er op de berg nog een oudere man is gesignaleerd. Het is slecht weer - regen, bliksem en donder -. De man wilde niet dat de Koreanen hem zouden vergezellen. We wachtten een half uur voordat we de bomberos gaan bellen. Agnes loopt eerst nog even bij het hotel binnen en jawel ... een totaal verregende en apathisch reagerende man was er de weg naar de herberg komen vragen, nog maar tien minuten geleden. Geen man in Aterpea gezien en

tot dan toe ook niet in Itzandegia. Uiteindelijk meldt Henk O via de portofoon (handige dingen!) dat de zeventiger is binnengekomen; totaal verkleumd en verward. We brengen hem wat fruit en thee en leggen hem op het 'emergency-bed'. Opluchting!

Woensdag 17 september

Zonder een eenvoudig 'dank je wel' is de late, verkleumde pelgrim vertrokken! Tja, nu maar hopen dat hij weer wat meer bij zinnen is en zijn dagelijkse routes aanpast aan zijn kunnen.

Van Tonie (die in groep 13 hospitalerde) hoorden we dat er oude landkaarten van Nederland in het klooster / museo bewaard worden. Agnes maakt een afspraak met Don Emilio. Wanneer wij om half twaalf 'ergens' zouden staan, dan zouden ook wij van veel ouds mogen gaan genieten. Maar ja, waar is 'ergens'? De deur van het museo was gesloten. In het souvenirwinkeltje wezen ze ons binnendoor naar een hal met een trap en bovenaan een deur. Ach kijk, een bel. Don Emilio wachtte ons al op; een tachtigjarige, kleine, kromme, bijzonder vriendelijke pater die ons schuifelend voorging naar de bibliotheek. Enthousiast vertelde hij over de oude boeken, die merendeels over Navarra gingen.

Boeken, hoe oud ze ook waren mochten door ons beroerd, opengeslagen worden. En dan was er de atlas van Nederland uit 1750. Jawel, Franeker en Uden en Arnhem en Didam en Culemborg, we vonden 'ons thuis' allemaal terug. Gregoriaanse muziek op perkament, meer, meer en nog meer; Don Emilio wilde ons alsmaar meer uit zijn 'prachtige bloementuin' laten zien. Maar wij moesten naar Casa Sabina voor de warme maaltijd, het was inmiddels over enen.

Donderdag 18 september

Henk O heeft een nieuw vriendje, de Franse Timothy. Hij is 2 jaar en startte met zijn moeder vanuit Vezelay. Het kleine manneke in een lichtgewicht duwkar, moeder erachter; te voet dus! Timothy en zijn moeder moesten in de oude herberg slapen. Hij kon het meteen goed vinden met Henk O. Samen spelen, samen naar de moutons kijken en toen Henk O naar Aterpea wilde gaan, bleef Timothy aan zijn broekspijpen hangen. Als een opa voor zijn kleinkind; de Franse taal is dan geen enkele belemmering.

Een boze, ontevreden Amerikaanse 'pelgrim' slaakte tegenover onze uitermate vriendelijk hospitalera An de kreet: "You have more rules here than Carter has peanuts."

Een jonge vrouw uit Westervoort die al vier maanden onderweg is en een foto laat zien van haar hond met een gevonden katje op zijn rug; een Bosschenaar op de fiets die genoten heeft van de rust in Frankrijk en een beetje schrikt van de drukte in Roncesvalles; een Duitse van middelbare leeftijd waarvoor Henk O op de knieën gaat om haar broekrits los te maken (op haar verzoek uiteraard); een vrouw uit New Jersey, USA, die vóór Casa Sabina valt en haar enkel/voet blesseert. Ze moet morgen terugkomen bij het Centro de Salud in Burguete om een röntgenfoto te laten maken en besluit naar een hotel in Burguete te 'verhuizen'. Er zijn van die dagen

...

Vrijdag 19 september

Koffie bij Casa Sabina en eten bij La Posada ... of allebei bij La Posada ... of allebei bij Casa Sabina ... of ... Natuurlijk hadden we moeten weten dat we altijd koffie moeten gaan drinken bij Casa Sabina en dat we voor de middagmaaltijd op vrijdag moeten wisselen van restaurant. Onze eerste week is voorbij gevlogen! We hebben geen jefe de emergencia aangesteld en moeten vaststellen dat dit dreamteam zo'n opperhoofd ook helemaal niet nodig blijkt te hebben. Tijdens de snelle

overlegmomenten (aan het ontbijt en tijdens de koffiepauze) worden de taken zonder problemen verdeeld: "Zal ik ... Oké dan zal ik ... Fijn zo, dan kan ik vandaag ... Iedereen het ermee eens? Afgesproken!" Ochtendhumeur? Jawel, er zijn ook pilgrims met een ochtendhumeur. An stootte een langslaper zachtjes aan en wees hem op de tijd; het liep al in de richting van acht uur. "Don't touch me!" bitste hij. Zonder nog maar het puntje van zijn neus gewassen te hebben vertrok hij even later; zonder groet uiteraard. 'Buen Camino, mister pilgrim.'

Tja, en dan voor de eerste keer eten in La Posada, Dat viel - in vergelijking met het kwaliteitseten bij Casa Sabina toch wel even tegen...

Zaterdag 20 september

Het was druk in Roncesvalles. Tegen half elf luidden de kerkklokken; een kleine processie trok vanaf de weg naar de kerk. De naamdag van San Miguel (18 september) werd kennelijk vandaag gevierd. Half één opnieuw gebeier. Misschien wel honderd bruiloftsgasten versperden ons de weg naar de Albergue. Het bruidspaar moest kennelijk nog arriveren voor de huwelijksmis. Mannen en ook kleine jongetjes in strakke pakken, vrouwen en meisjes in feestelijke robes met corsages. En wat een gekakel, het leek of iedereen gehoord wilde worden.

We vragen ons nu af waarom 'onze' albergue geen gebruik maakt van kunststof onderlakens en slopen, zoals zoveel herbergen op de Camino doen. Niet dat we een hekel hebben aan het schoonmaakwerk maar het is toch wel tijdbesparend, schoner en milieuvriendelijker: minder was en de lakens en slopen zijn immers recyclebaar... Wie gaat er over het beddengoed?

Vandaag was het ook de sleuteltjesdag. Lockersloten kwamen met sleutel en al uit het deurtje, sleuteltjes braken af en pilgrims verloren hun sleutel!

Zondag 21 september

Herfst! Maar er is niets hier in Roncesvalles wat daarop duidt. Het weer is prima; nog elke morgen hebben we op het terras van Casa Sabina koffie gedronken. In de ruime week dat wij hier nu zijn, kregen we in de avond één onweersbui 'te verduren' en regende het 's nachts een keer.

Een Mexicaanse pilgrim kwam om 21:50 uur binnen, totaal uitgeput, na meer dan twaalf uur lopen en zonder gegeten te hebben sinds 14.00 uur. Enkele Spanjaarden hadden hem het laatste stukje naar de herberg begeleid. Wij hebben hem nog fruit en enkele crackers kunnen geven. In Itzandegia stapte hij opgelucht in zijn bedje.

Tot nu toe nog elke dag Aterpea vol, 183 pilgrims en in Itzandegia op een dag na gemiddeld zo'n 40 pilgrims. Op die ene dag was Itzandegia ook vol en sliepen er 12 pilgrims op de overloop.

Maandag 22 september

Ik mop, hij mopt, wij moppen, zij moppen. Jawel, moppen zijn er de afgelopen dagen ook al verschillende over de tafel gegaan, maar in dit geval zijn we vanaf vandaag toe aan het moppen van de vloeren. Even alles een goede sopbeurt geven. Alle beddengoed is een keer in de was geweest en nu wassen we enkel nog de smerige lakens en slopen. Mieke heeft zich ontpopt als de 'jefe de la lavandería'; dus er is toch een 'jefe' ...

Bij La Posada kregen we vanmiddag, sopa de verdura, lamsvlees in jus, frites en een keuze uit meerdere toetjes. De kwaliteit liet opnieuw te wensen over. Het verschil in kwaliteit van de maaltijd is té groot met Casa Sabina. We hebben onze wensen aan de eigenaresse bekend gemaakt. Nu afwachten wat de pot morgen schaft.

Na zoveel mooie zonnige dagen was het vandaag bewolkt. Mist trok langzamerhand vanuit de bergen naar beneden. De pilgrims mopperden nauwelijks. Velen maakten gebruik van de wasserij, waarschijnlijk omdat buiten drogen niet mogelijk was.

Dinsdag 23 september

Wat hebben we heerlijk gegeten in La Posada! Verrukkelijke ensalada mixta met nog een extra schaal huzarensalade, een gebraden eendenpootje met warme appelmoes, een warme pruim en rijst en zoals steeds een keuze uit een tiental toetjes. Onze wensen werden ruimschoots ingewilligd.

Wanneer we na de maaltijd in de herberg terugkomen is het opmerkelijk rustig. Zal het dan zo zijn dat er vanavond geen hospitaleros in Itzandegia nodig zijn?

En ... ja hoor voor het eerst sinds de eerste avond voor onze groep zijn we om 22:00 uur met alle zeven hospitaleros bij elkaar voor een lekker glas wijn, een pilsje en een goed gesprek!

Piso 1 en 2 zijn vol, op piso 3 verblijven 15 peregrinos. Intussen ook nog eens Spaanse les van Henk B genoten. 'Yo soy alegre'

Henk T ontmoet twee tenters bij de achterdeur. De jonge vrouw is Hongaarse, haar vriend komt uit Transsylvanie. Met de enkele woorden Engels die hij beheerst maakt hij duidelijk dat hij 24 kilometer van het kasteel van Dracula woont en dat hij leerling houtsnijder is. Henk T moet een minuutje wachten en hij snelt weg. Als hij terugkomt, is hij druk in de weer met zijn smartphone. Dan laat hij foto's zien van prachtige toegangspoorten tot familie-erven met houtsnijwerk. Het is het werk van meester houtsnijders. Hij laat ook een foto zien van zijn leraar. 'Good master,' zegt hij en maakt tegelijkertijd een buiging. Dan een foto van zijn moeder die traditioneel borduurwerk toont. 'Good mother', en weer maakt hij een buiging.

Woensdag 24 september

Reorganisatiedag. Linnenkast op P 1 op orde gebracht; EHBO ruimte aangevuld en opgeruimd; niet-inductiepannen uit keuken pelgrims in overleg met Marisol weggedaan; bureaus in hospitalero-appartement opgeruimd; veel voorraad etenswaren opgemaakt (er is nog steeds veel ...). Alle vloeren zijn inmiddels gemopt, alle lakens en slopen zijn een keer gewassen.

Na het middageten (voortreffelijk!) nemen we afscheid van Agnes en Frans. Zij hebben morgenavond (donderdag) een feest waarbij zij niet mogen ontbreken. We spreken naar elkaar uit wat we van de hospitaleerperiode gevonden hebben. Iedereen is dik tevreden over de samenwerking. Daarnaast hebben het ook gezellig gehad met elkaar. Om 19:00 uur komen Theo de Werd, Theo Bussink en Toine van Moorsel ons team aanvullen. Zij hospitaleren in team 15 maar zijn zo vriendelijk om enkele

dagen eerder naar Roncesvalles te komen.

Om 19:00 uur is Aterpea vol. In Itzandegia overnachten 102 schoolkinderen met hun leraren. Wij hoeven daar niet bij te blijven (wel schoonmaken morgen!). De pelgrims die met de bus komen moeten bij de kinderen en op de overloop slapen! Een beetje hectisch dus ...

Morgen onze laatste volledige dag; de vermoeidheid slaat toe!

Donderdag 25 september

Vandaag komt de nieuwe herberg opnieuw niet vol! Cor Rensen komt in de loop van de middag aan. Hij gaat werken in groep 15, het is de eerste keer voor hem, maar hij zal ongetwijfeld snel ingewerkt zijn in zo'n team vol met ervaren hospitaleros. Onze groepsleden 'bouwen af' vandaag. An gaat morgen de Camino lopen, de overige starten hun auto's en gaan terug naar Nederland. Weemoed en verlangen (naar huis).

Tegen tien 's avonds checkt er nog een jongedame in bij Henk T. Ze deelt groene appeltjes uit die ze in een kistje op haar hoofd draagt. Ze blijkt in een dorp in de buurt te wonen en regelmatig naar Pamplona op en neer te lopen...

Morgen nog opruimen, poetsen, koffiedrinken, afscheid nemen van ploeg 15, An uitzwaaien en dan naar huis. Volgend jaar weer? Wanneer het aan uw schrijver ligt, graag!

Henk O, Henk B en Theo B maken een mooie wandeling! Jawel, daar is tijd voor na de koffie en de warme maaltijd.

Vrijdag 26 september

Zoals gezegd: onze comfortabele slaapkamers opruimen en poetsen, het 'gewone' poetswerk en koffiedrinken. We hebben besloten niet te blijven eten. Groep 15 heeft geen uitleg van ons omdat het – op één na – allemaal ervaren hospitaleros zijn. Na de koffie 'hijst' An haar rugzak op en zet vanaf het terras van Casa Sabina haar eerste schreden op het pelgrimspad, de Camino Frances. Mieke en de drie Henken vergezellen haar nog tot op het pad voorbij het bord 'Santiago de Compostela 790'; er vloeien tranen, afscheidstranen; er zijn omhelzingen, zoenen en goede wensen: 'Buen Camino!' En dan gaat ze. Later laat An in een SMS weten dat het afscheid haar zwaar viel, maar dat ze na Burguete het gevoel had écht op weg te zijn.

Periode 15: vrijdag 26 september t/m vrijdag 10 oktober 2014

Hospitaleros: Cor Rensen, Theo de Werd, Ellen de Vries, Marcel Sanders, Toine van Moorsel, Riek van Koevorden, Theo Bussink

Aantal pelgrims: 2.312 (2013: 1.909)

Cor, Theo, Ellen, (Pablo), Marcel, Toine, Riek, Theo

Bedankt voor het welkom! Theo de W, Theo B. en Toine kwamen op woensdagavond aan en konden gelijk donderdag aan de gang. Van donderdag op vrijdag waren alle plaatsen weer bezet en in Itzandegia ook nog eens 120. Het is wel heel mooi weer!!

Intussen hebben we ook het spreadsheet gevonden om de aantallen pelgrims te registreren. Maar het moet toch een keer gezegd worden: erg snel is de computer niet!!

Vandaag, maandag de 29^e zijn Theo, Ellen, Cor en Theo naar de vale gieren wezen kijken. Was fantastisch.

Ook –na de bus uit Pamplona met ca. 45 pelgrims- komt het eerste “slachtoffer” binnen. Gebracht door de bomberos. Mannen verrichten prachtig werk. Onze Riek ook trouwens: wat is dat toch een gouden kracht. Het weer is wat minder geworden vandaag en nu rond 8 uur hangt er al een dikke mist in de bergen. Toch nog een patiënt uit South Africa die morgen maar even langs de dokter moet met zijn voet.

Woensdagmorgen: weer een dikke mist. Geen regen voorspeld.

Dit weekend 2 dagen een groep van 85 man in de oude herberg. Iets van de kerk uit Cádiz. Wij hoeven “alleen maar” voor de bleek tussendoor zeer nodig: wat eenzelfde groep pelgrims) mogelijk de 8^e al!!) weer zo’n grote grote groep wandelaars regionaal de halve **marathon**. Reden voor dit helder.

eindreiniging te zorgen. (maar het een “smeerkezen”, veel erger dan Schijnbaar volgend weekend (of groep. Vandaag zaterdag 4/10 vanaf klooster vertrokken; morgen feestelijk gebeuren nog niet

Wij maakten ons al zorgen over de mogelijke legionella besmetting als (bv) de oude herberg lang niet gebruikt wordt. Maar gelukkig volgens Patxi vandaag zijn er strenge protocollen van overheidswege en wordt er ook gecontroleerd en maandelijks aandacht aan besteed. (wij vonden er ook niets over terug in het handboek; dus dat zal de WHR al wel bekend zijn).

Inderdaad morgen woensdag de 8e oktober een grote groep (100 kinderen) in Itzandegia. En toch later weer afgezegd. Het blijft toch relatief veel pelgrims de 1e dag blijven Port en na afloop allerlei problemen

verbazingwekkend, dat er starten in St. Jean Pied de hebben.

Riek ruilt jack met dat van een Koreaan.

Vandaag ook weer een Pools meisje dat zich - door hulp aan een stel Koreanen - teveel ingespannen had en nu een dag extra hier moet blijven. Er was gisteren ook een arts, die voor artsen zonder grenzen fietst (Wales, Frankrijk, Portugal, Gibraltar) en gesponsord wordt. Het weer blijft verder nog redelijk alhoewel voor donderdag en vrijdag wat regen verwacht wordt. Ger en Jan –van de volgende ploeg - hebben al gebeld om het busje van het Colegiata donderdagavond bij het station te hebben. Is geregeld.

Vanaf vandaag wordt er een paar dagen regen voorspeld. Nu hebben we ’s morgens dan nog een mooie lucht.

Periode 16: vrijdag 10 oktober t/m vrijdag 24 oktober 2014

Hospitaleros: Engel Zonneveld, Rieky Verstappen, Ans Zonneveld, Jan Schokker, Ger Groot, Wil Verstappen

Aantal pelgrims: 1.114 (2013: 968)

Engel, Rieky, Ans, (Marisol), Jan, Ger, Wil

Ger en Jan vliegen op donderdag van Schiphol naar Bordeaux, reizen verder met de TGV naar Bayonne en nemen de bus naar St. Jean Pied de Port. Daar staat een taxi te wachten die hen in volle vaart naar Roncesvalles brengt.

Engel en Ans zijn een aantal dagen gestationeerd in Pamplona vanwaar ze leuke dagtochtjes maken. Ook zij komen op donderdag aan in de herberg.

Wil en Rieky hebben twee weken de Dordogne en een gedeelte van de Pyreneeën in en ten zuiden van Lourdes verkend. Op vrijdagmorgen komen ze rond half elf de oprijlaan opgereden. Waar is iedereen? We komen er al gauw achter dat 'iedereen' het viertal nieuwkomers is.

De vorige groep is al gevlogen. Onderweg van St. Jean Pied de Port naar Roncesvalles zijn we een paar auto's tegen gekomen waaronder een tweetal met een Nederlands kenteken. We zeggen nog tegen elkaar: "Misschien zijn het wel hospitaleros." En het blijkt zo te zijn.

De nieuwe ploeg gaat voortvarend te werk. Het eerste karwei is een gang naar restaurant Casa Sabina. Onder het genot van een lekker dinertje proberen we elkaar een beetje uit de tent te lokken.

We zijn bang dat we niemand onder ons hebben met kennis van het Spaans. Maar onze eerste angst is ongegrond. Jan heeft zich niet kenbaar gemaakt als Spaans sprekende. Hij vindt dat anderen dat maar moeten uitmaken. Maar we zijn maar wat blij als we hem bij Casa Sabina vlot met de bediening horen praten. En het klinkt toch allemaal erg Spaans.

Vandaag een natte en koude dag en dat betekent veel werk in de wasserette.

Na weinig problemen zijn er de eerste avond 113 pelgrims onder zeil.

In de grote hal hebben ongeveer vijftig pelgrims hun doorweekte kleding op de vochtige stenen vloer te drogen gelegd. In alle hoeken zitten en liggen bezwete, oververmoeide mensen met

verbazingwekkend tevreden gezichten. Als ik mijn eerste stempel ga halen in het klooster vraagt een forse Baskische rentenier me vanachter zijn bureautje: "Waarom wilt u alleen maar een stempel? Hebt u geen bed nodig" Ik antwoord: "Nee, ik heb geen bed nodig, ik slaap in een hotel!" Woedend staat de man op van zijn stoel. Hij slaat met z'n vuist op tafel en foetert: "Wat denkt u eigenlijk wel? Wat zijn dat voor nieuwe fratsen! Als pelgrim overnacht je in de pelgrimsherberg om samen met de andere pelgrims ervaringen uit te wisselen. Je gaat toch niet in je eentje naar een hotel!" Verbijsterd kijk ik de bedwachter aan en zeg: " Ik wissel graag ervaringen uit maar voetschimmel, nee dank u." Dan draai ik me om en ga. In plaats van hier te lopen schreeuwen kan hij beter de douchecellen nog eens dweilen, denk ik woedend. Ik wil voor geen prijs in dit klooster overnachten.

Deze passage uit het boek van Hans-Peter Kerkeling gaat Jan door het hoofd als hij 's nachts om half drie klaar wakker is. Kerkeling 's verslag stamt uit 2001. Nog geen nieuwe herberg en nog geen Nederlandse hospitaleros. Waarschijnlijk ook nog wel een beetje dik aangezet om er een mooi verhaal van te maken.

Nu stormt het en loopt het tegen vijven. Zijn raam staat open en hij hoort de knijpers aan de droogmolens tegen het aluminium frame slaan. Het lijkt op een jachthaven waar de lijnen door de wind tegen de mast geslagen worden. Een stuk plastic dat eraan hangt maakt een enorme herrie. Hij gaat naar beneden en haalt het inmiddels half kapot gescheurde plastic van de lijn en gooit het in de container. Weer boven kruipt Jan in bed en neemt een stuk papier om zijn eerste ervaringen als hospitalero te noteren. Slapen wordt niks meer. Hij moet om zes uur klaar staan als lid van de wekploeg.

Jan is min of meer terecht gekomen in de positie van 'jefe de emergencia'. In ieder geval in zijn appartement want hij slaapt het dichtst bij de telefoon. Jan realiseert zich hoe weinig hij weet. Stel, het alarm gaat af of er staat ineens een opgewonden Spanjaard voor de deur, midden in de nacht. Gelukkig heeft Jan een stel kordate collega's. En morgen nog maar eens repeteren met die alarminstallatie.

Voor 'de kist' valt er nog veel te leren. Waar de *compeed* ligt, weet hij inmiddels. Maar als er pelgrims te paard arriveren?

Leuk is het wel. Zo kwam er gisteren een oudere dame samen met haar dochter, schoonzoon en twee kleindochters even buurten. Ze had jarenlang in Roncesvalles gewoond en woont nu in Zubiri aan de Camino. Vanaf haar balkonnetje wijst ze vaak pelgrims de weg. Haar familie, over uit Valladolid vanwege 'El dia de la Hispanidad', waarop Columbus' ontdekking van Amerika wordt gevierd, wilde ze Roncesvalles laten zien. De twee kleindochters, hun neusjes komen net boven de balie uit, hebben Engels op school en vinden het prachtig om dit te laten horen.

Wij helpen hier met het beheer van een prachtige refugio en worden zelf ook goed verzorgd door Patxi, een ontzettend aardige man. Met Marisol kunnen we uitstekend overweg en Ander is een sympathiek jongmens. Bij ons zijn de pelgrims die alleen maar een stempel willen van harte welkom en voor voetschimmel hoeft je hier niet bang te zijn.

De tijden van Hans-Peter Kerkeling zijn, als het al zo erg was, al lang verleden tijd.

Zaterdag 11 oktober

Als we bij Casa Sabina op de koffie gaan worden we verwelkomd door een leuke Spaanse meid, Mercedes. Zij bestudeert de culturele geschiedenis van Roncesvalles en wil wat informatie over ons en vraagt of ze ondertussen mag filmen. Mercedes komt uit Zaragoza en heeft in Pamplona architectuur gestudeerd. Een paar jaar heeft ze in dit vak gewerkt maar zoekt een andere uitdaging. Hier in Roncesvalles vervangt ze van augustus tot en met december een medewerkster die met zwangerschapsverlof is en geeft nu onder meer rondleidingen. We zullen haar deze week nog diverse keren ontmoeten.

Zondag 12 oktober

Gisteren ook weer zo'n jong meisje uit Korea, *oh, oh, I miss mam!* Prachtig meisje, allemaal nieuwe spulletjes en er perfect uitzien. En huilen, je troost haar en je geeft haar wat extra aandacht. Dan staat zij vanmorgen vroeg met haar camera bij de receptie en laat een foto van zichzelf met hospitalera Ans zien en vraagt: "Waar is deze dame?" We roepen Ans erbij en dan heeft zij een piepklein Koreaans cadeautje en bedankt haar met een hele lieve glimlach en geeft Ans een *big hug!* Kijk, daar doe je het voor als ze zo dankbaar zijn.

Of als er om kwart voor tien 's avonds een jongeman met was voor je staat, alles al afgesloten is en vraagt: "Kan dit nog schoon en droog voor morgen?" Eerst zeggen we dat hij te laat is maar als hij wegloopt, gaan we er snel achteraan en zeggen we dat het goed komt. Dan staat ook zijn kleine vriendinnetje bij hem met ook een arm wasgoed... Dan wassen en drogen we het en om half twaalf staat het keurig schoon en droog in drie kratjes bij het bed. Zij blij, wij blij!

Dinsdag 14 oktober

Mercedes vraagt ons of we willen aansluiten bij een rondleiding in het museum. We gaan samen binnen in de oude herberg. Vooral de Spaanse bezoekers vinden dit te gek. Zij zullen waarschijnlijk een van de laatste zijn die hier worden binnen gelaten. Mercedes, die in een van de appartementen woont naast het hotel, nodigt ons uit om op een avond bij haar te komen eten....

Mercedes wordt verrast met presentje

Engel heeft er inmiddels een nieuwe hobby bij. Elke avond noteert hij het aantal bezoekers per land. Ook al is het aantal pelgrims in deze periode flink aan het afnemen, meestal zijn er toch zo'n twintig nationaliteiten te noteren.

Woensdag 15 oktober

Ger ontvangt een Vlaamse dame op leeftijd. Hij zegt dat ze haar wandelschoenen uit moet doen en in de schoenenruimte moet zetten. Dat geeft een probleem want al haar geld heeft ze daarin opgeborgen. Ook wil haar telefoon niet meer starten. Ze overhandigt Ger een briefje met allerlei informatie zoals banknummer, pinnummer, puccode en pincode van de telefoon.

Om half negen komt er een Nederlands meisje binnen. Het is ondertussen al een uur donker. Zij is pas om één uur in St. Jean Pied de Port Maar het kan nog erger. Een uur later komt er een jongen uit Litouwen die om drie uur aan de grote tocht is begonnen. Herhalingen zijn niet leuk maar het kan nog erger. Tegen half elf gaat de bel in de ruimte voor de hospitaleros. We zijn zo benieuwd dat het halve team naar beneden duikt. Aan de deur staan een Deen en een Spanjaard. Zij zijn om vijf uur met stappen begonnen en hadden het plan om in de herberg van Orisson te overnachten. Deze is echter al gesloten en daarom zijn ze doorgestapt tot ons tehuis. Wat zijn ze blij dat ze nog goed opgevangen worden. Maar of ze slim gehandeld hebben is de grote vraag.

Donderdag 16 oktober

Vandaag voor het eerst goed weer. Een hele verandering ten opzichte van de vorige koude, natte en donkere dagen. Dit is wat de pelgrims en wij wensen.

Er komt een Koreaan op een fiets van Zwitserse makelij. Dat een Koreaan op een fiets komt is al redelijk bijzonder maar dat hij thuis op 4 juni is begonnen is echt bizar. Hij heeft inmiddels 8400 kilometers op de teller. Zijn einddoel is Fatima in Portugal.

We krijgen te maken met een gezette, Poolse jongeman. Hij denkt in de wasserette al grappig te zijn. Hij wil voor de was niet *payen* maar voor de hospitaleros *prayen*. Nadat alles klaar is komt hij nog met een jas aan die hij vergeten is. Hij denkt dat we een veredeld Hilton-hotel zijn.

Later op de avond maakt hij zich nog minder populair. De bewoners van zijn compartiment vragen of ze een andere slaappleats kunnen krijgen. Hij is zo dronken als wat en heeft nog een aardig voorraadje bij de hand. Dit lijkt uit de hand te lopen. Ger vraagt hem dringend zijn voorraad bij ons in bewaring te geven. Na wat agressieve twijfel bindt hij alsnog in en overhandigt zijn alcoholische drank. Gelukkig houdt hij zich daarna koest. 's Morgens zien we dat er diverse peuken in zijn bed liggen. Met dit soort lieden kun je beter niet van doen hebben.

's Avonds gaan Rieky en Wil naar de kerkdienst met pelgrimszegen. Mercedes, de alleskunner, doet een gedeelte van de dienst en vraagt Wil de brief van Paulus aan de Efeziërs in het Engels voor te

lezen. Dat hij hiervoor staat te trappelen van ongeduld mag duidelijk zijn. De kerk zit met tussen zeventig en tachtig bezoekers aardig vol. Je kunt er van denken wat je wilt maar ondanks dat je er geen klap van verstaat is er een grote mate van saamhorigheid en is het redelijk aangrijpend.

Vrijdag 17 oktober

Vandaag weer een mooie dag. Veel zon, erg helder weer, een maximum van zeventien graden en veel wind.

Ans vindt een *IPhone* op een tafeltje en ja, ze vermoedde het al, van een van de Koreaanse meisjes die al om zes uur klaar voor de start waren. Aan een paar Koreanen gevraagd hoe en wat en het blijkt te kloppen. Het leest niet makkelijk in Aziatische taal. In de loop van de dag is er contact geweest en de *IPhone* gaat mee met de transportdienst en morgen heeft zij weer contact met de buitenwereld via haar mobieltje.

De rode rolkoffer die al een maand bij de tafel met vrij mee te nemen spullen staat komt straks ter sprake.....

Ans, Rieky en Jan willen een groot gedeelte van de route lopen. Ze starten bij Orisson. Dit omdat het vanaf St. Jean Pied de Port net even te lang is omdat we niet zo vroeg kunnen starten. Daarom is dit het vertrekpunt voor de tocht.

Het is een prachtige route, deels over verharde weg, gewoon over de bergen, rotspadjes, slingerwegen door bossen, wonderschoon. Maar wat kan het waaien op die toppen, echt, we krijgen van die wappers, dat we er bijna bij omvallen. De route wordt heel goed aangegeven met schelpen, pijlen, steenhoopjes en bordjes, zodat je bijna niet kunt verdwalen.

Onderweg komen we vele monumentjes tegen, een grenspaal, een fontein, gedenkplaatsen van overledenen en een soort van trekkershutten. Maar wat zijn we hoog aan de wandel geweest. We hebben zo'n mazzel met het weer, blauwer dan blauw kan de lucht niet worden.

De rode rolkoffer, zo'n zwaar ding dat je meeneemt met het vliegtuig, is een maand geleden in de herberg blijven staan. Wie wil dat ding nu hebben, het is geen pelgrims attribuut! Onder het wandelen, zien we in de verte iemand aan komen lopen met de rode rolkoffer. Het is een pelgrim die op de terugweg is vanuit Santiago en morgen vanaf Biarritz naar Ierland vliegt.

We spreken hem aan, "Ja, is makkelijk voor mijn spullen in het vliegtuig." Ben je dan lekker of niet? Zo'n eind, 26 km over en door de bergen sjouwen en dat met die enorme wind.

's Middags komt er een jongen uit Arlon die al vijf maanden op pad is. Hij heeft gedeelten van allerlei routes aan elkaar gekoppeld en is nu aan de Camino begonnen. Ook een jonge vrouw uit Zürich die al vanaf september vorig jaar onderweg is. Ze heeft onder meer gereisd met de Trans-Mongolian Railway en is nu blij binnenkort naar huis te kunnen. Op een bepaald moment is het kennelijk toch genoeg geweest.

Dan is er nog een opvallende verschijning: een jongen van achttien uit het Zwarte Woud met een *handbike*. Hij is thuis vertrokken en kan ongeveer een afstand van vijftig km per dag overbruggen. Maar de tocht over Valcarlos vanuit St. Jean is genoeg voor hem. Hij heeft er ruim zes uur voor nodig. Iedereen vindt het knap wat hij presteert en heeft bewondering voor zijn grote zelfredzaamheid.

Zaterdag 18 oktober

Opvallend dat er vandaag drie mensen uit Nederland zijn, die thuis zijn vertrokken, zij het dat er een vrouw bij is die de Camino in gedeelten loopt. Het blijft steeds frappant dat er zo weinig landgenoten langskomen terwijl Nederlanders gewoonlijk in alle 'buitenlanden' sterk vertegenwoordigd zijn.

Wat blijft er zoal liggen in de herberg? Diverse echt mooie sport- en Merinowollen shirtjes, een rok, een snoertje van een *IPhone*, een rugzakje, losse sokken, divers ondergoed, een losse slipper, een slaapzak, een heel mandje was met een dames pyjama, een bh, ondergoed, een handdoek, een *E-reader*, sporthanddoekjes, een kunstgebit, een zonnebril, los geld, routeboekjes en kaarten en diverse shampoo- en douchegelflesjes.

Zondag 19 oktober

Na ruim een week hebben we allerlei soorten 'pelgrims' gezien: mensen die lang onderweg zijn, kilo's bagage zelf meeslepen en eraan gewend zijn dat 'op pad zijn als pelgrim', Spartaans kan zijn. Dit weekeinde zijn er ook veel 'luke pelgrims'. Ze komen met de bus uit Pamplona, hebben een tas met wieltjes bij zich die ze met een transporteur naar Zubiri laten brengen.

Het meest stuitende voorval is wel die bus vol met Engelse dames die een rondreis maken. Hun gids komt 's morgens aan Marisol vragen of het een goede gelegenheid is om een twintigtal *credentials* te leveren. Iedereen twee euro betalen, een mooi stempeltje krijgen en hup de bus weer in. Een groter contrast met mensen die met een zware rugzak helemaal kapot binnenkomen is er niet.

Zoals bij mensen van welke nationaliteit dan ook kom je bij de Spanjaarden diverse types tegen: de macho's met mountainbikes, petje omgekeerd op het hoofd en kauwgom kauwend, die rondlopen met een air alsof de wereld alleen om hen draait. Als ze dan 's morgens willen vertrekken voor hun eerste traject, moeten ze wel eerst nog hun fiets op de kop zetten omdat er iets mankeert. Over voorbereiding gesproken.

Maar er zijn ook heel plezierige open mensen bij die een praatje maken, hun verblijf in de herberg waarderen en dat ook laten blijken.

Nederlanders hebben we de eerste dagen weinig gezien. De laatste nacht hadden we er vijf, allen met een flinke tocht achter de rug. Na de Spanjaarden zijn de Koreanen wel het beste vertegenwoordigd. Zeker tien percent van onze gasten komt uit Korea. "South Korea" vullen ze vrijwel allemaal in op hun formulier. Helaas is de toevoeging 'South' overbodig. Met velen van hen is goed in het Engels te communiceren maar vaak ook verloopt de communicatie uiterst moeizaam.

Onze wasservice gaat wel heel erg ver. Zodra sommigen weten dat je een mandje kunt vullen en de inhoud voor nog geen drie euro kunt laten wassen en drogen, keren ze hun hele rugzak om, ook al zijn ze pas met de eerste etappe bezig.

Het aantal gasten zit vandaag op een dieptepunt. Hadden we er gisteren nog meer dan honderd, vandaag blijven we steken op tweeënveertig bezette bedden.

Maandag 20 oktober

Al snel nadat het licht aan is komen er twee Duitse jongens door de achterdeur de herberg in. Zij hebben gisteravond hun tentje op het grasveld gezet. Nog beduusd van het voorval vertellen ze dat er vannacht een auto rakelings langs hun tentje is gereden. Je kunt begrijpen dat ze zich rot schrokken. Daarom hebben ze hun onderkomen voor de wasserij neergezet. Met een paar mensen van ons team gaan we de zaak bekijken en ze hebben niet overdreven. De banden moeten het tentje bijna geraakt hebben. Is het een uit de hand gelopen grap van iemand die pas in de nacht thuis komt

en in het klooster slaapt? Patxi zal het voorleggen aan de *Guardia Civil*. Volgens hem is het een 'Una bromada de mal gusto', ofwel een erg ongepast grapje.

Na het ochtendwerk gaan vier van ons met de auto naar St. Jean Pied de Port. Het is er marktdag, mooi weer en niet al te druk. We wandelen over de markt, over de brug en komen langs het voormalige Esprit de Chemin. We lopen even binnen bij het pelgrimsbureau waar twee Canadese en een Franse vrijwilliger hun werk doen.

Op een terrasje zien we een kennelijke pelgrima (naar analogie van moslim – moslima) lopen die de weg een beetje kwijt is. Het is al half elf en wel laat om nog aan de tocht naar Roncesvalles te beginnen met een zware rugzak. Wij nodigen haar uit om ook een kopje koffie te drinken. Ze is al weken onderweg maar zegt geen geld te hebben. Ze wil haar rugzak graag naar een volgende etappeplaats brengen, door te liften. Daarna wil ze liftend terug om dan te gaan lopen. De 'donativo-herbergen' hebben haar voorkeur. Maar naar ons idee is 'donativo' niet hetzelfde als gratis. Als ze hoort dat wij als hospitaleros werken in Roncesvalles komt ze met het voorstel om ons haar rugzak te laten vervoeren. Leuk bedacht maar daar beginnen we toch niet aan.

Meteen na de wisseling om twee uur zit Jan in het kistje en gaat het brandalarm af. Dit is nieuw voor ons. Gelukkig staat er nog geen enkele pelgrim te wachten en kunnen we 'op ons gemak' de zaak controleren. Nadat we geconstateerd hebben dat er niets aan de hand is wordt de zaak *gereset*. Even later gaat de telefoon en worden we gebeld door de alarmcentrale om te vragen wat er aan de hand is. Vals alarm maar de mevrouw vraagt ook naar de '*contraseña*'. Geen idee. Even later belt ze weer en zegt dat degene die ze aan de lijn had niets wist van de '*contraseña*'. Ze krijgt echter dezelfde persoon aan de lijn en is er dan van overtuigd dat alles wel goed is. Meteen '*contraseña*' opgezocht in het woordenboek. Het gaat over een wachtwoord. Dat weten we nu maar we hebben geen idee wat het wachtwoord dan wel is. Ander, die om vier uur terug is, weet het ook niet. Later komt hij met een briefje met het wachtwoord dat hij van Patxi heeft doorgekregen. Maar, zoals met wachtwoorden vereist, hangen wij het hier niet aan de grote klok.

Vandaag ook het eerste geval van bedwantsen. Een leuk Russisch meisje komt binnen met het vervelende nieuws. Gelukkig spreekt zij geweldig goed Engels.

Dat maakt de communicatie al een stuk eenvoudiger. Vooral Rieky heeft er alles aan gedaan om haar gerust te stellen, de kleding te wassen, de rugzak en andere spullen te desinfecteren.

Ook is er weer een zielig moment te noteren. Een Spaanse moeder is met haar dochter aan de wandel. Morgen zullen zij starten maar de dochter krijgt kennelijk een vervelend telefoontje en besluit om morgen naar Valencia te vliegen. Er wordt een vlucht geboekt vanaf Pamplona om 10.30 uur. Via Casa Sabina gaan ze een taxi regelen. Later komen ze terug met de mededeling dat ze liever bij Casa Sabina logeren omdat ze haar medeslapers eventuele huilbuien wil besparen.

Dinsdag 21 oktober

Heel vervelend: Een lange, jonge Fransman, Alain, klopt aan bij ons team en we zien het al, bedwantsen. Jammer dat hij zich gisteravond niet heeft gemeld want hij sliep in dezelfde herberg als het meisje uit Rusland. Waarschijnlijk toch de schroom. Rieky is heel besluitvaardig en gaat de procedure herhalen. Hij wil per se naar St. Jean Pied de Port terug om verhaal te halen bij de herberg. Alain probeert te liften maar na lange tijd geeft hij de moed op. Jammer. Hij zal later verder gaan met zijn tocht die in Le Puy is begonnen.

Onder onze gemêleerde pelgrims is er een jonge vrouw uit Phoenix in Arizona. Zij gaat er trots op tot de Navajo Indianen te horen. Volgens haar zijn er nog zowat 275000 Navajo's in de VS. Thuis, zegt ze, is het Navajo de eerste taal die gesproken wordt, wat ons erg verbaasd.

Vandaag komt er ook een Poolse man binnen met een erg grote en zware wandelwagen waarover een vernuftig afdichtingmechanisme is ontworpen. Hieronder heeft hij al zijn bezittingen en, gezien het gewicht, moeten dat er nogal wat zijn. Iemand van ons heeft hem zien aankomen vanaf de wasserij. Hij is in staat om de wagen voor zich uit te duwen over het gras langs het nieuwe pad. Dan moet je echt een bikkelaar zijn. Hij loopt diverse marathons, wordt gesponsord en loopt gemiddeld

vijftig km per dag. Zijn route gaat van Misja in Polen naar Fatima in Portugal, in totaal bijna 3500 km. Hij is nu vier maanden onderweg.

's Avond komt Mercedes op de borrel. Zij heeft eigen gebakken taart meegebracht. Het is een recept van haar opa en erg lekker. Ook heeft zij voor een salade gezorgd. Het is een leuke ontmoeting die gelukkig zoveel mogelijk in het Engels plaatsvindt.

Woensdag 22 oktober

Mercedes heeft Don Emilio gevraagd of hij ons wil rondleiden in de bibliotheek. En dat doet hij op een enthousiaste manier. Zijn houding, hij heeft last van een gekromde rug, verraadt zijn hoge leeftijd van 88 jaar maar zijn verstand en geheugen zijn kennelijk van jongere datum. Volgens Mercedes weet hij van elk boek, en dat zijn er enkele duizenden, wat te vertellen. Hij noemt jaartallen of het niks is hoewel die door ons ook moeilijk te controleren zijn. Don Emilio praat on-Spaans, zo lekker rustig en Jan krijgt steeds de tijd om zijn verhaaltjes te vertalen zodat we allen op de hoogte zijn. Er staat me wat oudheid in de bibliotheek! Het is een erg waardevolle en bijzondere rondleiding.

Er is een Canadese aangekomen met een ware cello op haar rug. 'Iemand anders' draagt haar rugzak. 's Avonds speelt en zingt ze in de kerk. We horen van anderen dat het niet zo maar iets is maar van een hoog gehalte. Op verzoek van Patxi speelt ze later op de avond bij Casa Sabina. Ze krijgt van ons verlof om na tien binnen te komen.

Donderdag 23 oktober

We zijn op tijd klaar en als afsluiting wandelen we samen langs de kaasfabriek via een omweg naar Burguete. Daar drinken we koffie of een cola en vervolgen onze weg naar Roncesvalles.

's Avonds komt er een groepje binnen bestaande uit een Amerikaan, twee Brazilianen en Paul, een Ier. Een van de Brazilianen en Paul zijn helemaal op. Paul zegt dat tot nu toe de dag dat zijn vader stierf zijn zwaarste dag was die hij ooit beleefde. Nu is daar deze dag bijgekomen, zijn op een na zwaarste. Maar wat heeft het hem veel gebracht. En wat was het onderweg fantastisch mooi. Deze dag heeft hem al zoveel gegeven dat hij nu al met zijn Camino kan stoppen. Maar dat doet hij niet. Wel is hij benieuwd wat de dag van morgen zal brengen.

Ondertussen komen de nieuwe hospitaleros druppelsgewijze binnen. Noortje Spekman komt met de auto alleen vanuit Nederland. Haar man Jos, eveneens een doorgewinterde kracht, heeft met een vriend uit Pamplona de route van Porto naar Santiago gelopen en komt nu met de bus vanuit Pamplona. Tijmen Stoof heeft gelopen vanuit Orthez en vindt onderdak in Hotel Roncesvalles. Ook Annemiek de Jongh is gearriveerd. Zij blijft twee dagen hier en gaat dan een stuk lopen van de Camino.

Vandaag maar een veertigtal bezoekers.

Vrijdag 24 oktober

Zoals meestal is het team blij dat het er bijna op zit. Voor de meesten is twee weken goed vol te houden maar dan wil je weer je eigen weg gaan. Daar stel je je ook op in. Mercedes heeft nog een presentje voor ons. Ze gaat ons rondleiden in de kerk en al wat daar bij hoort. Hoewel ze pas sinds augustus hier is, weet ze er veel over te vertellen. Aan het einde heeft ze voor ieder van ons een leuk aandenken.

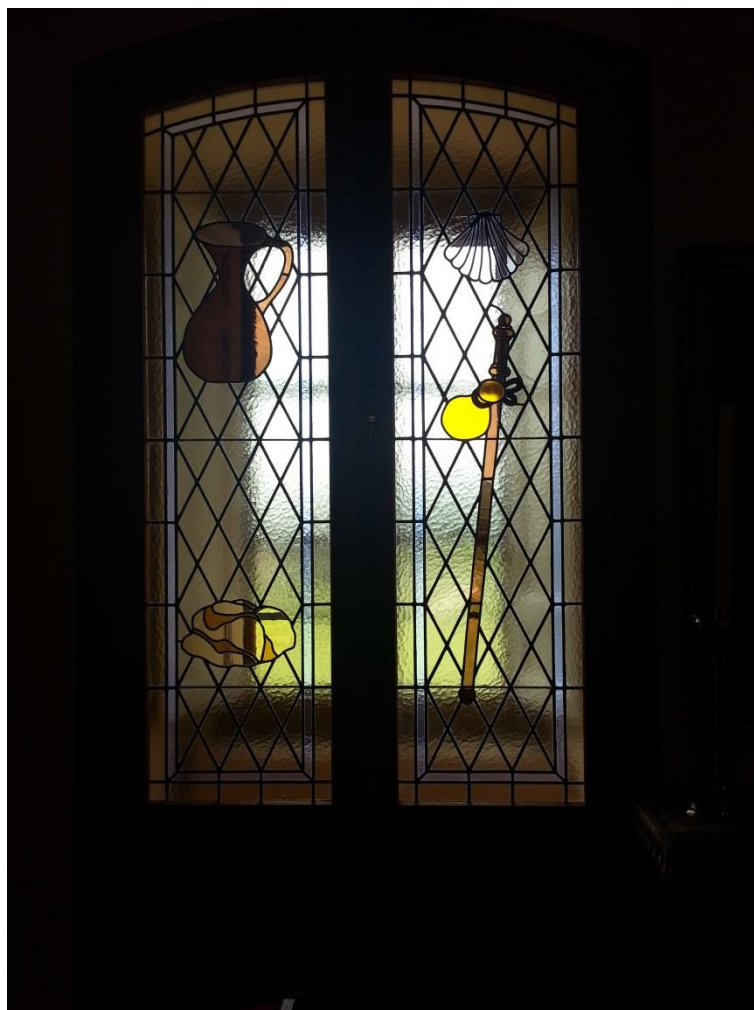
We drinken met zijn allen koffie bij Sabina. Het is er erg gezellig onder de warme zonnestrallen.

Ondertussen zijn ook Herman Rabbers en zijn vriendin Elly aangekomen na een treinreis en een overnachting in St. Jean.

Paul, de Ier, zit toevallig ook op het terras. Hij wil tot Burguete lopen en zal het voor vandaag dan voor gezien houden. Gisteren onder het lopen heeft hij waarschijnlijk veel te weinig gedronken en heeft dat gisteravond met drie liter water ingehaald. We betrekken hem bij ons groepje waarvoor hij geweldig dankbaar is. Nu blijkt ook waar Mercedes haar Engels heeft geleerd. Vanaf haar vijftiende is zij een jaar op school geweest in Dublin. Paul komt daar dagelijks langs als hij naar zijn werk rijdt. Leuke en onverwachte ontmoetingen.

Als we toevallig vertellen dat in de oude herberg, waar we zo op kijken, opnamen zijn gemaakt voor de film 'The Way' met in de hoofdrol Martin Sheen, veert hij enthousiast op. Sheen is zijn grote favoriet en toen hij hoorde dat Martin Sheen vier jaar geleden in het Ierse Tipperary was voor opnamen is hij daar met gezwinde spoed naar toe gereden. Hij heeft hem nog de hand kunnen drukken en een paar woorden met hem gewisseld. Als we hem voorstellen om even de oude herberg te bezoeken gaat hij helemaal uit zijn dak. Enerzijds vindt hij het jammer dat hij zijn loopmaten van gisteren is kwijtgeraakt maar heeft er zoveel voor teruggekregen.

De overdracht naar het geoliede, nieuwe team is een futilliteit. We geven Marisol nog een welgemeende en goed gemikte knuffel en dan is ons laatste middagmaal bij Posada het laatste wat ons nog rest. Een beetje moe maar zeker erg voldaan en met vele nieuwe indrukken gaat ieder weer zijn weg naar huis.

Periode 17: vrijdag 24 oktober t/m dinsdag 11 november 2014

Hospitaleros: Herman Rabbers, Tijmen Stoof, Noortje Spekman, Jos Spekman

Aantal pelgrims: 537 (2013: 571)

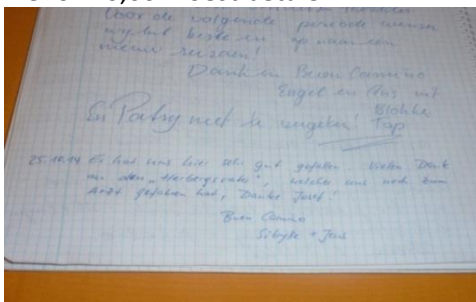

Herman, Tijmen, Noortje, Jos, (Marisol)

Vrijdag 24 oktober

Vandaag zijn Tijmen, Herman, Jos en Noortje begonnen aan de laatste 14 dagen. De eerste week hebben wij nog versterking van Ellie Kruitbosch, en meegekomen met Herman. Zij is voor de eerste keer als hospitalera werkzaam. De overdracht verliep vlug, want wij zijn allemaal oude rotten in het vak. Een team van 5 voor de eerste nacht voor maar 49 pelgrims, maar in ieder geval meer dan gisteren, toen waren het er maar 40. Het was prachtig weer, volop zon en blijde wandelaars. Hospitalera Annemiek kwam gisteren aan vanuit Arles lopen. Morgen gaat ze ook nog verder naar Santiago! Wat een moed!

Er gebeurde eigenlijk niets bijzonders, en zo ging de dag vlot voorbij en had ieder van ons al heel snel de routine weer te pakken. 2 pelgrims met 2 paarden, die lekker in de wei mochten staan. Verder een pelgrim die een heel dikke vinger had en met Jos naar het Centro de Salud ging. Daar werd haar ring doorgeknipt en kon ze weer verder. Helaas had ze geen geldige verzekeringspas bij zich, zodat ze wel € 120,00 moest betalen.

Zaterdag 25 oktober

DE EERSTE OCHTEND MET DE NIEUWE GROEP, Jos zal als eerste de wekdienst doen, de anderen zorgen voor het ontbijt.

Als bijzondere taak heeft Herman op zich genomen om op de derde etage vele dode vliegen op te ruimen.

Tot de lunch is er weinig spectaculairs te melden, Ellie en Herman maken een wandeling naar de Col de Lepoeder. Na de lunch gaan Jos en Tijmen in de receptie om daar onder een goed gesprek af te wachten tot het 4 uur wil worden.

Maar dan gaat het gebeuren, we worden overspoeld door een groep van 16 Zuid Koreanen onder leiding van een Zuid Koreaan die hier al eerder was, niet dat dat hielp voor de organisatie.

De mensen leken maar niet te begrijpen hoe het moest met de schoenen, bovendien werden zij, maar ook wij, nogal gehinderd door de enorme rolkoffers die men bij zich had.

Na een tijdje samenklonteren op de etage bij de bedden keerde de rust weer zodat wij ons konden bezighouden met opnieuw de komst van 2 pelgrims te paard.

De paarden werden in de wei gezet bij de oude herberg en de zadels etc. in het schoenhok.

Zondag 26 oktober

De groep Koreanen vertrok op tijd met rolkoffers na eerst buiten gezamenlijk te hebben gebeden. Heel speciaal (!)

Jos met 3 Koreaanse vriendinnen

Onder de pelgrims arriveerden twee Belgen met T-shirt, waarop stond: "De bende van Jos " Hospitalero Jos bevond zich nu in goed gezelschap. De Belgen beloofden deze week, via een zus die langs zou komen, Jos een T-shirt van deze "bende" te bezorgen. Maar dat is niet gebeurd.

Tot nu toe de warmste dag, zeker 26 graden. Het zonnenscherm bij Sabina komt goed van pas tijdens het koffie drinken. Afgelopen nacht een uur langer kunnen slapen vanwege de overgang van de zomertijd naar de wintertijd.

Ellie en Herman maken opnieuw een stevige wandeling naar de Ibañeta.

Om zes uur een plechtige mis met 4 (!) heren. Mooie gezangen met orgelbegeleiding en na afloop natuurlijk de pelgrimszegen. Vanwege de zondag zijn er weer veel toeristen, waaronder veel gezinnen met kleine kinderen.

Maandag 27 oktober

De avond ervoor het verzoek voor het verplaatsen van een stevige snurkster. Herman vroeg of zij het zelf zouden kunnen oplossen, en even later kwam de Koreaanse mevrouw vertellen dat het gelukt was: buiten gehoorafstand een bed ingenomen. Dat is het voordeel van genoeg ruimte in de slaapzaal.

De eerste die vertrok was een kleine al wat oudere Fransman, hij had in de douche een portemonnee gevonden. Via de identiteitskaart en het genummerde beddensysteem konden wij een slaperige Spanjaard zijn bezit weer terug geven.

Vanmorgen bij het openen van de buitendeur komt er een verkleumde fietser binnen, die wel ingeschreven had, zijn fiets onderdak had gebracht, zijn spullen op bed gelegd had en vervolgens tot na 23 uur in het restaurant had gezeten. De bel had hij niet kunnen vinden en de nacht buiten doorgebracht! Hij wilde alsnog gaan slapen, maar Herman heeft hem zijn geld terug gegeven.

Bij zijn ongebruikte bed heeft hij zijn vele spullen bij elkaar gezocht en is weer op temperatuur gekomen.

Vanmiddag kwam een Duitse fietser, die al meer dan 12.000 kilometer op de teller had staan. Hij doet een rondje Europa, inclusief Santiago. Een Canadees met een stijve knie na Col de Lepoeder, eerste wandel dag..... Gelukkig was er nog een rekverband in het Rode Kruiskamertje.

Een jonge Canadese vrouw met allergie. Morgen na een half uurtje lopen kan zij naar de Farmacie. Wij proberen iedereen met raad en daad en wat adviezen bij te staan. En we melden de juiste kerktijden. Veel bedankjes als de pelgrims 's morgens weer vertrekken.

Dinsdag 28 oktober

Zomaar wat korte impressies:

Voor Antonio, een Italiaanse jongen uit de omgeving van Rome, is uitgebreid de was gedaan en is het later nog gevouwen en wel, op zijn bed neergezet. Hij was een beetje verdwaasd en het leek wel of hij voor het eerst bij moeders weg was.

Een Amerikaanse jonge dame, kende Amsterdam goed en had er gewoond. Ze kende zelfs wat woorden o.a. God v.....

Om 9 uur in het donker kwamen 2 Koreaanse meisjes binnen na ruim 11 uur gelopen te hebben en de eerste vraag was: Is het hier Frankrijk of Spanje?

Verder boffen we nog steeds met het prachtige weer. Altijd zon, sinds we hier zijn, maar zondag gaat het toch echt veranderen.

Woensdag 29 oktober

Vanmorgen zijn we begonnen met de grote was van de blauwe hoezen. De groep voor ons had al de derde en tweede etage helemaal gedaan en voor ons rest nu de eerste etage.

Onze dank hier nog voor groep 16!

8 blauwe hoezen, lakens en slopen wassen en die later met de kussens in de lockers stoppen. Klaar en schoon voor gebruik in 2015. De matrassen rechtop gezet. Je staat versteld wat je nog onder de matrassen op de bed bodem vindt.

Mercedes, het Spaanse meisje dat hier allerlei dingen doet, zoals rondleidingen, kerk assistentie etc. maakt voor een Slowaakse priester, die volgend jaar met jongeren gaat lopen, voorbereidingen voor die tocht. Zij heeft uitgebreid met Jos gepraat over de route. Vandaag heeft ze zelf van St. Jean Pied de Port naar Roncesvalles gelopen om een en ander te ervaren. Ze heeft zelfs een ticket voor een bed gekocht om tussen de pelgrims te gaan slapen.

Donderdag 30 oktober

Jos en Noortje vertrekken om 09.00 u. naar het “dal van de gieren” bij Foz de Lumbier. Heel veel gieren gezien, maar te ver weg om ze goed te fotograferen. Daarna zijn ze Danielle gaan opzoeken. Het Argentijnse meisje dat tot vóór 2 jaar bij La Posada werkte en nu samen met haar vriend een bar in Oroz-Betelu, genaamd Zaldu, beheert. Vorig jaar waren we er ook al. Leuk haar weer terug te zien. Het aantal pelgrims loopt snel terug. Slechts 20 sliepen in de Albergue. Het verbaast ons dat er iedere dag nog Koreanen op weg naar Santiago zijn. Omdat het zo rustig is hebben wij meer tijd om met de pelgrims te praten.

Vrijdag 31 oktober

Opnieuw een dag met zon. Eerst nog wat nevel tegen de berg en daarna stralend weer. Tijmen heeft vanmorgen een flinke wandeling gemaakt, maar natuurlijk weer op tijd voor het middagmaal. Nu eten wij voor het eerst bij Casa Sabina, na eerst nog even de mensen van La Posada bedankt te hebben. We hebben daar prima gegeten, en ook de vegetarische maaltijden voor Elly waren prima. Bij Casa Sabina weer de gebruikelijke menu 's om uit te kiezen en dat duurt wel wat langer, maar ook hier precies op tijd voor de ontvangst om 2 uur. Wat zal de dag ons weer brengen: we wachten het maar geduldig af. Twee vreemde vogels, zonder geld, die toch van Marisol mochten douchen. Een Fin en een Italiaan. Verder een Frans stel met een heel lieve hond, die aan een groot touw buiten kon slapen.

Vandaag was er een concert na de mis van 8 uur in de kerk. Het requiem van Padre Donostia, gezongen door het Coral de Camara de was zo lief om tot kwart voor tien te allemaal hiervan konden genieten. We dankbaar en zullen haar volgende verwennen. Nu is haar vrije weekend, achter elkaar de kist te hebben hadden 35 slapers binnen, waarvan er de schone tweede etage waren matrassen weer goedgelegd en de getrokken. Nu gaan we alles maar goed naar boven gaan naar de slaapkamers.

Navarra. Marisol blijven, zodat we zijn haar erg week nog even en dat na 8 dagen bemand. We twee stiekem naar gesloten. De lakens er overheen afsluiten als we

Zaterdag 1 november

Vanmorgen is Elly lopend vertrokken naar St. Jean Pied de Port, weggebracht door Herman. Nu gaan we met zijn vieren de laatste 11 dagen afmaken. Vandaag is het ook Allerheiligen, een feestdag in Spanje en er rijdt dus ook geen bus. Benieuwd hoeveel pelgrims dan nu nog over de berg komen. *Uiteindelijk toch nog 29!*

Na de avondmis van 6 uur was er een rondleiding in de kerk met een bezoek aan de kloostergang, de crypte en helemaal beneden een kleine gebedsruimte. Heel veel trappen op en neer.

Zondag 2 november Allerzielen.

De Silo de Carlomagno ligt vol met bloemen. Vanaf vandaag zal het weer wat minder worden en de “stroom” pelgrims toch ook wel afnemen, verwachten wij. We gaan stug door met het wassen en winterklaar maken van de bedden. Nog 28 te gaan! Even een blik op de derde etage geworpen. Na een week ligt het er weer vol met dode vliegen. Dat is vechten tegen de bierkaai.

Leuke gesprekken gevoerd met Ander. Hij is in deze periode ook vrijwilliger, en vervangt Marisol als zij vrij is. Hij studeert Baskisch, om leraar te worden op een basisschool, waar de lessen in het Baskisch worden gegeven.

Een pelgrim “zonder geld” wordt door Ander doorgestuurd naar een ruimte van de sportverenigingen naast de kerk en het café in Burguete. Dat is dag en nacht open en daar zou hij gratis kunnen slapen. Vandaag weer bijna 30 mensen in huis.

Maandag 3 november

Zoals een bekend Spaans gezegde luidt: “elk nadeel heeft zijn voordeel” ofwel door het geringe aantal pelgrims waren wij in staat om de afgelopen dagen te genieten van bijzondere activiteiten in de kerk, zoals een uitvoering van een requiem in de kerk door een prachtig koor en een mooie eucharistie viering in het kader van Allerzielen, ook met een koor.

Vandaag gaan Noortje en Jos naar St. Jean Pied de Port en rijden de berg op naar Orisson, en maakt Herman een wandeling.

Twee pelgrims uit de VS nodigden Tijmen vanmorgen uit deel te nemen aan een korte lezing voor deze dag welke als thema had: “ De liefde overwint alles”, een goed begin van de dag. Een regelmatig terugkerende vraag betreft de pelgrim met een hond, zoals ook vandaag, uiteraard staan we geen honden toe maar is het te overwegen om hiervoor een voorziening te maken door middel van een hok, zoals dat vroeger wel gebruikt werd achter de achterste poort.

We hebben nu ook op de eerste etage 40 bedden totaal verschoond en tijdens het verschoonen van de blauwe hoezen bleek bij een bed een hoes met een grote scheur te zitten. Na de melding bij Marisol en overleg met Patxi begrijpen we dat er 10 reserve hoezen zullen komen. Voor morgen zijn we door Mercedes uitgenodigd voor een rondleiding door het museum en de bibliotheek, we maken daar allen graag gebruik van. Tot slot nog dit; een dag zonder pelgrims uit Zuid Korea, uniek!! Het leek erop dat de teller vandaag bij 8 bleef steken maar tot onze verrassing bracht de bus ons nog 14 mensen.

Dinsdag 4 november

Afgelopen nacht veel regen. Als je een poosje wakker ligt, krijg je medelijden met de pelgrims die in de vroege morgen weer op weg moeten door de kou en de nattigheid. Gelukkig was het om acht uur zo ongeveer droog. De rondleiding door de bibliotheek kregen we niet van Mercedes, maar werd gedaan door Don Emilio, de zeer oude prior.

Het was indrukwekkend, om door zo’n oude baas rondgeleid te worden. En natuurlijk ook de enorme hoeveelheid boeken, waarvan een zeer groot deel zeer oud is. In oude kerken zie je vaak achter glas zo’n dik boek met Gregoriaanse noten liggen en prachtig versierde hoofdletters. Het voelde heel bijzonder om eens zo’n boek zelf in de handen te houden en er door te bladeren. Hij

liet ons ook een lijst zien van de aantallen pelgrims en zieken uit maart 1772. ’s Morgens 10 en in de middag 7 pelgrims en bedelaars. De zieken werden apart genoteerd. en ook de sterfgevallen. Toen we op Don Emilio stonden te wachten kwam Don Jesús Labiano langs. We kregen allemaal een hand en bij Noortje wees hij met de vinger op zijn wang. “Het moet drie keer” zei hij.

In de loop van de middag komen de pelgrims binnen druppelen. Het valt op dat er veel jonge mensen zijn en het gezelschap is heel internationaal; een Ier die in Wales woont, uit Estland, Slowakije, Duitsland, US, Frankrijk en natuurlijk Spanje. Om 7 uur in de avond valt er natte sneeuw. Een paar dagen geleden had een Fransman alleen maar een creditkaart. Hij werd door Marisol doorgestuurd naar Burguete om geld te pinnen, maar kwam niet meer terug. Tot onze verbazing kwam hij vandaag met de bus uit Pamplona terug. Nu wel met contanten. Hoe hij in Pamplona terecht is gekomen is voor ons onduidelijk. Ook was er een jongeman die gratis wilde slapen. Hij heeft geen geld en is een

echte pelgrim. Een credential vol stempels met o.a. van Santiago. Hij wordt geweigerd. Een paar pelgrims maakten zich daar boos over. Later op de avond komt hij terug met tien euro voor een bed.

Woensdag 5 november

Gisteravond kwam Mercedes een appeltaart brengen, na een weddenschap met Tijmen, zelf gebakken.

Vanmorgen de eerste sneeuw op de berg . Na 25 gr. in de zon, vorige week, nu een stuk kouder.

Rond 11 uur een rondleiding door Mercedes in het museum, het oude kerkje en de Silo, met de bezielende uitleg in rap Spaans, ook weer leuk.

Bed 33, 34, 35 en 36 zijn al door ons winterklaar gemaakt en iedere keer is het spannend of we er weer de lakens over moeten doen. Vandaag blijft de teller steken op 28. Een groep van 5 Australiërs die The Way hadden gezien en besloten om de tocht te maken. Wat doen ze hier in de kou, terwijl daar de zomer aan zit te komen? We weten nog steeds niet wanneer het de laatste avond is. Maandag de 10e november? Zondag de 9e november? Of zaterdag de 8e november?

Herman heeft een treinticket voor woensdag de 12e november en hij kan het niet om boeken. Tijmen gaat nog even lopen tot Estella en Jos en Noortje gaan nog een paar dagen in Spanje rondreizen. Maar het is wel lastig met 72 flessen wijn voor de terugkomst in de achterbak, de kist met spullen, de computer, donativo pot, vergeten was van een hospitalera en nog veel meer. Daarbij komt ook nog hun eigen bagage. Zeker is dat Pablo weer terug is van vakantie en volgens de verhalen gaat hij morgen beginnen om extra bedden in het fietsenhok te plaatsen.

Donderdag 6 november, Vrijdag 7 november, Zaterdag 8 november, Zondag 9 november en Maandag 10 november

De laatste dagen

Pablo heeft alles klaar gemaakt voor de winter. Wij hebben 29 pelgrims te slapen. Er gebeurt erg weinig, rustige pelgrims, geen mooie verhalen meer. Marisol hebben we verrast met een attentie voor haarzelf en haar dochtertje, omdat ze vorige week voor ons tot 10 uur is gebleven. Wij konden toen naar het concert in de kerk. Ze was er erg verlegen mee en zei steeds "that is my job".

Vrijdag 7 november hebben we Mercedes geholpen met de begeleiding van een schoolklas, die het klooster bezochten. Dat is weer eens wat anders dan pelgrims ontvangen. We hebben een rondleiding gegeven door de oude en nieuwe herberg. De uitleg gebeurde in het Engels, want de kinderen leerden naast Baskisch ook Engels. Ze vonden het allemaal heel interessant.

's-Middags kwamen drie Koreaanse fietsers binnen die er al 8.000 km op hadden zitten. Ze waren in Madrid begonnen en daarna via Italië, Kroatië, Oostenrijk, Zwitserland, Duitsland, Nederland, België en Frankrijk uiteindelijk hier aangekomen. In Santiago wordt hun reis van totaal 9.000 km beëindigd.

Onder de In totaal 41 pelgrims waren 7 Koreanen en 2 Japanners.

Rond half tien komt nog een groep van 7 personen uit Madrid. Ze willen slapen, credentials kopen, nog even eten en de rugzakken moeten nog uit de auto gehaald worden. Snel nog 7 bedden opgemaakt, de mensen naar de keuken verwezen voor een broodje en om tien over tien was iedereen weer boven. In het Libro de Oro lezen we steeds lovende berichten voor de hospitaleros uit Nederland en ook het mooie gebouw. Dat doet ons goed, want daar zijn we toch voor.

Nu nog zaterdag en zondag avond afwachten, en dan maandag volop aan de grote schoonmaak en de 41 resterende bedden verschoneren.

Dan komt voor ons een afsluitende maandagavond en dinsdagmorgen gaat iedereen op pad.

Herman met de taxi naar St. Jean en dan door naar Bayonne, Tijmen wandelen naar Biskarette, en Jos en Noortje gaan via Pamplona om daar muziek te kopen naar Oroz-Betalu voor de lunch. In de avond gaan zij ook slapen in de hostel waar Tijmen is. Daar sluiten ze nogmaals een mooie periode af.

HET EINDE VAN ITZANDEGIA

